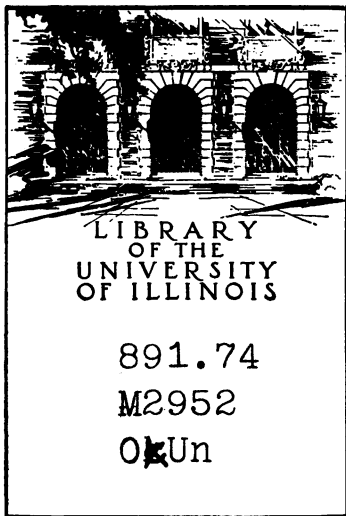

OAK ST. HDSF

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY
OF ILLINOIS

891.74

M2952

OkUn

А. БОГДАНОВ

ЧЕРВОНА ЗОРЯ

(УТОПІЯ)

**ПЕРЕКЛАВ
ОСТ. НИТКА**

**ДРУГЕ, ПЕРЕГЛЯНУТЕ ВИДАННЯ, З МАЛЮНКАМИ
ІВ. БАБІЯ**

КОСМОС
УКРАЇНО-АМЕРИК. ВИД. ТВО
19 - - БЕРЛІН - - 22

Передрук заборонено
All rights reserved

50 примірн. на япон-
ському папері нуме-
ровано

5000 примірників цьо-
го видання замовлено
Наркомосвітою УСРР.

Printed by Rosenthal & Co.

891. 74
M 2952

OKUn
1972

Присвячується

мому співробітникові.

А В Т О Р.

ДОКТОР ВЕРНЕР ЛІТЕРАТОРОВІ МІРСКОМУ.

Вам, товаришу, посылаю я записки Леоніда. Він хотів їх видати, — ви краще за мене зумієте упоратись з цією справою. Сам же він зник. Кидаю лікарню і їду його шукати. Гадаю, що знайду його в Гірському Районі, де зараз починаються поважні події. Очевидно, мета втечі — загинути, не накладаючи на себе руки; не що інше, як наслідок тої ж душевної хвороби. А тим часом, він же ось-ось мав цілковито одужати...

Ледви про що довідаюсь, зараз сповіщу Вас.

Гаряче вітаю.

Ваш Н. ВЕРНЕР.

24 липня 190? (8 чи 9 — не розібрати)

РУКОПИС ЛЕОНІДА

ЧАСТИНА ПЕРША

I. Розрив

БУЛО це тоді, коли що-йно починався той величний процес у нашій країні, що тягнеться й досі та нині, на мою думку, наближається до свого неминучого грізного кінця.

Його перші, криваві дні так глибоко струснули громадську свідомість, що на швидкий і радісний кінець боротьби вичікували геть чисто всі; скрізь панувало вражіння, що все лихо вже минулося, що старе ніколи не вернеться. Нікому й на думку не спадало, до якої міри цупкі ще кошаві руки мерця, що давив, — та й досі ще давить, — живого в своїх корчах-обіймах.

Бойовий запал як повідь опановував маси. Душі людей безоглядно линули назустріч майбутньому; сучасне розпливалося в рожевому тумані, минуле гинуло в далечині, зникаючи з очей. Всі людські відносини стали такі хисткі й тонкі, як до того часу ще не бували ніколи.

В ці дні й трапилася мені пригода, що перекинула догори все моє життя і вихопила мене з виру народньої боротьби.

Хоч мені й було лише двадцять сім год, а я був одним зо «старих» робітників партії. Праці моєї було вже шість років, з перервою лише на рік ув'язнення. Я перше, ніж хто інший, відчув наближення бурі і зустрів її спокійніше за кого-будь. Працювати тепер доводилося значно більше,

а проте я не кидав ні своїх наукових дослідів, — мені особливо цікавило питання про будову матерії, — ні літератури: я співробітничав у дитячих журналах і це давало мені заробіток на життя. Одночасно, — я був закоханий. Чи може мені здавалося, що я був закоханий.

У партії звали її Ганною Миколаївною.

Вона належала до іншої, до більш поміркованої течії нашої партії. Це я пояснював собі лагідністю її вдачі та загальною плутаниною політичних стосунків у нашій країні; по-при те, що вона була старшою за мене, я дивився на неї, як на людину ще не зовсім укинчену; але тут я помилявся.

Ледви ми зійшлися, так незабаром різниці наших натур почала виявлятися чим далі, то виразніше та болючіше для нас обидвох. Поволі вона прибрала форм глибокої ідейної незгоди, як у розумінню наших стосунків до революційної праці, так і в поглядах на природу нашого власного співжиття.

Вона йшла до революції під прапором обов'язку й жертви, я ж — під прапором своєї вільної охоти. Вона тулилася до великого пролетарського руху як моралістка, шукаючи собі втіхи в його вищій справедливості, я ж — як амораліст, що безпосереднє кохається собі в життю, бажає йому найвищого розвитку, а тому й вступає до тої його течії, котра й є природньою ходою історії до цього розвитку. Для Ганни Миколаївни пролетарська етика була святощою сама з себе; я ж уважав її лише за корисне пристосовання, хоч і потрібне робітничій клясі в її боротьбі, але ж біжуче, часове, — як і сама ця боротьба вкупі з ладом, що її викликає. На думку Ганни Миколаївни в соціалістичному суспільстві можна було передбачати лише перетворення клясової пролетарської моралі в мораль загальнолюдську; я ж був переконаний, що пролетаріят вже й нині йде до знищення якої-будь моралі взагалі, і що соціальне почуття, котре з людей за спільною працею, радощами й болями витьорює товаришів, зможе цілком вільно розвинутись лише тоді, коли скине з себе фетишистичну облуду моралі. З цих незгод, за оцінкою політичних і соціальних фактів, випливали суперечки, котрі ніяк і нічим помирити не було нам сили.

Ще гостріше не погодилися ми в поглядах на наші власні стосунки. Вона вважала, що любов зобов'язує — до уступок, до жертв, найперше ж — до вірності, поки шлюб тягнеться. Звичайно, я їй не думав іще там на когось позирати, але ж не міг і визнати обов'язку вірності, саме як обов'язку. Я навіть принципіально гадав, що многошлюбство стоїть вище за одношлюбство, бо здатне воно дати людям більше багатство в особистому життю і більшу розмаїтість комбінацій у сфері смадковості. На мій погляд лише суперечності буржуазного ладу являються причиною, що многошлюбство за наших часів або не можна перевести в життя, або ж є воно лише привілесм експлуататорів і паразитів, котрі все бруднять своєю загнилою психологією: будучність і тут переведе свої глибокі реформи.

Такі погляди Ганну Миколаївну гостро обурювали: вона добачала в них лише спробу обгорнути пожадливе відношення до життя в ідейні форми.

І однак, мені їй на думку не спадало передбачати можливість розриву, коли ось до нашого життя вплутався вплив зокола і прискорив юдії.

Близько того часу до столиці прибула молода людина, що мала незвичне в наших колах конспіративне ім'я — Менні. З привезених Менні з півдня де-яких доручень і повідомлень видно було, що в товаришів користується він повним довір'ям. Упоравшись зо своїми справами, він ще на де-який час ухвалив залишитися в столиці і став чогось учацати до нас, виявляючи одверте бажання зо мною заприятелюватися.

Це була людина ріжнобічної оригінальності, починаючи вже зо вишності. Очі йому було так замасковано темними окулярами, що я навіть не знав, якого вони кольору; голова була трохи більша, ніж би слід їй було бути; риси обличчя були гарні, але навдивовижу нерухомі й нежиттєві і ніяк не пасували до лагідного й промовистого голосу, як і до ставної й гнучкої юпанцької фігури. Мова його була рівна й пливка та завжди повна змісту. Наукову освіту мав він широку й ріжнومانітну, фахом же був, очевидно, інженір.

В розмові Менні завжди мав звичку зосіблені й практичні питання зводити до загального ідейного обгрунто-

вання. Коли він навідувався до нас, то завжди виходило якось так, що суперечности вдачі і поглядів у мене з дружиною одразу випиналися на очі, та ще й так чітко й яскраво, що ми з сумом помічали повну неможливість їх погодити. Менні мав світогляд, подібний до мого; інженір висловлювався завжди дуже обережно й лагідно по формі, але ж так само рішуче й глибоко по суті. Наші політичні незгоди з Ганною Миколаївною він умів так добре лучити з ґрунтовною незгодою наших світоглядів, що вони здобували вигляду психологічно неминучих, майже логічних із них висновків. Отже — нікла всяка надія вплинути одному на одне, затушкувати суперечности, та дійти до чого-будь спільного. Ганна Миколаївна почувала до Менні щось подібне до зненависти, сполученої зо жвавим інтересом. У мене ж він викликав і глибоку повагу і невиразне недовір'я: я чув, що він простує до якоїсь мети, а до якої саме, — того вже зрозуміти я не міг.

Одного січневого дня — це було як раз у кінці січня — керівничі групи обох течій партії мали обмірковувати проєкта масової демонстрації з можливим закінченням її збройною сутичкою. Зайшовши до нас перед тим днем звечору, Менні зняв питання про участь у демонстрації, як ще її буде ухвалено, так само й партійних ватажків вкупі з масою. Одразу ж почалися суперечки, що хутко здобули не аби-якого запалу.

Ганна Миколаївна заявила, що кожне, хто подасть голос за демонстрацію, уже тим морально зобов'язується йти в перших її лавах. Я ж уважав, що це зовсім не так то вже й зобов'язує, а йти слід тому, хто там потрібний, чи хто може бути там справді корисний; тут мав я на оці сам себе, як людину з певним у цих справах досвідом. Менні зайшов іще далі, твердючи, що, з огляду на неминучість сутички з військом, на полі подій мусять бути влучні агітатори й бойові організатори, політичним же керівникам робити там нема чого, а люде фізично слабосилі й нервні можуть навіть справі дуже пошкодити. Ганна Миколаївна просто образилася цими міркуваннями, уявивши собі, ніби вони цілять як раз на неї. Вона перервала розмову і подалася до своєї кімнати. Незабаром пішов собі й Менні.

Вранці довелося мені встати дуже рано і піти з дому, з Ганною Миколаївною не побачившись. Повернувся я вже смерком. Демонстрацію одхилив і наш комітет, та, як я довідався вже, і комітет іншої течії. Я був з того задовольнений, бо знав, що до збройної сутички робітники підготовлені кепсько, і що виступ спричинився б лишень до непотрібної витрати сил. Мені здавалося, що свіжа постановка хоч трохи заспокоїть роздратованія Ганни Миколаївни після вчорашньої розмови... Але на столі в своїй кімнаті знайшов я від неї записку:

«Я од'їзжаю. Що краще я зрозуміваю себе й вас, то видніше мені стає, що простуємо ми ріжними шляхами і що обидвоє ми помилилися. Краще вже пам і не зустрічатися. Вибачте».

Довго блукав я улицями, утомлений, з почуттям порожнечі в голові та холоду в серці. Коли ж я повернувся до-дому, то застав у себе несподіваного гостя: біля мого столу сидів Менні, пишучи листа.

II. Запросини

МЕНІ треба побалакати з вами в дуже важливій, хоч може й не зовсім звичайній справі, — звернувся до мене Менні.

Мені було однаково; я сів і наладнався слухати.

— Я читав вашу книжечку про електрони й матерію — почав він. — Я сам кілька літ працював над цим питанням і думаю, що в вашій книжечці багато правдивих думок.

Я мовчки вклонився, він же провадив далі:

— В тій праці є у вас одна особливо цікава для мене увага. Ви висловили там думку; що електрична теорія матерії, освітлюючи силу тяжіння як виводну од електричних сил притягування й відштовхування, мусить призвести до відкриття тяжіння з негативним знаком, се-то — до винаходу такого типу матерії, котрий відштовхується, а не притягується Землею, Сонцем і іншими нам відомими тілами; порівнюючи, ви вказували на діаманітне відштовхування тіл і на відштовхування електричних течій

протилежного межн себе напрямку. Все це зауважили ви лише побіжно, але я гадаю, що ви надавали йому значіння більше, ніж хотіли виявити.

— Ви маєте рацію, — відповів я. — Я гадаю, що лише ступивши на цей шлях, людство зуміє розв'язати питання про цілком вільний рух у повітря, а потім і між планетами. Але, чи ця ідея правдива сама по собі чи ні, жадної користі з неї не буде доти, доки нема докладної теорії матерії і тяжіння. Як що інший тип матерії і є на світі, то безпосереднє знайти його нема жадної змоги: силою свого відштовхування він давно вже випертий зо всієї соняшної системи, а певніше — він зовсім не вступив у її склад, коли вона ще лишень починала організовуватись у туманність. Отже, цей тип матерії треба ще збудувати теоретично, перше ніж синтезувати практично. Нині ж теоретичних вказівок для такої роботи нема, і завдання це, по суті, можна лишень передчувати.

— А тим часом воно вже розв'язане. — заявив тут Менні.

Я здивовано позирнув на нього. Обличчя йому лишалося так само нерухоме, але в тоні голоса було щось таке, що не дозволяло полічити його за шарлатана.

«Мабуть психічно хорий», майнула мені в голові.

— Я не потрібую дурити вас і добре тямлю, що кажу, — відповів він, наче чув мою думку. — Вислухайте мене уважно, а потім, коли забажаєте, я дам вам і докази.

І ось що він мені оповів.

— Величне відкриття, про котре я оце вам розкажу, осягнуте було силами не однієї окремої особи. Воно належить цілому науковому товариству, що існує вже здавна і довго працювало над цією справою. Товариство це досі було таємне і мені не дано права розказувати вам докладніше про його походження й історію, доки ми не порозуміємося з вами на першорядному.

— В багатьох важливих питаннях науки товариство наше значно випередило весь академічний світ. Про радійні елементи та їхній розпад ми знали значно раніше, ніж Кюрі та Рамзей, а аналіз будови матерії нашим товаришам почастило завести і дальше, і глибше. На цій пугі спочатку було передбачено можливість існування елементів, що

відштовхуються земними тілами, а потім було виконано й синтез цієї «мінус-матерії», як ми її коротко звемо.

— Після цього вже дрібнницею було розробити й пристосувати це відкриття до практичних потреб і дати відповідні конструкції летючих апаратів, спочатку для руху в земній атмосфері, а потім і межі планет.

Всупереч спокійно впевненому тонові Менні, його оповідання видалося мені і надто чудним, і надто мало правдивим.

— І ви зуміли все це і здійснити і зберігти в таємниці? — закинув я, перебиваючи йому мову.

— Звичайно. Ми ставилися до нашої праці, як до справи найпершої ваги. Ми гадали, що було б дуже небезпечно публікувати наші винаходи, доки на чолі більшості держав світу стоять реакційні уряди. Ви, руський революціонер, краще за кого іншого мусите нас ізрозуміти. Подивіться лишень, як дотепно ваша азійська держава користується з європеїзованих засобів руху й винищування, щоб гнітити й викорінювати все, що є у вас живого й поступового. А чи на багато кращий за ваш є уряд тої напів феодальної, напів конституційної країни, трон котрої запосів войовничий дурноляц, керований вельможними шахраями? А чого варті навіть пара міщанських республік Європи? Тим же часом ясно, що як би ці уряди про наші летючі машини довідалися, вони перш за все захопили б їх у свою монополію і зміцнили б ними владу й могутність вищих клас. Цього ми, розуміється, не хочемо ніяк, чому й залишаємо монополію за собою, вичікуючи слушного часу.

— То вам і справді пощастило вже досягти інших планет? — спитався я.

— Так, двох сусідніх, Венери й Марса, не рахуючи, звичайно, мертвого Місяця. Тепер ми як раз докладно їх досліджуємо. У нас є всі потрібні засоби, але нам потрібні ще нові дужі і певні люде. Отже, з доручення від своїх товаришів, я й запрошую вас вступити до наших лав. з усіма, розуміється, правами й обов'язками, що звідси випливають.

Він спинився, вичікуючи на відповідь. Я ж не знав, що мені й думати.

— Докази! — нарешті згадав я. — Ви обіцяли дати докази.

Менні витяг з кишені пляшку з якоюсь металічною рідиною, що нагадувала живе срібло. Але — дивна річ! — ця рідина, займаючи не більш третини пляшки, лежала не на денці її, а вгорі — біля горла і в самому горлі, аж до

Менні випустив пляшку з рук і вона лишилася в повітрі (стор. 12).

пробки. Менні повернув пляшку денцем до гори і рідина потекла до денця, себ то просто вгору. Менні випустив пляшку з рук і вона лишилася в повітрі. Цьому важко було поняти віри, але ж не можна було його ні збити, ні заперечити.

— Пляшка ця — звичайнісіньке скло, налито ж у неї рідини, котру тіла соняшної системи відштовхують, — пояснив Менні. — Рідина налито як раз стільки, щоб вона врівноважувала пляшку; отже, всю сукупність позбавлено ваги. Чисто так само робимо ми й свої летючі апарати: ми виготовляємо їх зо звичайних матеріалів, лише в середині містимо резервуара, куди наливаємо потрібну кількість «матерії негативного типу».

— Після цього треба лишень усій системі надати бажану хуткість руху. Для земних машин вживаються звичайні електричні мотори з лопатками; для межипланетного ж руху цей спосіб, звичайно, не годиться і тут ми користуємось цілком іншою методою, про котру я вам розкажу докладніше згодом.

Вагатися більше не доводилось.

— Які ж обмеження, окрім, розуміється, обов'язковости таємниці, накладає на нових членів ваше товариство?

— Загалом беручи — майже ніяких. До особистого життя, чи громадської діяльності товаришів, коли вона не шкодить діяльності товариства в цілому, діла йому нема. Але ж одразу після вступу кожне мусить виконати якесь важливе й відповідальне доручення товариства. Таким чином, з одного боку, зміцнюється зв'язок нового члена з товариством, а з другого — вже на ділі виявлюється рівень його здатностей і енергії.

— Значить, і мені дано буде таке доручення?

— А то ж.

— Яке ж саме?

— Ви муситимете взяти участь в експедиції, що завтра великим етеронефом від'їздить на планету Марс.

— А чи ж довго треватиме ця експедиція?

— Цього вже я не скажу. Одна подорож забере цілих п'ять місяців. А можна й зовсім не повернутись.

— Та я це розумію і не про це й клопочуся. Але ж, бачите, на мені лежить революційна робота. Ви ж теж соціаль-демократ, отже мусите розуміти моє вагання.

— Вибірайте самі. Ми гадаємо, що для укінчення вашої підготовки перерва в тій роботі потрібна. Доручення одікласти не можна. Одмова від нього — це одмова від усього.

Я замислився. Тепер, коли на кін боротьби виступають широкі маси, одному робітникові можна зникнути без найменшої шкоди для справи в цілому. До того ж, зникнути мав я лишень на де-який час, а вернувшись до праці, я, зо своїми новими зв'язками, знанням і засобами, зможу посунути справу ще краще. Я зважився.

— Коли ж мушу я від'їздити?

— Зараз, зо мною.

— А ви дасте мені дві години, щоб сповістити товаришів? Мене вже завтра ж треба замінити в районі.

— Це вже майже зроблено. Сьогодні прибув, утікаючи з Півдня, Андрій. Я попередив його, що ви можете виїхати і він охоче згодився вас заступити. Чекаючи тут на вас, я написав йому на всякий випадок листа з докладними вказівками. Ми можемо завезти йому цього листа по дорозі.

Більше балакати не було про що. Я швидко знищив зайві папери, написав записку господині помешкання і почав удягатися. Менні вже був готовий.

— Ну, ходім. З цієї хвили я ваш бранець.

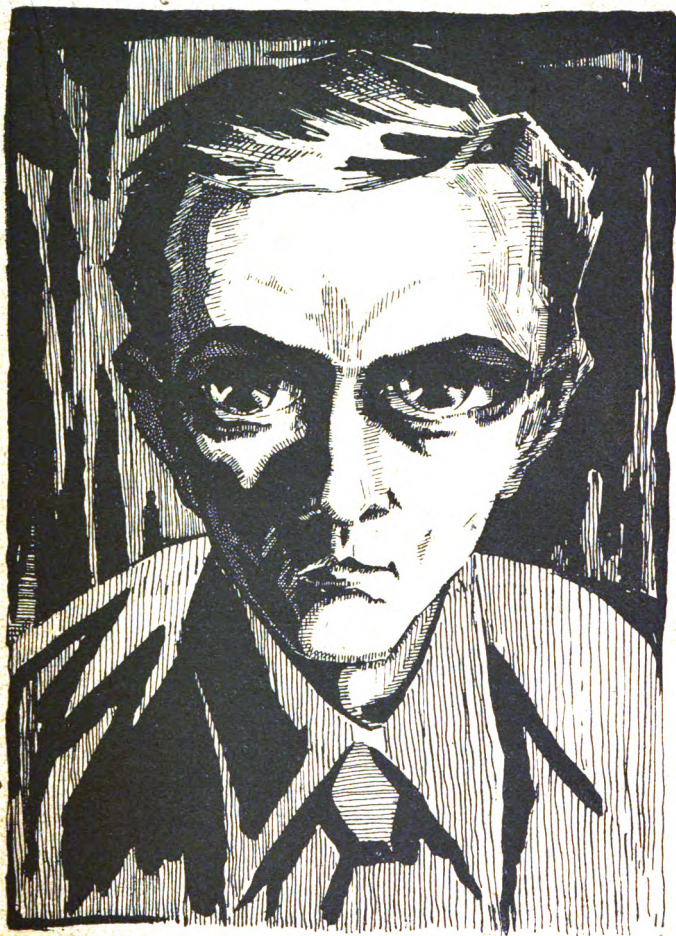
— Ви мій товариш! — відповів Менні.

III. Ніч

МЕННІ жив на п'ятому поверсі великого будинку, що відокремлено стремів посеред низеньких будівель одного з передмість столиці. Не зустрів нас ніхто. По кімнатах було порожнє і в яскравому світлі електричних світичок ця порожнеча видавалась особливо похмурою й неприродною. У третій кімнаті Менні спинився.

— Тут, — вказав він на двері четвертої кімнати, — держу я повітряний човник, котрим ми зараз поїдемо до великого етеронефа. Але спочатку я мушу трошечки перетворитися. В цій машкарі мені було б важко керувати човником.

Він розстібнув коміра і зняв з себе вкупі з окулярами ту надивовижу дотепно зроблену машкару, на котру я, та й усі інші, думав до цієї хвили, що це його обличчя. Мене просто приголомшило те, що я одночасно побачив. Очі в Менні були на прочуд великі, якими ніколи в світі не бувають очі людські. Зінки були надмірно широкі, навіть порівнюючи до величизни самих очей, чому вираз їхній був аж трохи здатний навіяти жах. Верхня частина голови була така широка, як було треба, щоб уместилися такі очі. Нижня ж, навпаки, була порівнююче мала і цілковито безборода й безуса. Все вкупі творило вражіння надмірної оригінальності, майже каліцтва, але не карикатури.

Очі в Менні були на_прочуд великі, якими ніколи в світі не бувають
очі людські (стор 14).

— Ви бачите, яке обличчя подарувала мені природа, — зауважив Менні. — Ви розумієте, що я мушу його ховати, уже хоч би для того, щоб не лякати людей, коли не згадувати про вимоги конспірації. Але вам уже доведеться привичаюватись до моєї краси; інтереси справи вимагають, щоб ви чимало часу пробували в моєму товаристві.

Тут він прочинив двері до сусідньої кімнати і засвітив електрику. Це була просторна зала. Посеред неї лежав невеличкий досить широкий човник, збудований з металю й шкла. Спереду борти його й дно були шкляніні зо сталевими ребрами; шкло — на два сантиметри завтовшки — було, напевне, дуже міцне. Над носовими бортами, творячи гострий кут, стояло дві хрустальні дощечки, щоб розгинати повітря і укривати пасажирів од вітру в разі хуткого льоту. Машина містилася в середній частині човника, гвинт на три лопатки був ззаду. Перед човника і машину відкрито було тоненьким тентом на легеньких сталевих стовпчиках, прироблених до металевих деталей шкляних бортів. Все вкупі було тендітне, паче іграшка.

Менні сказав мені сісти на лавочку, загасив світло і прочинив велетенське вікно залі. Сам він сів спереду біля машини і викинув кілька мішків баласту, що лежали на дні човна. Потім він поклав руку на стерно. Човник захитався, поволі піднісся вгору і вилетів через прочинене вікно.

Я сидів як зачарований, не зважаючись ворухнутись. Свист гвинта голоснішав; холодне зимове повітря прохплювалось під тент, приємно повіваючи мені на гаряче обличчя і безсило спиняючись перед моєю теплою одежею. Над нами переливчасто блимали тисячі зірок, внизу ж... через прозоре дно човника я бачив, як меншали чорні плями будинків та пливли в далечинь сліпучі крапки електричних ліхтарень. Низько-низько під нами сяяли кволим блакитно білим світлом снігові поля. Спочатку не дуже, а потім усе ущільніше завертілась мені голова; щоб спекатись цієї прикрости, я мусив закрити очі.

Де далі свист гвинта й вітру все вищав, повітря гострішало, хуткість зростала. Незабаром ухо моє помітило тоненький, невпинний і дуже рівний сріблястий тон, — це брєніла, ростинаючи повітря, шклянна стінка човника. Чудна музика опановувала свідомість, думки плутались.

Човник захитався, поволі піднісся вгору і вилетів через прочинене вікно (стор. 15).

і линули кудись геть, лишалося саме одне почуття стійно легкого й вільного руху, що ніс далі й далі вперед у безмежні простори.

— Чотирі кілометри за хвилину, — обізвався Менні і я розкрив очі.

— Далеко ще? — запитав я.

— Іхати біля години, стоїмо на льоду одного озера.

Ми були на висоті кількох сот метрів і човник летів горизонтально, не знижуючись і не підносячись. Очі мої звикли до темряви і служили мені вже краще. Ми налітали на країну озер і гранітних скель. Ці скелі подекуди чорніли, вільні од снігу. Ліворуч позад нас лишалося снігове поле замерзлої затоки, праворуч — білі простори велетенського озера. Над цим мертвим зимовим краєвидом належало мені пірвати звязки зо старою землею. І враз я відчув, — не вагання лише, а справжнє переконання, що це — розрив назавжди...

Через годину човник повагом спустився проміж скель у невеличкій бухті гірського озера перед темною будівлею, що стреміла посеред снігу. Ні вікон, ні дверей видко не було. Частина металічного панцеру будівлі одсунулася набік, розкривши чорне вийстя, куди й заплив наш човник. Потім вийотя знову закрилося, після чого засяяла електрика, освітлюючи просторну й довгу кімнату без меблів; на помості лежала купа мішків з баластом.

Менні припнув човника до спеціальних стовпчиків і прочинив одні з дверей. Ми вступили в довгий, напівосвітлений коридор. По обидва боки його були, очевидно, каюти. Менні завів мене в одну з них.

— Оце ваша. Влаштовуйтеся самі, я ж піду у машину. Побачимось завтра вранці.

Я був радий лишитися на самоті. По-при все зворушення від чудних подій цього вечору, втома помітно давала себе почувати. Не доторкнувшись до поставленої на стіл їжі на вечерю, я загасив світло і ліг спати. Думки безглуздо плуталися в голові, переплигуючи з об'єкта на об'єкт найменш сподіваними способами. Я вперто примушував себе заснути, але з того довго нічого не виходило. Нарешті свідомість почала пригасати: перед очима заройлися не-

виразні й роспливчасті образи, оточення попливлю кудись геть, важкі мрії опанували мозок.

Низка спів завершилася гнітючим кошмаром. Я ніби стояв над краєм велетенського чорного провалля, на дні якого сяяли зорі; Менні непереможно тяг мене в те провалля, доводячи, що нема чого боятися сили ваги і що через кілька соток літ падання ми опинимося на найближчій зорі. Я застогнав у нелюдській останній боротьбі і прокинувся.

Ніжне блакитне світло заповнювало кімнату. Сидячи біля мене на ліжку, хилився до мене... Менні? Так, він, але якийсь чудний, наче привид із себе, якийсь ніби інакший: здавалося, він наче значно поменшав, очі його не так уперто вищиналися на обличчю і мав він вираз лагідний і добрий, а не холодний і невблаганний, як що-йно оце на краю провалля.

— Який ви гарний... — вимовив я, поволі спостерегаючи з ним зміну.

Він осміхнувся і поклав мені на лоба руку. Рука його була невеличка й м'яка. Я знову стулив очі і з безглуздою думкою, що слід би поділувати цю руку, спокійно й радісно заснув знову.

IV. Пояснення

КОЛИ я прокинувся й одкрутив світло, годинник показував десяту. Одягшись, я надавив гудзик дзвіночка і через хвилину до кімнати вступив Менні.

— Скоро од'їжджаємо? — спитався я.

— Через годину, — відповів Менні.

— Чи це ви заходили до мене сю-ніч, чи то мені лише приснилося?

— Ні, то не був сон, але приходив не я, а наш молодий лікар — Нетті. Ви кепсько й трівожно спали і він мусив вас присипляти блакитним світлом і впливом.

— Він ваш брат?

— Ні, — усміхнувшись відповів Менні.

— Ви ще й досі не сказали мені, якої ви національності... А решта ваших товаришів, вони теж належать до вашого типу?

— Так, — відповів Менні.

— Значить, ви мене одурили, — гостро закинув я. — Це не наукове товариство, а щось інше!

— Атож, — спокійно відповів Менні. — Всі ми люде іншої плянети, представники іншого людства. Ми — марсіянці.

— По що ж ви мене дурили?

— А ви б стали мене слухати, коли б я одразу сказав вам усю правду? У мене було замало часу вас переконувати, отже довелося для правдоподібности тую правду перекрутити. Без цього переходового ступеню вашу свідомість було б порушено надто гостро. Що ж до сути, до майбутнього подорожу, то я сказав вам правду дійсну.

— Значить, чи сяк чи так, а я ваш бранець?

— Аж ніяк. Ви й нині цілком вільні. Ви маєте ще цілу годину часу на міркування. Як що за цю годину передумаєте, ми одвеземо вас назад, а подорож одкладем, бо самим нам вертатися нема рації.

— Навіщо ж я вам здався?

— Щоб бути живим звязком між нашим і земним людством, щоб придивитися до нашого ладу життя і толком розказати марсіянцям про земний, щоб бути — поки ви того бажатимете — представником вашої плянети у нашому світі.

— Це вже певна правда?

— Так, повнісінька, аби б лишень ви змогли упоратись зо своєю ролею.

— Коли так, то треба спробувати. Лишаюся з вами.

— Це ваше останнє слово? — запитав Менні.

— Так, як що й ваше останнє слово не єсть знову якийсь... переходовий ступінь.

— Ну, значить, їдемо, — сказав Менні, полишаючи без уваги мою пшичку. — Зараз дам останні вказівки машиністові, а потім вернуся до вас і поведу вас дивитися на одплиття етеронефа.

Він пішов, а я на самоті віддався своїм міркуванням. Властиво кажучи, розмови своєї ми не закінчили. Лишалось ще одно і доволі важливе питання, але я не зважився його Менні ставляти. Чи свідомо сприяв він мому розривові

з Ганною Миколаївною? Мені думалося, що свідомо. Певна річ, він бачив у ній перешкоду своїй меті. Може бути, що він і мав собі радію. Та чи так, чи інак, — він міг лише прискорити цей розрив, він його не створював. Звичайно, вже й це було непроханим втручанням у мої особисті справи. Але ж тепер я вже був сполучений з Менні і однаково мусив свою протидію ворожість за це — приглушувати. Отже, не було чого й чеплятися за минуле, краще й не розводитися над цим питанням.

До того ж, взагалі кажучи, новий поворот справи не дуже то й вразив мене: я добре виспався, а здивувати мене після всього вчорашнього було б доволі тяжко. Треба було лишень виробити плян дальшої поведінки.

Розуміється, перш за все треба було як найшвидче й найповніше зорієнтуватися в новім оточенню. Найкраще — починати з найближчого і крок за кроком переступати до дальшого. Найближчим був етеронеф, його пасажир і початок подорожу. Марс був іще далеко: що найменше — два місяці їзди, коли пригадати вчорашні слова Менні.

Зокола бачив я етеронеф іще вчора: це була майже сфера зо стесаним знизу сегментом, як оте знамените колюмбівське яйце. Розуміється, цю форму взято було тому, що вона дає найбільший обсяг для найменшої поверхні, отже — вимагає від будівничого найменше матеріялів і творить найменшу площу для остужування. З матеріялів ішли, очевидно, здебільшого залізо та скло. Внутрішню конструкцію мусив показати й пояснити мені Менні, він же мав і зазнайомити мене з усіма іншими «страховиськами», як я нишком обізвав своїх нових товаришів.

Повернувшись, Менні повів мене до решти марсіянців. Всі вони скупчилися в залі з великим, на пів стіни завбільшки, вікном. Після електрики соняшне світло справляло дуже приємне вражіння. Марсіянців було чоловіка з двадцять і всі вони, як мені тоді видалося, були на одне обличчя. Відсутність бороди, усів, а також зморшків на видах затирала їм навіть різницю віку. Я несамохіть стежив очима за Менні, щоб, бува, не загубити його серед цієї чужої мені компанії. Та через де-який час я навчився

вже пізнавати спосеред них мого нічного гостя — Нетті, що давав себе помічати своєю молодістю й жвавістю, а крім нього — широкого в плечах велетня Стерні, що просто знепокоїв мене якимсь надивовижу холодним, майже зловісним виразом обличчя.

На руській мові говорив зо мною окрім Менні один Нетті; Стерні ж та ще троє чи четверо чоловіка говорили на французькій, інші на англійській; межі ж себе розмовляли на якійсь цілковито новій для мене, мабуть, що на своїй рідній мові. Мова ця була голосна й гарна і, як і з задоволенням одразу ж помітив, не приховувала в собі жадних труднощій для вимови.

V. Одплиття

ХОЧ і які цікаві були мені «страховиська», проте найдужче увагу мою притягало наближення урочистого моменту одплиття. Я уважно приглядався до снігової поверхні під нами та до прямовісної гранітної скелі, що стреміла за нею. Я чекав, що ось раптом одірвемося ми від землі і все це хутко замигтить перед очима, віддалюючись. Але нічого подібного я не дочекався.

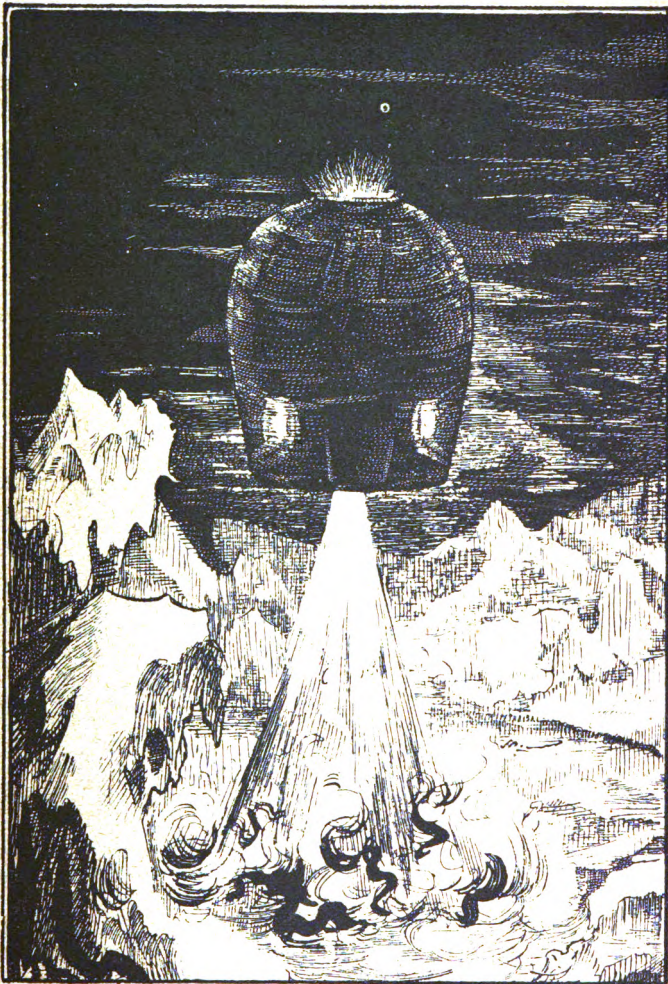
Од снігової поверхні почали ми відділятися без жадного звуку, повагом, ледви помітним рухом. Кілька секунд піднесення було майже непомітне.

— Прискорення — два сантиметри, — зауважив Менні.

Я зрозумів. За першу секунду ми мали пройти лише один сантиметр, за другу 3, за третю 5, за четверту 7 сант.; хуткість мусила весь час зростати, невинно міняючись відповідно до закону арифметичної прогресії. Через хвилину ми мусили мати хуткість ходи людини, через 15 хвилин — кур'єрської валки і т. д.

Ми рухались в згоді з законом падання тіл, але падали вгору і в 500 раз повільніше, аніж звичайні тіла поблизу землі.

Шкло вікна починалося від самого помосту, створюючи з ним тупий кут, відповідно до напряму кулевої поверхні етеронефа, частиною котрої воно й було. Завдяки

Од свігової поверхні почали ми відділятися без жадного звуку (стор. 22).

цьому ми, нахилиючись уперед, могли бачити й те, що було просто під нами.

Земля хутко тікала спід нас і обрій розсовувався. Поменшали темні плями скель і селищ, береги озер малювалися як на пляні. Небо що далі, то темніло і коли синя смуга незамерзлого моря простяглася по ньому обрію з заходу, — мої очі вже почали помічати більші зорі в повному світлі опівденного сонця.

Повільне вертіння етеронефа округ вертикальної осі, дозволяло нам оглядати всю просторінь під нами.

Нам видавалося, що обрій підноситься вкупі з нами і земна поверхня здобуває вигляд велетенської вгнутої мисочки з рельєфними оздобами. Але контури дрібніли, рельєф спадав, весь краєвид все дужче починав нагадувати географічну мапу, гостро викреслену по середині, розпливчасту й невизначну з боків, де все затиалося напівпрозорим блакитним туманом. А небо зовсім почорніло і безліч зірок, аж до найдрібніших, сяяли на нім спокійно й не мигтючи, ані трішечки не боячись сліпучого сонця, проміння котрого стало пекуче аж до болю.

— Скажіть, Менні, наше прискорення в два сантиметри ми збережемо аж до кінця подорожі?

— Авжеж, — відповів він. — Лише на середині пути його напрям зміниться на негативний і хуткість тоді вже не ростиме, а падатиме, — кожної секунди знов же на ті два сантиметри. Отже, хоч найвища хуткість етеронефа буде біля 50 кілометрів за секунду, а середня — біля 25 кілометрів, проте в хвилию прибуття вона стане так само малою, як була і в початку руху, і ми пристанемо до Марса, не струснувшись і не вдарившись. Без цих велетенських змінних хуткостей ми не могли б дістатися ні до землі, ні до Венери, бо навіть їхні найближчі відлеглости — 60 і 100 мільйонів кілометрів — вашими, наприклад, валками пощастило б проїхати лише протягом кількох століть, а не місяців, як ми оце з вами нині робимо. Що ж до способу «гарматного пострілу», про котрий я читав у валких фантастичних романах, то це ж, звичайно, простісінький жарт, бо в згоді з законами механіки — цілком однаково, чи сидіти в момент пострілу в набої, чи зустрінути його своїм тілом зокола.

— А яким же чином здобуваєте ви собі це рівномірне припізнання й прискорення?

— Етеронеф штовхає нас сила одної з радійних матерій, котру нам щастить здобувати в великій кількості. Ми віднайшли спосіб прискорювати розпад її елементів в сотні тисяч раз: це робиться в наших моторах за допомогою досить простих електро-хімічних процесів. Таким способом вилучується величезна кількість енергії. Частинки розікладених атомів розлітаються, як ви знаєте в десятки раз хутчій, ніж гарматні набой. Коли ж вони можуть вилітати з етеронефа тільки в однім напрямі, себ-то з каналу, що має непроникливі для них стінки, — тоді весь етеронеф простує в противний бік, чисто так, як це буває з ружницею, чи гарматою, в момент пострілу. Взявши відомий вам закон живих сил, ви без жадних труднощій зможете вирахувати, що мізерної частки міліграма цих частинок вам цілком вистарчить, щоб дати етеронефові його рівномірно-прискорений рух.

Протягом нашої розмови всі марсіянці повиходили. Менні запросив мене до своєї каюти полуднувати. Я пішов за ним. Каюта його тулилася просто до стіни етеронефа і мала велике хрустальне вікно. Ми повели розмову далі. Я знав, що мені доведеться зазнати нових почувань в звязку з утратою ваги свого тіла; я й запитав про це у Менні.

— Так, — сказав Менні, — хоч сонце й притягає нас, але тут впливу його не помітно. Вплив землі так само зникне, завтра — позавтра. Лише завдяки невинному прискоренню етеронефа ми збережемо $\frac{1}{1000}$ своєї нормальної ваги. На перший раз звикати до цього досить тяжко, хоч зміна відбувається дуже повільно. Легшаючи, ви втрачатимете спритність, будете робити силу не до ладу розрахованих рухів, що вестимуть вас по-за вашу мету. Втіха від літання видасться вам доволі сумнівною. Не минеться вам, щоб не колотилося серце, не вертілася голова, щоб навіть не вадило; та Нетті пособить вам всього того позбутися. Важко вам буде також поратися біля води та й усякої іншої рідини, котра, аби б ви її ледви-ледви штовхнули, виплигуватиме вам з посуду і скрізь розкидатиметься величезними сферичними краплями. Але ми

ильно пристосувалися до всіх цих незручностей: мобілі посуд прироблюється у нас до своїх місць, рідини зберігається заткнутими, скрізь наставлено ручок і протягнуто ремешак, щоб спинювати небажані підлітуння в разі перозрахованих рухів. Та ви звикнете, часу на науку вистачить.

З моменту відплиття минуло біля двох годин, а зменшення ваги вже давало себе почувати, і покіль що — найприємнішим способом: тіло ставало легшим, рухи вільнішими — та й годі. Атмосферу ми вже встигли минути цілком, але це нас ніяк не турбувало, бо кисню на нашому герметично закритому кораблі було, звичайно, до сходу. Видима половина земної поверхні стала остаточно нагадувати географічну мапу — з переплутаним, правда, масштабом, дрібнішим посередні і більшим до обрїю; подекуди її вкривали ще й білі плями хмар. На півдні, за Середземним Морем, північ Африки та Арабію крізь блакить можна було бачити досить добре; на півдні, за Скандинавією, погляд безнадійно блукав по сніговій та льодовій пустелі, — лише скелі Шпіцбергена малювалися ще самотньою темною плямою. На сході, за зеленкувато-рудю смугою Уралу, подекуди перетнутою сніговими плямами, починалося знову суцільне царство білого кольору з лише де-не-де зеленкуватим одніском — блідим пятаком на велетенські чатинні гаї Сібіру. На заході, за яскравими контурами середньої Європи, розпливалися під хмарами береги Англії і північної Франції. Я це міг довго без відпочинку дивитися на цю величю картину, бо думка про страшну глибину безодні, над котрою ми були, швидко викликала у мене почуття, подібне до неприємності. Я відновив розмову з Менні.

— Ви капітан корабля, правда?

Менні притакує мотнув головою і додав:

— Але це зовсім не свідчить, що мені належить те, що у вас зветься владою начальника. Просто, я маю найбільший досвід у справі керування етеронефом і мої вказівки беруться на увагу так само, як я приймаю астрономічні рахунки Стерпі, або ж — як усі ми приймаємо медичні поради Нетті для підтримання нашого здоров'я й робочої сили.

— А скільки ж років цьому докторові Нетті? Ви видається мені занадто молодим.

— Не пригадаю, 16 чи 17, — з посмішкою відповів Менні.

Так само вгадував і я. Але мене не могла не здивувати така рання вченість.

— І такого віку вже бути лікарем! — несамохіть вишлося в мене.

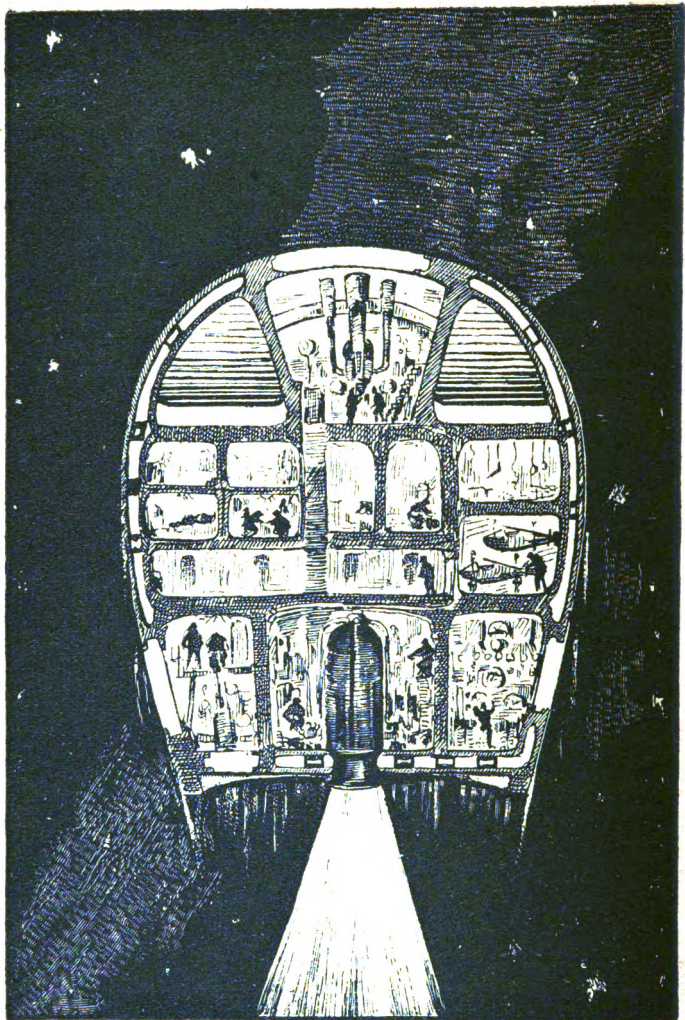
— Ще ж і додайте: тямущим і досвідченим лікарем. — притиснув Менні.

В ту хвилину я не зміркував, а Менні може й навмисне не нагадав мені, що роки марсіянців майже вдвічі довші за наші; Марс обходить сонце за 686 наших днів, — отже 16 років Нетті відповідали 30 нашим земним рокам.

VI. Етеронеф .

ПОПОЛУДНУВАВШИ, пішли ми оглядати наш «корабель». Перш за все пішли ми «в машину». Машина забрала собі весь нижній поверх етеронефа, містючись просто на плесковатому його дні. Поверх поділявся на п'ять кімнат: одну центральну і чотири бічних. Як раз посередині центральної кімнати стояла моторна машина, а округ неї з усіх чотирьох боків уставлено було в поміст круглі шкляні вікна, одно з чистого хрусталу, а три з трикольорового скла різних барв; скло було в три сантиметри завтовшки, надивовижку прозоре. В цю хвилину ми могли бачити через них лише частину земної поверхні.

Головною частиною моторної машини була вертикальна металічна циліндра трьох метрів заввишки і полуметра в діаметрі, зроблена, як пояснив Менні, з осмію — шляхетного, спорідненого до плятини, металу, що майже зовсім не топиться. У циліндрі відбувався розпад радієної матерії; розпечені до червоного жару стінки в 20 сантиметрів завтовшки яскраво свідчили за енергією цього процесу. Проте в кімнаті не було дуже душно: всю циліндру було вкрито в два рази товщим футляром з якоюсь прозорою матерії, що дуже добре боронила від огню; зверху від

Етеронеф (стор. 27-31).

цього футляру йшли канали, а ними гаряче повітря текло в усі боки, рівномірно гріючи весь етеронеф.

Інші частини машини, сполучені різними іншими способами з циліндрою — електричні бобіни, акумулятори, покажчики з циферблятами і т. д. — в доброму ладі розміщено було навкруги. Завдяки системі люстр діжурний машиніст бачив їх усі одразу, не сходячи зі свого крісела.

З бічних кімнат одна була «астрономічна»; праворуч і ліворуч од неї були «водяна» і «киснева»; проміж ними ж — «рахівничка». В астрономічній кімнаті поміст і зовнішня стінка були з суцільного хрусталу, з геометрично вишліфованого шкла ідеальної прозорости. Коли я, йдучи висючими мосточками слідом за Менні, зважувався позирнути просто вниз, то між собою й безоднею під нами я не помічав рішуче нічого і мусив затуляти собі очі, бо болоче паморочилася голова. Я силкувався дивитися вбік, — на інструменти, котрі містилися поміж сітки мостків на хитромудрих стативах, що йшли зі стелі та внутрішніх стін кімнати. Головний телескоп був біля двох метрів завдовжки, але мав невідповідно великий об'єктив такої ж, певне, великої оптичної сили.

— На окуляри ми вживаємо лишень алмаз, зауважив Менні: — він дає найбільше поле зору.

— До якої міри побільшує цей телескоп? — спитався я.

— Чітке побільшення — біля 600 раз, — відповів Менні; — коли ж його не досить, ми поле зору фотографуємо і розглядаємо фотографію під мікроскопом. Таким чином побільшення фактично доводиться до 60 тисяч і навіть вище; часу ж на фотографування йде менш хвилини.

Менні запропонував мені зараз же подивитися в телескоп на полишену землю. Телескопа він навів на неї сам.

— Відлеглість тепер біля 2000 кілометрів, — сказав він. — Чи пізнасте ви, що бачите?

Я одразу ж пізнав порт скандинавської столиці, куди не раз їздив у справах партії. Мені цікаво було розглядити пароплави на рейді. Повернувши бічну ручку на телескопі, Менні в одну мить замість окуляра поставив фотографічну камеру, а через кілька секунд зняв її з телескопа і цілком пересадив у великий апарат, що стояв поруч і виявився мікроскопом.

— Ми викликаємо й змінюємо малюнок у самому мікроскопі, не торкаючись до стекольця руками, — пояснив він і після кількох дрібних операцій, через якихсь пів хвилини, пустив мене до окуляра мікроскопа. На прочуд чітко побачив я відомий мені пароплав Північного Товариства, — так, ніби я був лише на кілька кроків од нього; діапозитивний малюнок видавався рельєфним і був цілковито натуральних барв. На чардаку стояв сивий капітан, що з ним я не раз розмовляв собі в часи своїх подорожей. Матрос, що саме зсажував на чардак якусь велику паку, так і застиг у своїй позі, як і подорожній, що вказував йому щось рукою. І все це бачив я за 2000 кілометрів.

Тут до кімнати вступив молодий марсіянець, помішник Стерні. Йому треба було добре виміряти пройдену етеронефом путь. Ми не стали перешкоджати йому і пішли далі, до «водяної» кімнати. Там містився великий резервуар з водою і поважні апарати, що її висвіжували. Сила рур вела цю воду з резервуару в усі кінці етеронефа.

Далі йшла «рахівнича» кімната. Там стояло багато незрозумілих мені машин з безліччю циферблатів та стрілок. За найбільшою машиною працював Стерні. З неї дізла довга бинда з наслідками, очевидно, рахування Стерні, але знаків на ній, як і на всіх циферблатах, я не розумів. Мені не хотілося перешкоджати Стерні, та і взагалі з ним балакати. Ми хутко вийшли в останню бічну кімнату.

Це була «киснева». В ній містилися запаси кисню, а саме — 25 тонн бертолетової соли, звідки можна було вилучити в міру потреби по-над 10 000 кубових метрів кисню, чого вистачило б на кілька подібних до нашої подорожей. Тут же були й апарати для розкладу соли. Далі лежали запаси бариту й їдкого калію для вилучування з повітря углекислоти, а також запас ангідриду сірки — проти зайвої вохкості та летючого левкомаїну, — тої фізіологічної отрути, що видихується людьми і шкодить значно більше, аніж углекислота. Цією кімнатою завідував лікар Нетті.

Після цього ми повернулися до центральної машинної і з неї невеличким ліфтом дісталися на самісіньку гору етеронефа. Там у центральній кімнаті містилася знов же

обсерваторія, цілковито подібна до нижньої, але значно більших розмірів. З цієї обсерваторії видко було іншу половину небесної сфери, вкупі з «планетою призначення». Марс сяяв своїм червонуватим світлом збоку від zenіту. Менні навів на нього телескопа і я чітко побачив відомі мені з мап Скіапареллі контури земель, морей та сітку каналів. Менні сфотографував планету і під мікроскопом явилася детальна мапа. Та без поясень Менні я нічого на ній не міг зрозуміти; плями міст, гаїв і озер одрізнялись одне від одного тендітними й різноманітними подробицями.

— Далеко? — спитався я.

— Зараз не дуже: — біля 100 мільйонів кілометрів.

— А чому Марс не в zenіті? Ми, значить, летимо не просто на нього, а в бік?

— А ми інакше й не можемо. Од'їзджаючи з землі, ми, в згоді з законом інерції, зберігаємо, між іншим, хуткість її руху округ сонця — 30 кілометрів за секунду. Марсова ж хуткість — всього 24 кілометри, і коли б ми летіли по перпендикуляру між обома орбітами, то ми б мусили ударитись об Марс з різнирковою хуткістю 6 кілометрів за секунду. Це річ мало зручна, отже, — ми мусимо вибрати криволінійну путь, щоб ту зайву бічну хуткість урівноважити.

— Якої ж тоді довжини має бути вся наша путь?

— Біля 160 мільйонів кілометрів, що має забрати принайменше $2\frac{1}{2}$ місяці.

Коли б я не був математиком, ці числа не сказали б мому серцю нічого. Але тепер вони викликали в мені почуття справжнього кошмару; отже, я чим швидше залишив цю розкішну обсерваторію.

Шість бічних камер верхнього сегменту, що оточували кільцем астрономічну кімнату, були зовсім без вікон і їхня стеля, являючись продовженням кулястої поверхні етеронефа, похило йшла до самого помосту. Вгорі містилися великі резервуари «мінус-матерії», відштовхування котрої мусило паралізувати вагу всього корабля.

Середні поверхні — третій і другий — містили в собі спільні зали, лабораторії окремих членів експедиції, їхні каюти, умивальні, бібліотеку, гімнастичну залю і т. д.

Каюта Нетті була поруч з моєю.

VII. Люде

ДЕ ДАЛІ, то втрата ваги давалася в знаки все дужче. Зріст почуття легкості вже не спричинювався до приємності. До свідомості домішувався елемент невпевненості і якоїсь розпливчастої тривоги. Я пішов до своєї каюти і простягся на ліжку.

Дві години спокою й напружених міркувань призвели до того, що я непомітно заснув. Коли ж я прокинувся, у мене біля столу сидів Нетті. Несамохіть, доволі жвавим рухом підвівся я з ліжка і, ніби підкинутий чимсь угору, стукнувся головою об стелю.

— Коли важш менше 20 хунтів, то треба бути обережнішим, — доброзичливо філософським тоном зауважив Нетті.

Він прийшов до мене зо спеціальним наміром дати мені всі необхідні вказівки на випадок тої «морської хвороби», що вже чіплялася до мене в міру втрати ваги. В каюті моїй був особливий сигнальний дзвоничок до його кімнати; отже — я завжди міг би його покликати, коли б потребував допомоги.

Я скористався з нагоди побалакати з молодим лікарем, — мене якось мимоволі тягло до цього симпатичного, дуже вченого, алеж і дуже жвавого хлопчика. Я спитався в нього, чому це трапилося так, що з усієї компанії марсіянців на етеронефі лише він оден, окрім Менні, тямить балакати на моїй рідній мові.

— Це річ проста, — пояснив він. — Коли ми *шукали людину*, то для вашої країни Менні вибрав себе й мене. Ми двох і прожили в ній більше року, поки нам не пощастило завершити справу з вами.

— Отже, інші «шукали людину» в інших країнах?

— Атож, — серед усіх більших народів Землі. Але, як Менні й передбачав, знайти її найшвидче пощастило в вашій країні, де життя котиться найбільш енергійно й яскраво, де люде змушені перш за все гледіти вперед. Знайшовши людину, ми сповістили решту; вони зїхались з усіх країн і, ось, ми й їдемо.

— Що ви, власне, розумієте, кажучи: «шукали людину», «знайшли людину»? Я гадаю, що вам потрібний був

суб'єкт, придатний до певної ролі, — Менні пояснював мені, до якої саме. Мені дуже приємно бачити, що вибрано мене, але я хотів би знати, якій саме причині мушу я тут бути вдячним.

— Скажу вам найбільш загально. Нам потрібна була людина, в натурі котрої містилося б як найбільше здоровля й гнуч-

. і, ніби підкинутий чимсь угору, стукнувся головою об стелю,
(стор. 32).

кости, як найбільше здатности до розумової праці, як найменше особистих приязней на землі, як найменше індивідуалізму. Наші фізіологи й психологи гадали, що перейти з умов життя вашого суспільства, гостро розбитого невпинною внутрішньою боротьбою, до умов нашого, організованого, ви б сказали, соціалістично, — річ дуже тяжка для окремої людини і вимагає особливо сприятливої організації. Менні заявив, що найбільше годитеся для справи ви.

— І його гадки для вас усіх вистачило?

— Так, ми цілковито покладаємося на його оцінку. Менні — людина надзвичайно могутнього й світлого розуму і помиляється дуже рідко. У зносинах із земними людьми він має досвід більше, аніж хто інший з нас; та він же перший і зносить ці налагодив.

— А хто віднайшов спосіб руху між планетами?

— Це діло не одної людини, а багатьох. «Мінус-матерію» було здобуто ще за кілька десятків літ перед тим. Та спочатку її частило виробляти лише в мізерній кількості і потрібні були зусилля дуже багатьох фабричних колегій, щоб знайти й розвинути способи здобувати її одразу багато. Після цього виявилася потреба вдосконалити техніку добування й розкладу радієвої матерії, щоб збудувати годящий для етеронефів мотор. Це теж вимагало сили праці. Багато знов же труднощей пливло з самих умов міжпланетного осередку з його лютим холодом та пекучим соняшним промінням, не вслабленим повітряною сферою. Не останньою дрібничкою виказалось і враховування шляху: тут траплялися такі помилки, яких ніхто спочатку не передбачав. Словом, всі попередні експедиції на Землю гинули, аж поки Менні не пощастило організувати першу вдатну. Нині ж, користуючись із його методи, ми недавно дісталися і на Венеру.

— Раз так, то Менні — дійсно велика людина, — зауважив я.

— Хай і так, коли вже вам так хочеться дати цю назву людині, що, справді, багато і добре працювала.

— Я хотів сказати не це: працювати багато й добре можуть і звичайні люде, люде-виконавці. Менні ж, як

бачимо, це річ інша: він геній. — людина, що творить нове і веде все людство вперед.

— Ви говорите щось невиразне, та й не вірне. Творить кожен робітник, але ж і в кожному робітникові творить людство й природа. Хиба в руках Менні не було всього досвіду попередніх поколінь і сучасних йому дослідників і хиба ж не виходив з цього досвіду кожен крок його праці? І хиба не природа дала йому всі елементи і всі зародки його комбінацій? І хиба ж, нарешті, не з самої боротьби людства з природою виникли всі живі стимули тих комбінацій? Людина — особа, але діло її неособове. Рано чи пізно людина помірає, діло ж її залишається в життю, що безмежно зростає. І тут різниці між робітниками нема: неоднакова лише сума того, що вони пережили і того, що лишається в життю.

— Але, напр., ім'я такої людини як Менні не вмірає ж вкупі з ним, а лишається в спогадах людства: безліч же імен інших людей гине без жадного сліду.

— Ім'я кожної особи зберігається доти, доки живуть ті, хто жив з нею і знав її. Але людству — непотрібен мертвий символ особи, коли її вже нема. Наша наука й мистецтво зберігають наслідки спільної праці неособово. Тягар імен минулого спогадам людства зайвий.

— Може бути, що ви й маєте рацію; але *нашого* світу чуття проти цієї логіки обурюється. Для нас імена керівників думки й діла — живі символи; без них не обійдеться ні наша наука, ні наше мистецтво, ні все наше громадське життя. Трапляється, що в боротьбі сил і ідей певне ім'я на прапорі важить більше, ніж якесь абстрактне гасло. І ймена героїв — не тягар для наших спогадів.

— Це тому, що єдине діло людства — для вас ще й досі не єдине діло; в ілюзіях, породжуваних боротьбою між людьми, воно кришиться і видається ділом людей, а не людства. Мені так само важко було зрозуміти точку погляду вашу, як вам нашу.

— Ну так, зле, чи добре, але, значить, серед нашої компанії безсмертних нема. Натомісьць, певне, смертні тут з кращих найкращі — правда ж? — з тих що «багато й добре працювали»: як ви кажете?

— Загалом беручи, то так. Менні вибірав собі товаришів з числа багатьох тисяч, що висловили бажання з ним їхати.

— Найвидатніший після нього, мабуть, Стерні?

— Так, як що вже вам так кортить міряти і порівнювати людей. Стерні — великий учений, хоч і цілком іншого, ніж Менні, гатунку. Він — математик, яких трапляється дуже мало. Він розкрив цілу низку помилок у тих рахунках. відповідно до котрих улаштовувано було всі попередні експедиції на землю; він довів, що де-котрі з тих помилок уже самі одні мусили стати причиною загибуні і справи, і робітників. Він знайшов нові методи обрахунків, і аж по цей час вони давали найкращі наслідки.

— Я так його собі і малював на підставі слів Менні та перших власних вражінь. А тим часом, — я й сам не розумію чому, — його вигляд викликає в мені якесь тривожне почуття, якесь роспливчасте занепокоєння, щось подібне до безпідставної антипатії. Чи не зможете ви, товаришу лікарю, дати цьому якесь пояснення?

— Та бачите, Стерні — це могутній, але холодний, головним чином аналітичний розум. Він усе невблаганно й послідовно розкладає, і висновки його — досить часто односторонні, а інколи й непомірно суворі, бо ж аналіз частей дає не ціле, а менш цілого: ви ж знаєте, що скрізь, де лишень є життя, ціле завжди буває більшим за суму своїх частей, як живе людське тіло більше купи своїх членів. Через ту свою аналітичність Стерні менше за всіх може входити в настрої й думки інших людей. Він завжди й охоче допоможе вам у справі, з якою ви самі до нього звернетесь, але він ніколи не догадається за вас, чого вам бракує. Цьому перешкоджає звичайно і те, що його увагу майже завжди прикуто до праці, що його голова повсякчас вирішує якісь складні питання. Він цілковито неподібний до Менні: цей завжди ясно бачить усе оточення і навіть мені самому не раз умів пояснити, чого мені хочеться, що мене бентежить, чого шукає мій розум чи моє почуття.

— Коли все це так, то, мабуть, до нас, повних суперечностей і вад — земних людей. Стерні ставиться доволі вороже?

— Вороже? Ні; це почуття його чуже. Але скептицизму у нього, гадаю, більше, ніж би слід було його мати. Він пробув у Франції всього пів року і вже протелеграфував Менні: «тут шукати нема чого». Можливо, що почасти він і мав рацію, бо ж і Летта, що був вкупі з ним, — і цей годящої людини не знайшов. Але характеристики, що він дає людям тої країни, значно суворіші, ніж характеристики Летти, і, розуміється, однокі, хоч нічого безпосередне невірною в собі і не приховують.

— А хто такий цей ваш Летта? Я його якось не пригадую.

— Хемік, поміщик Менні, уже не молода людина, старший за всіх на нашому етеронефі. Ви з ним швидко подружитесь і це дасть вам чималу користь. У нього лагідна вдача і порядна здатність розуміти чужу душу, хоч він і не психолог, як Менні. Заходьте до нього в лябораторію: він буде радий цьому і покаже вам багато де-чого цікавого.

Тут я пригадав, що ми одлетіли од землі вже далеко і мені схотілося позирнути на неї. Ми пішли вкупі до одної з бічних заль з великими вікнами.

— Чи не доведеться нам пролітати поуз місяць? — спитався я йдучи.

— Ні, місяць лишається далеко збоку і то велика шкода. Мені теж хотілося б подивитись на нього зблизка. З землі він видався мені таким чудним. Великий, холодний, повільний, загадково спокійний, — він зовсім не нагадував мені наших двійко місяців, що, ніби та весела, жвава дівчора, так хутко бігають по небу і так швидко міняють своє личко. Ваш місяць хоч і один, проте він значно яскравіший за наших пару і світло його так приємне. Яскравіше світить і ваше Сонце. Тут вам випало велике щастя. Ваш світ у два рази світліший за наш; тому саме вам і непотрібні такі очі, як наші — з великими зінками, аби ловити значно слабше проміння нашого дня і нашої ночі.

Ми сіли біля вікна. Земля сяяла оддалік велетенським серпом; на ньому можна було помітити лише риси заходу Америки, північного сходу Азії, невиразну пляму Великого Океану, та білу — Північного Крижаного. Весь Атлантиць-

кий Океан і Старий Світ нішли в темряві; про їхню присутність за розпливчастим краєм серпа можна було лишень здогадуватись, і саме тому, що ця темна частина землі закривала зорі на великому просторі чорного неба. Наша скісна траєкторія і вертіння землі навколо своєї осі призвели до такої зміни картини.

Я дивився на землю і журба мене взяла, що не бачу я рідного краю, де так жваво вирує життя, боротьба і страждання, де ще вчора стояв я у лавах товаришів, а нині на моє місце мусив стати інший. І зневірря підвелось в моїй душі.

— Там, внизу, там летється кров, — вимовив я, — а тут вчорашній працівник лише спокійнісінько дивиться...

— Кров летється за кращу будучину, — відповів мені Нетті; — але й для успіху самої боротьби — треба *знати* ту кращу будучину. А ви сидите тут саме ради того знання.

Несамохіть, раптово стиснув я йому його маленьку, майже дитячу руку.

VIII. Призвичаювання

ЗЕМЛЯ невпинно віддалювалась і, ніби худнучи від розлуки, набувала вигляду місячного серпа, супроводжуваного також і зовсім дрібненьким серпом справжнього Місяця. Одночасно ж усі ми, мешканці етеронефа, ставали якимись фантастичними акробатами, здатними літати без крил і зручно приймати всяку бажану й небажану позицію — до помосту, до стелі, чи до стін головою — майже однаково... Поволі я звикав до своїх нових товаришів і починав почувати себе з ними вільніше.

Вже на другий день після нашого відплиття (ми зберігали цей рахунок часу, хоч для нас, звичайно, справжніх днів і ночей уже не було), я з власної ініціативи перевдягся в марсіянську одягу, щоб менше од усіх одрізнатися. Одяга ця сподобалася мені й сама по собі: проста, зручна і без усяких непотрібних умовних подробиць, як, напр., краватка чи манжети, вона нічим не звязувала волі рухів.

Окремі частини так сполучувалися невеличкими гудзиками, що вся одежа ставала чимсь суцільним, а проте, в разі потреби, зовсім легко було одстебнути і зняти, напр., один чи обидва рукави, а то й цілу блюзу. І манери моїх товаришів схожі були до їхньої одежі: безпосередність і одсутність усього зайвого й умовного. Вони ніколи не здоровкались, не прощались, не дякували, не затидали, зза ввічливості, розмови, коли їй безпосередню мету було вичерпано; одночасно ж вони дуже терпляче давали всякі пояснення, уважно пристосовуючись до рівня розуміння слухача та входячи в його психологію, хоч би як дуже різнилася вона від їхньої власної.

Само собою розуміється, я з перших же днів почав учитися їхньої рідної мови і всі вони з великою охотою взялися мені допомагати, особливо — Нетті. Мова марсеянців дуже оригінальна; по-при всю простоту її граматики і правил словотворення, вона має свої особливості, і обговтатися з ними мені було досить тяжко. Її правила не знають винятків, в ній нема такого поділу, як чоловічий, жіночий і середній роди; але ж поруч того всі назви предметів і прикмет одмінюються по часам. Це ніяк не вмощувалося мені в голову.

— Скажіть на милість, навіщо вам здалися ці форми? — запитав я в Нетті.

— Та невже ж ви не розумієте? От ви, в своїх мовах, називаючи предмет, уважно одзначаєте, чи лічите ви його за чоловіка, чи за жінку, що, власне кажучи, нікому не є потрібним, відносно ж неживих предметів видається навіть чудним. Куди більше рації одрізнити предмети, що існують, од тих, що їх уже нема, або тих, що ще мають бути. У вас «будинок» — чоловік, а «стеля» — жінка, у французів це навпаки і справа від того не міняється. Коли ж ви говорите про будинок, що вже згорів, або що його ви ще лаштуєтеся будувати, ви берете те ж самісіньке слово, яким називаєте будинок, де зараз живе. А чи ж є в природі більша різниця, ніж різниця між людиною, що живе, і людиною, що вже вмерла, — між тим, що є, і тим, чого нема? Вам потрібні цілі слова і речення, щоб відзначати цю різницю; так чи ж не краще додавати для цього одну літеру в саме слово?

Чи так, чи сяк, а пам'ять мою Нетті похвалював, його метода була бездоганною і наука моя посувалася хутко. Це допомогало мені швидче привичаюватись до марсіянців: я більш упевнено починав подорожувати по всьому етеронефові, заходячи в каюти й лабораторії моїх товаришів, та роспитуючись у них про все, що мене цікавило.

Молодий астроном Енно, жвавий і веселий помішник Стерні, теж майже хлопчик віком, показував мені силу цікавих річей, одверто захоплюючись не так вимірами й формулами, де він був, проте, справжнім майстром, — як красою досліджуваного. Мені було дуже добре з цим астрономом-поетом; законне ж змагання орієнтуватися в нашій позиції серед природи повсякчасно давало мені привід чимало часу пробувати з Енно біля його телескопів.

Одного разу Енно показав мені в найдужчому збільшенні манісіньку плянети Ерос; частина орбіти цієї плянети проходить між путями Землі й Марса, решта ж лежить далі Марса, переходячи в район астероїдів. І хоч у цей час між ним і нами було 150 мільйонів кілометрів, проте фотографія його невеличкого диска стала в полі зору мікроскопа цілою географічною мапою, подібною до мапи Місяця. Звичайно, це так само мертва плянета, як і Місяць.

Іншого разу Енно сфотографував рій метеоритів, що линув собі лише за кілька мільйонів кілометрів од нас. Фотографія дала, розуміється, лише роспидивчасту туманність. З цієї нагоди Енно оповів мені, що в одній з перших експедицій на землю один етеронеф загинув як раз у ту хвилину, коли протинав отакий рій. Астрономи, що стежили за ним у наймогутніші телескопи, побачили, як раптом погасла на ньому електрика і він навіки згинув у просторах.

— Розуміється, етеронеф наскочив на кілька цих дрібненьких тілець, а через величезну різницю хуткостей вони мусили блискавкою майнути крізь усі його стінки. Тоді повітря витекло геть, а холод міжплянетних просторів одубив уже мертві тіла подорожніх. І тепер етеронеф летить кометною орбітою: він назаважди віддаляється од сонця і невідомо, де буде кінець путі цього страшного корабля трупів.

За цими словами Енно холод етерних пустель наче б ускочив і до мого серця. Я чітко уявив собі наш манесенький світлий острівець серед безмежного мертвого океану. Жадної підпори, блискавично хуткий рух, чорна безодня навкруги... Енно схопив мій настрій.

— Менні дуже гарний стерничий, — зауважив він, — а Стерні не помилиться. Смерть же... ви її певне бачили вже поблиз себе... вона ж — лише смерть... та й годі.

Дуже швидко настав час, коли мені довелося пригадати ці слова в боротьбі з лютим душевним болем.

Хемік Летта притягав мене до себе не лишень тією лагідною й чутливою вдачею, за яку оповідав мені Нетті, а й своїм великим знанням у найбільш цікавому для мене питанню науки — саме — про будову матерії. Один лише Менні мав ще більшу компетенцію в цьому питанні, але я силкувався яко мога рідче звертатися до нього, розуміючи, що його час — надто дорогої ціни для інтересів науки й експедиції, щоб я мав право одривати його від його роботи. Доброзичливий же дідок Летта так неймовірно терпляче ставився до мого неуцтва, так охоче і навіть із задоволенням поясняв мені саму азбуку предмета, що з ним я почував себе цілком вільно.

Летта став читати мені цілий курс теорії будови матерії, ілюструючи його низкою спроб розкладу елементів та їх синтезу. Багато з дотичних сюди спроб він мусив, однак, пропускати, обмежуючись лишень описом їх на словах, — саме ті, де реакції мають особливо бурхливий характер і або неминуче мають форму вибуху, або ж можуть її придбати.

Якось одного разу на лекцію до лябораторії завітав Менні. Летта закінчував опис дуже цікавого експеримента і лаштувався приступити до його переведення в натурі.

— Стережіться, — сказав йому Менні. — Я пригадую, що у мене ця спроба завершилася раз дуже кепсько; досить наймізернішої домішки чогось стороннього до матерії, котру розкладуєте, щоб найслабший електричний розряд викликав її вибух, коли ви станете її гріти.

Летта хотів уже відмовитись од спроби, але Менні, незмінно уважний і прихильний до мене, сам став йому

до помочи, пильно перевіривши всі умови спроби. Реакція відбулася як найкраще.

На другий день ми мушили робити спроби знов же з цією матерією. Мені вдалося, що цього разу Летта взяв її не з тої банки, що вчора. Коли він поставив уже ре-

Зненацька щось заглушливо тріснуло і нас обидвох з великою силою ударило об дверцята шахи (стор. 43).

торту на електричну піч, мені спало на думку сказати йому про це. Летта занепокоївся і одразу ж пішов до шахви з реактивами, залишивши піч і реторту на столику біля стіни, котра була зовнішньою стінкою етеронефа. Я пішов за ним.

Зненацька щось заглушливо тріснуло і нас обидвох з великою силою ударило об дверцята шахви. Після цього чути стало голосний свист, виття і металічне бряжчання. Я відчув, що непереможна, подібна до урагану сила тягне мене назад до зовнішньої стінки. Я встиг машинально ухопитися за міцну ремінну ручку біля шахви і повис горизонтально, утримуваний так могутньою течією повітря. Летта висів так же само.

— Тримайтесь міцніше! — гукнув він мені і я ледви почув його голос серед галасу бурі. Гострий холод протинав мені тіло.

Летта хутко озирнувся навкрузи. Обличчя йому було біле як крейда, але приголомшеність в очах раптом зникла, уступивши місце світлій думці і твердій рішучості. Він вимовив лише пару слів — я не міг їх почути, лише догадався, що це було прощання навіки, — і руки його пустили ручку.

Щось глухо гупнуло і виття урагану спинилось. Я відчув, що вже можна не триматись і озирнувся. Від столика не лишилося й сліду, а біля стіни, щільно притиснувшись до неї спиною, стояв Летта. Очі йому були широко розкриті, лице ніби скам'яніло. Одним скоком опинився я біля дверей і розкрив їх. Порив теплого вітру одкинув мене назад. Через секунду до кімнати вступив Менні. Він швидко наблизився до Летти.

Ще через кілька секунд у кімнаті стало повно людей. Нетті розштовхав усіх, припавши до Летти. Решта присутніх оточували нас у трівожній мовчанці.

— Летта помер, — пролунав голос Менні. — Вибух реторти пробив стінку етеронефа і Летта своїм тілом заткнув дірку. Тиск повітря розірвав йому легені і паралізував серце. Смерть сталася в одну мить. Летта урятував нашого гостя. Коли б він того не зробив — загинули б обоє.

Нетті глухо заридав.

ІХ. Минуле

КІЛЬКА день після катастрофи Нетті не виходив з кімнати, а в очах Стерні я став інколи помічати вираз просто педоброзичливий. Розуміється, через мене загинув видатний учений, і математичний розум Стерні не міг не рівняти цінности того життя, що було втрачене, до того, що було врятоване. Монні лишався незмінно рівним і спокійним, навіть подвоїв свою уважливість і піклування про мене; так само поводився і Енно, і вся решта.

Я став ще впертіше вчитися марсіянської мови і при першій зручній нагоді попросив Менні дати мені якусь книжку з історії марсіянського людства. Менні радо привітав мою думку і дав мені підручника, що популярно викладав всесвітню історію для марсіянських дітей.

З допомогою Нетті я почав читати й перекладати цю книжку. Мене здивувало мистецтво, з котрим невідомий автор оживлював і конкретизував ілюстраціями найзагальніші й найабстрактніші, на перший погляд, розуміння й схеми. Ця мистецька вмільсть дозволяла йому вести свій виклад так геометрично витримано і так логічно послідовно, як не зважився б писати для дітей жаден з наших земних популяризаторів.

Перший розділ мав просто філософський характер і був присвячений ідеї Всесвіту, як Єдиного Цілого, що все в собі містить і все собою визначає. Цей розділ яскраво нагадав мені твори того робітника-мисленника, котрий у-перше в безпосередній і найвішій формі виклав підстави пролетарської філософії природи.

Другий розділ оповідав про ті безмежно давні часи, коли у Всесвіті ще не склалось було жадних відомих нам форм, коли хаос і непевність панували в безмежних просторах. Автор пояснював, як відокремлювались у цьому осередкові перші безформні скупчення невловимої і хемічно ще не визначеної матерії, — і як скупчення ці стали зародками велетенських зоряних світів, якими суть зоряні туманности, а в тім числі й наш Молочний Шлях зо своїми 20 мільонами сонць, серед котрих наше сонце є одним з найменших.

Далі йшла мова про те, як матерія, концентруючись і переходячи до витреваліших сполучень, прибіралася в форми хемічних елеметів, а поруч того первісні безформні скупчення розпадалися, утворюючи газоподібні соняшно-планетні туманности, що їх і нині за допомогою телескопа можна знайти не одну тисячу. Історію розвитку цих туманностей та кристалізації з них сонць і планет автор викладав ніби в згоді з нашою кантоляплясівською теорією походження світів, лише більш упевнено та з більшими подробицями.

— Скажіть, Менні, — запитав я, — певже ж ви вважаєте гарним давати дітям із самого початку ці безмежно загальні і майже так само абстрактні ідеї, ці бліді світові картини, так не подібні до найближчої дітям конкретної дійсности? Чи ж не значить це — населяти дитячий мозок майже порожніми, словесними лишень, образами?

— Так бачите, — у нас ніколи не починають, вчення з книжок, — відповів Менні. — Дитина здобуває свої знання з живого свого приглядання до природи та з живих же стосунків з іншими людьми. Перше, ніж узятися за таку книжку, вона вже зробить силу подорожей, надивиться найрізноманітніших картин природи, навчиться пізнавати безліч рослин і звірів, зрозуміє вжиток телескопа, мікроскопа, фотографії, фонографа, наслухається від старших дітей, учителів та інших дорослих людей, сили оповідань про минуле й віддалене. Така ж книжка, як от ця, мусить лише сполучати до купи і зміцнювати її знання, заповнюючи випадкові порожні місця і вказуючи дальшу путь науки. Розуміється, перш за все і повсякчасно ідея цілого мусить чітко стояти перед очима, мусить викладуватись від початку й до кінця, щоб дитина не морочилася над подробицями. Суцільну людину треба творити ще в дитині.

Все це було для мене первиною, але я не став детальніше розпитувати Менні: адже, через де-який час я однаково мушу побачити і марсіянських дітей, і систему їхнього виховання — безпосередне. Я вернувся до своєї книжки.

Предметом дальших розділів була геологічна історія Марса. Йі виклад, хоч і стислий, був, проте, повний порівнянь до історії Землі й Венери. Всі три були одна до

одної подібні; істотна різниця полягала лише в тому, що Марсові було в два рази більше літ, ніж Землі, і майже в четверо — ніж Венері. Було вказано вік і інших планет — я їх дуже добре пригадую, але не хочу тут наводити, щоб не дратувати земних учених, для котрих ці числа були б великою несподіванкою.

Далі йшла історія життя з самого його початку. Дано було опис тих первісних сполучень, — складних ціанових виводних, — котрі, не буди ще справжньою живою матерією, мали вже багато властивих їй прикмет; вказано було геологічні умови, в котрих ці сполучення хемічно утворювалися. Роз'яснено було закони, силою яких ці сполучення зберігались і купчилися серед іншої, хоч і витревалішої, так менш гнучкої природи. Простежено було крок за кроком ускладнення й диференціацію цих хемічних зародків де-якого життя, аж до організації справжніх живих кліток, де вже починається «царство протистів».

Картину дальшого розвитку життя змальовано було як шаблі поступу живих істот, чи, краще, як їх спільне генеалогічне дерево: від протистів в один бік до вищих рослин, і в другий бік — до людини; не полишено було без уваги і різні інші, бічні парости. Порівняння до «земної» лінії розвитку доводило, що на шляху від первісної клітки до людини перші кільця ланцюга майже однакові; так само мало різниць і в останніх кільцях, — середні ж одрізняються значно дужче. Це мене надзвичайно здивувало.

— Цього питання, — сказав мені Нетті, — скільки мені відомо, ще спеціально не досліджували. Адже ще якихсь двадцять років тому ми й самі не знали, як побудовано вищі твари на землі і нам чудно було побачити таку схожість до нашого типу. Очевидячки, число можливих вищих типів, що найповніше втілюють у собі життя, не велике; на планетах, так подібних одна до одної як наші, в межах доволі однакових умов, природа могла досягнути цього максимуму життя лише в одним-одній формі.

— До того ж, — додав Менні, — вищий тип, котрий запосідає свою планету, є той, що найбільш суцільно висловлює всю суму її умов; середні форми мають спроможність захопити лише частину свого осередку, значить — висловлюють ці умови так само частково і однобічно.

Отже, з огляду на надзвичайну схожість загальної суми умов, вищі типи мусять бути майже однакові, середні ж. силою своєї односторонності, можуть одрізнатися значно більше.

Я пригадав, як мені, ще за часів мого університетського вчення, та ж сама думка про обмеженість числа можливих вищих типів запала в голову цілком з іншого приводу: у спрутів, морських головоногих моллюсків, вищих організмів цілої окремої гілки розвитку, оті надзвичайно подібні до очей нашої гілки — хребтових; а тим часом походження й розвиток очей головоногих цілком самостійні, — до тої міри самостійні, що навіть відповідні плівочки подвійної тканини апарата зору розміщено у них як раз навпаки...

Так чи саяк, а факт стояв перед очима: на іншій планеті жили люде подібні до нас, і мені лишалось тільки уважно студіювати їхнє життя й історію.

Що ж до передісторичних часів і взагалі початкових фаз життя людства на Марсі то й тут була в очі схожість із земним світом. Ті ж форми родового побуту, те ж відокремлене життя поодиноких громад, той же розвиток звязку між ними через міну. Але далі починалася і несхожість, — правда, не в самому напрямкові розвитку, а швидче в його стилі і вдачі.

На Марсі хода історії була якась лагідніша й простіша, ніж на землі. Були, звичайно, війни племен і народів, була і боротьба клас; але війни в історичному життю ролю відогравали порівнююче невелику і доволі рано припинилися й зовсім, а класова боротьба рідче призводила до сутичок брутальної сили. Це хоч і не вказувалось у книжці безпосереднє, проте недвозначно впливало з усього викладу.

Рабства марсіянці не зазнали зовсім, їхній феодалізм майже не хорував на воєнщину, а капіталізм дуже швидко спекався національно-державних перешкод і не створив нічого подібного до наших сучасних армій.

Пояснення всьому цьому я мусив шукати сам; марсіянці, навіть сам Менні, ще тільки починали вчитися історії земного людства і не встигли ще перевести досконалого порівняння свого й нашого минулого.

Я пригадав одну з попередніх своїх розмов з Менні. Приступаючи до вивчення мови моїх співподорожніх.

я зацікавився довідатись, чи вона не найбільш поширена з усіх мов, які існують на Марсі. Менні пояснив, що це одинока мова письменства й життєвих стосунків усіх марсіянців.

— Колись і в нас, — додав Менні, — люде з різних країн не розуміли одне одного; але давно вже, за кілька сот років до соціалістичної революції, всі різні діалекти наблизились і злилися в одну загальну мову. Це сталося без насильств, стихійно, — ніхто і не думав, і не силкувався якось вплинути на процес. Досить довго ще, відповідно до певних місцевих особливостей, животили і ніби окремі, хоч і зрозумілі усім говірки. Розвиток літератури поклав край і їм.

— Я лише одним можу собі це пояснити, — сказав я: — очевидно, на вашій планеті зносини між людьми з самого початку були ширші, легші і тісніші, ніж у нас.

— Так і є, — відповів Менні. — На Марсі нема ні ваших велетенських океанів, ні ваших неперелазних гірських хребтів. Моря у нас невеликі і ніде не шматують суходолу на окремі континенти; наші гори, крім де-котрих поодиноких шпилів, — невисокі. Вся поверхня нашої планети в чотири рази менша земної; одночасно ж, сила ваги у нас менша у півтретя рази; мавши легке тіло, ми можемо рухатися доволі швидко навіть і без штучних засобів: ми самі бігаємо не гірше, і втомлюємося від того не дужче, ніж ви, коли їздите верхи кіньми. Природа поставила між нашими племенами значно менше стін і кордонів, ніж у вас.

Така, значить і була найперша й найповажніша причина, що стала на перешкоді гострому расовому й національному роз'єднанню марсіянського людства, а вкупі з тим і повному розвитку війни, мілітаризму та взагалі системі масового вбивства. Звичайно, силою своїх внутрішніх суперечностей капіталізм все ж створив би всі ці прикмети високої культури, але й розвиток капіталізму йшов там своєрідним шляхом, висуваючи все нові умови для політичного об'єднання всіх племен і народів Марса. Тут рішучу ролю відіграло те, що великий капітал дуже швидко виштовхнув із землеробства дрібне селянство, а незабаром після того відбулася націоналізація всієї землі.

Цим подіям спричинилося невпинне висихання ґрунту, з чим дрібні хлібороби не могли дати собі ради. Кора планети глибоко всмоктувала воду і не повертала її. Це було поступання того стихійного процесу, завдяки котрому колишні океани Марса здрібніли і стали порівнююче невеликими морями. Такий процес іде й на нашій землі, але тут він поступив іще не так далеко. На Марсі, що в два рази старший за Землю, справа стала погрозливою вже перед тисячею років, бо поруч зо зменшенням морей зменшувалась, розуміється, хмарність, рідчали дощі, міліли річки, висихали струмочки. У більшості місцевостей виникла потреба обводнюватись штучними способами. Що могли тут подіяти незалежні дрібні хлібороби?

Здебільшого вони просто руйнувалися і їхні землі діставалися до рук сусідніх великих землевласників, що мали досить капіталів, аби упоратись з обводнюванням. Подекуди ж селяне засновували великі асоціації, сполучуючи для цього спільного діла всі свої засоби. Але рано чи пізно таким асоціаціям доводилося зазнавати недостачі в грошах, — на початках, — на початках, наче б то, тимчасової; а вже як асоціації хоч раз залозичалися у великих капіталістів, справи їхні починали швидко гіршати: чималенькі проценти збільшували витрати на ведення справ, вияснялася потреба нових позичок і т. д. Асоціації мусили підлягати економічній владі своїх кредиторів, а ті насамкінець їх руйнували, одразу захоплюючи собі землю цілих соток і тисяч селян.

Так уся годяща земля перейшла до рук кількох тисяч великих земельних капіталістів; але в середині суходолів лишалися ще великі простори, де води не було і куди окремі капіталісти власними силами провести її не могли. Коли державна влада, до того часу вже цілком демократична, змушена була заходитися біля цієї справи, щоб дати роботу зайвому пролетаріатові і пособити решткам селянства, що от-от мало зовсім вимерти, то у самій цієї влади не знайшлося таких засобів, які були потрібні для побудови велетенських каналів. Синдикати капіталістів хотіли прибрати справу до своїх рук, але проти цього повстав увесь народ, добре розуміючи, що тоді синдикати візьмуть у кріпацтво і всю державу. Після довгої боротьби і неймо-

вірно впертого опору земельних капіталістів, заведено було великий поступовий податок на прибутки од землі. Здобути від цього початку суми і стали фондом велетенських каналських робіт. Силу лендлордів було надламано, а незабаром відбулася й націоналізація землі. Тут уже зникли останні сліди дрібного селянства, бо держава у власних інтересах давала землю лише великим капіталістам і сільсько-господарські підприємства стали ще ширші, ніж перед націоналізацією. Отже, знамениті канали стали і могутнім мотором економічного розвитку і міцною підпорою політичної єдності цілого людства.

Коли я прочитав про все це, я не міг утримати перед Менні свого здивовання — як це руками людей можна було утворити такі велетенські водяні шляхи, що їх видно з Землі навіть через наші кепські телескопи.

— Тут ви трохи помиляєтесь. — зауважив мені Менні. — Канали ці й справді великі, але все ж не в кілька десятків кілометрів, коли їх, власне кажучи, тільки й могли б помітити ваші астрономи. Те ж, що вони бачать, то широкі смуги гаїв, розведених нами вповодж каналів, щоб підтримувати рівномірну вохкість повітря і не дозволяти воді швидко випарюватись. Де-котрі з ваших учених здається, вже й догадалися про це.

Доба капальських робіт була періодом великого розквіту в усіх гілках продукції і глибокого спокою в класовій боротьбі. Попит на робочу силу був величезний і безробіття зникло. Але коли Великі Роботи було завершено, а слідом за тим завершився рівнобіжний процес капіталістичної колонізації колишніх пустель, то незабаром вибухла люта промислова криза і «соціальний мир» було порушено. Справа посунула до соціальної революції. І знов же, хода подій була мирною; першою зброєю робітників були страйки, до повстань діло дійшло лише в кількох випадках по небагатьох місцевостях, — майже виключно хліборобських районах. Крок за кроком папи корилися неминучому; і навіть тоді, коли влада опинилася в руках робітничої партії, з боку переможених не виявилось жадної спроби оборонити свою справу насильством.

Викупу, в стислому значінні цього слова, за соціалізовані знаряддя дано не було. Але капіталістів на перші часи

було полишено на пенсіях. Багато з них відіграли потім видатну роль в організації суспільних підприємств. Дуже важко було побороти всі труднощі поділу робочої сили в згоді з бажаннями й здатностями самих робітників. Біля століття існував обов'язковий для всіх, окрім пенсіонерів-капіталістів, робочий день, спочатку біля шести годин, а потім усе коротший. Але поступ техніки й докладні підрахунки вільної праці допомогли спекатись і цих останніх слідів старої системи.

Вся картина рівної еволюції суспільства, не пройнятої, як у нас, огнем та кров'ю, несамохіть викликала у мене почуття заздрощей. Я заговорив про це з Нетті, коли ми дочитували книжку.

— Не знаю, — задумано сказав мені юнак, — але мені здається, що ви трохи помиляєтесь. Суперечности на Землі гостріші, це так; її природа сіє удари й смерть значно щедріше, аніж наша. Але причина цьому може як раз саме та, що багатства природи Землі значно більші, і що Сонце дає їй знов же значно більше своєї живої сили. Погляньте, на скільки мільонів років наша планета старша за вапу, — її ж людство народилося лишень за кілька десятків тисяч років перед вашим, а тепер випережує його хіба на якихсь дві-три сотні років. Наші людства нагадують мені двох братів. У старшого натура спокійна і врівноважена, у молодшого — бурхлива й поривчата. Молодший брат гірше витрачає сили і робить більше помилок; дитячі роки його були хоробливі й нерівні, а тепер, коли він переходить у юнацтво, часто трапляється йому зазнати й болючих корчів. Та чи не вийде з нього художник-творець дужчий і більший, ніж його старший брат, чи не зуміє він тоді розкішніше і різнобарвніше прикрасити нашу Велику Природу? Не знаю, але мені здається, що це буде саме так...

Х. Прибуття

КЕРОВАНІЙ світлою головою Менні етеронеф без жадних нових пригод летів далі до своєї далекої мети. Я встиг уже сяк так привичайтись до умов життя без ваги, як також і побороти більші труднощі марсіянської

мбви, — коли Менні заявив нам, що ми долітаємо вже до половини пути, здобувшись найвищої межі хуткості, котра відтепер почне упадати.

Саме в призначений Менні момент етеронеф швидко й м'яко перевернувся. Земля, що давно вже з великого серпа встигла стати маленьким, а з маленького — яскравою зеленкуватою зорею поблиз соняшного диска, тепер з нижньої частини чорного неба перескочила у верхню; червона ж зоря Марса, що до цього часу весело сяяла над нашими головами, опинилася внизу.

Минули ще десятки й сотні годин і зоря Марса стала яскравим маленьким диском, а скоро після цього заблимали і дві малесенькі зірочки її супутників — Деймос і Фобос, невинні планеточки, що нічим не заслужили на ці грізні імена — «Жах» і «Страх» по — грецькому. Поважні марсіянці пожвавішали і почали унажуватись до обсерваторії Енно, — позирнути на рідні краї. Дивився на них і я, але мало розумів те, що бачив, хоч і як старанно й терпляче давав мені різні пояснення Енно. Там, справді, було для мене чимало чого дивного.

Червоні плями ставали гаями й луками, а зовсім темні — ланами, готовими до жнив. Міста малювалися якимись синіми плямами і лише води та сніги мали зрозумілий для мене колір. Веселий Енно змушував мене іноді догадуватись, що я бачу в полі зору апарата, і мої наївні помилки дуже бавили його й Нетті; я ж їм дякував за це жартами зо свого боку, називаючи їхню планету царством учених сов та переплутаних барв.

Тим часом червоний диск поволі більшав; незабаром він у кілька раз переважив своїми розмірами диск Сонця, що значно поменшало, і нагадував тепер астрономічну мапу без написів. Починала прибувати і сила ваги, що надзвичайно гарно впливало на самопочуття. Деймос і Фобос із яскравих зірок теж стали маленькими, але чітко окресленими кружечками.

Лишилося 15—20 годин їзди; Марс широко розгортається під нами; звичайним оком бачу я більше, ніж дають усі астрономічні мапи наших учених. Деймос лине по цій круглій мапі, а Фобоса не видно — він зараз по той бік планети.

Всі навкруги мене радіють, один лишень я не можу побороти тривожної журби очікування.

Ближче й ближче... Всі покинули всяку роботу, — всі дивляться вниз, де розгортається інший світ, для них рідний, для мене — повний загадкової таємниці. Один Менні не з нами, він біля машини: останні часи подорожі найнебезпечніші — треба перевіряти віддаль і регулювати шукткість.

Чому ж я, цього світу не по своїй охоті Колумб, чому ж я не почуваю ні радощей, ні гордошей, ні навіть того заспокоєння, котре мусив би викликати твердий беріг, після довгої подорожі океаном невловимого?

Події майбутнього вже кидають свою тінь на сучасне...

Лишилося останніх дві години. Скоро ми вступимо в атмосферу.

Серце починає люто колотитися, я не можу більше дивитися і йду до своєї каюти. Нетті йде за мною.

Він починає мені говорити, —

... несуть на руках прозору труну, де лежить одубіє
тіло втраченого товариша (стор. 54).

не про сучасне, а про минуле, про далеку Землю, там — вгорі.

— Ви мусите ще туди вернутися, коли упораетесь зо своїм завданням, — каже він мені і його слова дивенять для мене, як ніжне нагадування про мужність.

Ми міркуємо про це завдання, про його необхідність і труднощі. Час минає для мене непомітно.

Нетті дивиться на хронометр. — Приїхали, ходім до них! — закликає він.

Естеронеф спинився. Одсовуються широкі металічні двері, свіже повітря лине в середину. Чисте, зеленкуватосинє небо над нами, юрби народу навкруги нас.

Менні й Стерні виходять перші. Вони несуть на руках прозору труну, де лежить одубіле тіло втраченого товариша — Летти.

За ними виходять інші. Я з Нетті вихожу останнім і ми вкупі, плече в плече, йдемо через кількатисячну юрбу людей, подібних до нього...

ЧАСТИНА ДРУГА

I. Менні

НА перші часи оселився я у Менні, в фабричному містечку, центром і душею котрого була велика хемічна лябораторія, збудована глибоко під землею. Надземна частина містечка лежала серед парку, розкидана по площі в десяток квадратних кілометрів: тут було кілька сот жител робітників лябораторії, великий Палац Зборів, Споживча Комора — щось подібне до універсальної крамниці, і Станція Сполучень, що звязує хемічне містечко з рештою світу. Менні був тут керовником усіх робіт і жив поблизу громадських будинків, поруч великого спуску до лябораторії.

Перше, що мене найбільше вразило в природі Марса і до чого мені найтяжче було звикнути, — це був червоний колір його рослин. Матерія, що їх так обарвлює, складом своїм дуже наближається до хлорофілу земних рослин і виконує аналогічну йому ролю в життєвій економії природи: створює тканину рослин з углекислоти повітря, використовуюючи енергію соняшного проміння.

Уважливий Нетті пропонував мені носити спеціальні окуляри, щоб уникнути незвичного роздратовання очей. Але я відмовився.

— Це колір нашого соціялістичного прапора, — відказав я. — Мушу ж я звикнути до вашої соціялістичної природи?

— Коли так, то треба визнати, що соціялізм є і в земній флорі, хоч і в прихованому стані, — зауважив Менні. — Листя земних рослин мають також і червоний одяск. — Його лишень замасковано дужчим зеленим. Досить надіти

окуляри зо скла, що цілком затримує зелене проміння а вільно пропускає червоне, то й ваші гаї й степи стануть червоні, як і в нас.

Я не можу витратити час і місце на те, щоб малювати своєрідні форми рослин і звірів на Марсі, його атмосферу

-- чисту, прозору й рідку, але

багату на кисень, чи його небо — глибоке й темне.

зеленкуватого коліру.

зо схудлим сонцем

і малесенькими мі-

сяцями, з двома

яскравими вечір-

німи чи раніш-

німи зорями —

Венерою й Зем-

лею. Все це —

чудне й чуже

тоді, прекрасне

й дороге мені

тепер, коли я

за нього ли-

шень згадую.

— до сути мого

оповідання сто-

сується не так

тісно. Люде

й їхні відноси-

ни — ось що

має для мене

найбільшу ва-

гу. А в усіх

тих казкових

обставинах са-

ме вони були

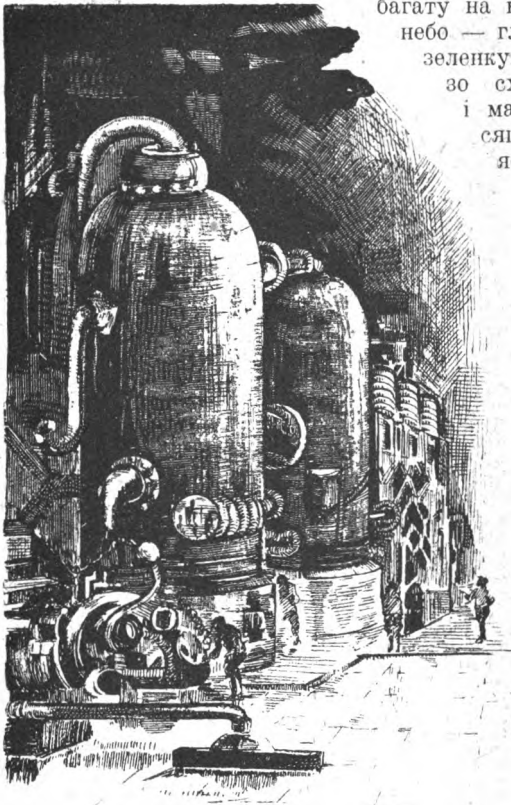
чимсь най-

більш фантас-

тичним, най-

більш загадко-

вим.

... велика хемічна лабораторія, збудована глибоко під землею (стор. 55).

Менні жив у невеличкому будинкові на два поверхи, що архітектурою своєю не різнився від інших. Оригінальною прикметою цієї архітектури був прозорий дах з кількох великих шибок блакитного скла. Просто під цим дахом містилася спальня і кімната для розмов з приятелями. Години свого відпочинку марсіянці завжди перебувають під блакитним освітленням, що заспокоює їх, і не бачать нічого неприємного в тім лиховіснім для нашого ока одліскові, котрий це освітлення надає людському обличчю.

Всі кімнати для роботи — кабінет, лябораторія та комунікаційна — містилися в нижньому поверсі, великі вікна котрого вільно пускали хвилі дражнючого червоного світла, одкидуваного яскравим листям дерев парку. Це світло, котре в мене на початку викликало тривожний і неухважливий настрій, тільки підбадьорює марсіянців за роботою.

У кабінеті Менні було багато книг і різних приладів до письма, від звичайних олівців до самописного фонографа. Останній апарат уявляє з себе складний механізм, котрий, приймаючи чітко вимовлювані слова на фонограму, одночасно приводить у рух і части друковальної машинки. Фонограма від цього не псується і з неї можна користуватись так само вільно, як і з друкованого її «перекладу», що кому до вподоби.

Над робочим столом Менні висів портрет марсіянця середнього віку. Риси його обличчя дуже нагадували самого Менні, але різнилися виразом суворой енергії й холодної рішучости, виразом майже грізним, не властивим Менні, на чийм обличчю завжди можна було бачити лише спокійну й тверду волю. Менні розповів мені історію цієї людини.

То був предок Менні, великий інженер. Він жив за довгий час до соціальної революції, за доби прокопування Великих Каналів; ці славетні роботи було організовано в згоді з його плянами і ведено під його керівництвом. Завидуючи його славі й могутності, перший його помічник закрутив проти нього інтригу. Один з великого значіння каналів, над котрим працювало кілька сот тисяч чоловіка, починався в болотяній, хоробливій місцевості. Тисячі робіт-

ників мерли там од хороб, а серед решти розпалювалося незадоволення. В той саме час, коли перший інженір умовлявся з центральним урядом Марса про пенсії родинам померлих і тих, хто позбувся здатности до праці, — старший його помітник нишком провадив проти нього серед незадовольнених агітацію: він підмовляв робітників до страйку з вимогами, по-перше — перенести роботи з цієї місцевости в іншу, що було неможливим по суті справи, бо руйнувало весь плян Великих Робіт, і, по-друге — звільнити першого інженіра, що, звичайно, зробити було вже можна. Коли ж той довідався про все це, він закликав до себе старшого помітника для пояснень і тут же його убив. На суді інженір відмовився від усякої оборони і лише заявив, що рахує свій вчинок справедливим і необхідним. Його присудили до довголітнього ув'язнення в тюрмі.

Але незабаром виказалось, що ніхто з його заступників не здатний вести далі його велетенську роботу; почалися непорозуміння, крадіжки, безладдя; весь механізм справи розхитався, витрати зросли на сотні мільйонів, а гостре незадоволення серед робітників загрожувало повстанням. Центральний уряд мусив сквапливо звернутися до старого інженіра; йому запропоновано було повне помилування і відновлення прав посади. Він рішуче відмовився від помилування, але згодився керувати роботами з в'язниці.

Призначені ним ревізори хутко вияснили становище справи на місцях; було прогнано й віддано під суд тисячі інженерів і підрядчиків. Заробітну плату було підвищено, організацію постачання робітникам харчу, одяжі й зняряддя праці перебудовано на новий лад, пляни робіт переглянуто й виправлено. Незабаром лад було цілком відновлено і величний механізм почав працювати хутко й акуратно, як слухняне зняряддя в руках справжнього майстра.

А майстер не лише керував усією справою, але й розробляв плян її ведення на майбутні літа; одночасно ж він готовив собі заступника в особі одного енергійного й талановитого інженера, що висунувся з робітничого осередку. До дня, коли мав вийти строк ув'язнення, все вже було так налагодане, що великий майстер знайшов можливим передати справу до інших рук, не боячися за її долю; і в той саме момент, коли до в'язниці

явився перший міністер центрального уряду визволити ув'язненого, старий інженір наклав на себе руки.

Коли Менні оповідав мені про все це, обличчя йому якось чудно одмінилося, придбавши того ж самого виразу невблаганної суворости. Він став цілком подібний до свого предка, а я відчув, до якої міри близька й зрозуміла йому ця людина, що полишила життя ще за сотні років до його народження.

Кімната комунікацій була центральною кімнатою нижнього поверху. Тут містилися телефони і відповідні їм оптичні апарати, що передають на однаково яку віддаль образки всього, що перед ними відбувається. Одні з апаратів в'язали житло Менні зо Станцією Сполучень, а через неї — зо всіма будинками містечка й з усіма містами плянети. Інші були звязком з керованою Менні підземною лябораторією. Ці останні працювали невпинно: на кількох

тонко-сітчатих шкляних дощечках
весь час видно було зменшені
образки освітлених залъ з великими металічними машинами й шкляними апаратами, біля котрих працювали десятки й сотні робітників. Я звернувся до

... на ... шкляних дощечках ... видно було зменшені образки освітлених залъ з великими металічними машинами й шкляними апаратами (стор. 59).

Менні з проханням, взяти мене з собою в цю лабораторію.

— Це не годиться, — відказав він мені. — Там працюють над матерією в її хисткому стані і небезпека вибуху чи затронення темним промінням, хоч і мізерно невелика через усі наші засоби забезпечення проти неї, — все ж завжди є. Ви не повинні їй підлягати, бо ви у нас тепер один і заступити вас нема кому.

В своїй домашній лабораторії Менні тримав лише ті прилади й матеріяли, що стосувалися до біжучих його дослідів.

В коридорі нижнього поверху припнуто було човника, котрим кожної хвили можна було вирядитись, куди лишень було потрібно.

— Де живе Нетті? — спитав я в Менні.

— У великому місті, за дві години повітряної дороги звідси. Там є машинний завод з кількома тисячами робітників і Нетті має там більше матеріялу для своїх медичних дослідів. Тут же ми маємо іншого лікаря.

— А машинний завод мені можна буде оглянути коли-небудь?

— Ну, звичайно! Там жадної спеціальної небезпеки нема. Коли хочете, ми поїдемо туди хоч і завтра.

Так ми й умовились.

II. На заводі

БІЛЯ 500 кілометрів за дві години — хуткість найшвидшого соколиного лету, не досягнута навіть нашими електричними шляхами... Внизу, швидко міняючись, линули чудні, незвичні краєвиди, а ще швидче мигтіли пауз нас чудні, невідомі птахи. Проміння сонця одбивалося синім світлом од дахів і звичайним жовтавим — од величезних бань якихсь невідомих мені будівель. Річки й канали блискали стальними биндами; очі мої на них відпочивали, бо ж вони були однакового вигляду з земними. Але, ось, оддалеки замаячило величезне місто, розкидане навколо невеличкого озера і перетнуте каналом

Через кілька хвилин човник стихив ходу і м'яко пристав біля гарненького невеличкого будиночка, де жив Нетті.

Нетті був дома і зустрів нас дуже радо. Він сів у нашого човника і ми поїхали далі: до заводу було ще кілька кілометрів, він лежав по тім боці озера.

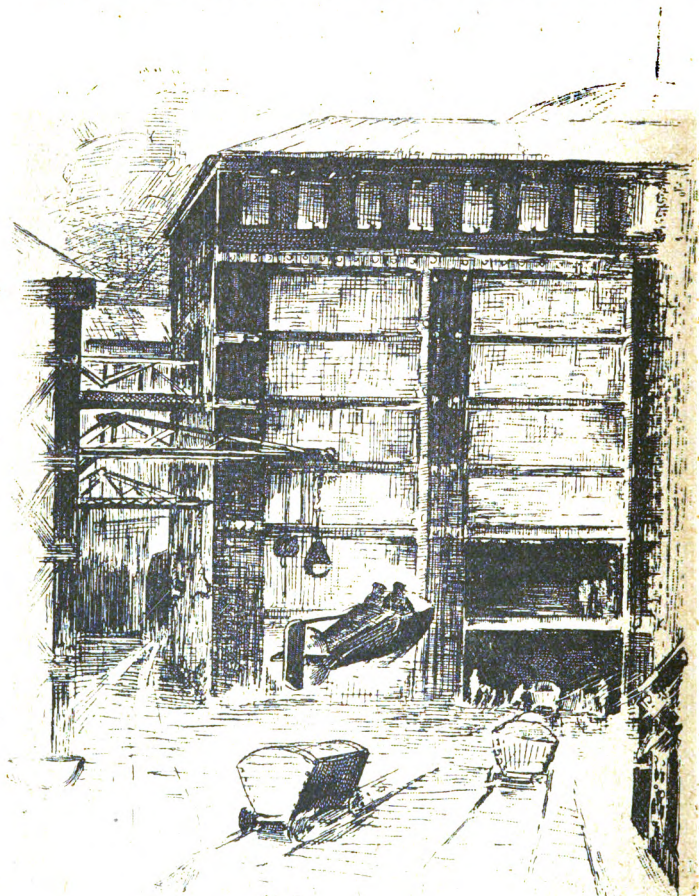
П'ять величезних будівель навхрест і всі на один взірець: чистий шкляний дах на кількох десятках темних колон, розставлених колом, чи ледви ростягненим еліпсом; шклянні шибки, по черезно матові й прозорі, між колонами замість мурів. Ми спинилися біля центрального, найбільшого корпусу, перед ворітьми, що забрали собі одно міжколоння, будши метрів з 10 завширшки та з 12 заввишки. Стеля першого поверху горизонтально перетинала посередині наші ворота; по землі в ворота бігло кілька пар рельсів, зникаючи в глибу корпусу.

Ми підпливли до верхньої половини воріт і, заглушені гуркотнею машин, одразу ж опинилися на другому поверсі. Але, це не був поверх у звичайному змісті цього слова; це була, швидче, сітка повітряних мостків, що з усіх боків оплітала велетенські машини незрозумілого мені устрою. На кілька метрів над нею містилася друга сітка, за нею третя, четверта й п'ята; всі їх було зроблено зо шкляного паркету, переплетеного брусками залізних ґраток, і зв'язано безліччю ліфтів та сходців; кожна пова сітка була менша за нижню.

Ні диму, ні сажі, ні прикрого пахна, ні дрібного пороху. Серед чистого, свіжого повітря, освітлені не яскраво, але звідусіль, машини працювали рівно й спокійно. Вони різали, пиляли, стругали й сверлували величезні шматки заліза, алюмінію, нікелю, міді. Велетенські сталінні руки ходили рівно й повільно; просторні платформи совалися туди й сюди, як хронометр; шківа й паси ніби стояли. Не брутальна сила огню й пари, а делікатна, але ще могутніша сила електрики була душею цього грізного механізму.

Сама гуркотня машин, коли ухо до неї потроху звикало, починала видаватися майже мелодією, як що не зважати, було на ті моменти, коли падав головний, на кілька тисяч тонн ваги, молот і все струшувалося наче від грому.

Сотні робітників упевнено ходили проміж машин і ні кроків їх, ні голосів не чути було серед моря звуків. На обличчях у них не видно було напруженої заклопетаності.

Ми підійшли до верхньої половини поріт . . . (стор. 61).

лише спокійну уважливість, вони мали вигляд цікавих учених спостерегачів, котрі плутаються тут майже без діла: їм, мовляв, просто цікаво дивитись, як величезні шматки металу, запливши на рельсових платформах під прозору баню, дістаються в залізні обійми темних страховисьок; як потім ті страховиська розгризають їх своїми міцними щелепами, мнуть своїми важкими твердими лапами, стружуть і сверлюють своїми гострими блискучими кіхтями, і як, нарешті, наслідки цієї жорстокої забавки вивозяться з другого боку корпусу вагонами електричної залізниці у вигляді струнких і делікатних частей машин загадкового призначення. Видавалося явищем цілком природнім, що сталеві страховиська не чіпають маленьких великооких спостерегачів, дозволяючи їм вільно і без страху гуляти проміж себе: це було ніби потурання їхньому слабосиллю, визнання здобичи надто мізерною, не вартою грізної сили велетнів. Не видно й не помітно було тих ниток, що сполучували тендітний мозок людей з незломними органами машин.

Коли ми, нарешті, вийшли з корпусу, наш поводитор технік запитав нас, чи бажаємо ми оглядати решту корпусів і допоміжних будівель одразу ж чи наміраємося зробити перерву для відпочинку. Я висловився за перерву.

— Я бачив машини і працівників, — сказав я; — самої ж організації праці ніяк собі не уявляю. От про це мені й хотілось би у вас розпитатись.

Замість відповіді технік повів нас до невеличкої, кубової форми будівлі, що стояла між центральним і одним з бічних корпусів. Таких будівель було ще три і розміщено їх було аналогічно. Їхні чорні стіни вкрито було низками блискучих білих знаків. Я вже доволі добре тямив марсеянську мову, щоб їх зрозуміти: це були звичайні таблиці статистики праці. На одній з них, позначеній номером першим, містилося:

«Машинна продукція має зайвини 968,757 робочих годин що-дня, з них 11,325 годин праці досвідчених спеціалістів.

«На цьому заводі — зайвина 753 години, з них 29 годин праці досвідчених спеціалістів.

«Нема недостачі працівників у продукціях: хлібо-
робській, гірничій, земляних робіт, хемічній»... і т. д.; було
перераховано за азбукою безліч різних гілок праці.

На таблиці
номер другий
було написано:

«Продукція
одежі має не-
достачу в
392,685 робочих
годин що - дня,
з них — 21,380
годин праці
досвідчених
механіків
на спеціаль-

них маши-
нах, та 7,852
години праці
спеціалістів ор-
ганізаторів.

«Продукція
узуття потребує
79,360 годин; з
них...» і т. д.

«Інститут ра-
хунків — 3,078
годин...» і т. д.

Подібного ж змісту
були й таблиці номер
3-й та 4-й. У спискові
гілок праці були й такі,
як виховання дітей мо-
лодшого віку, виховання

... технік повів нас до невеличкої,
кубової форми будівлі (стор. 63).

дітей середнього віку, медицина міст, медицина сільських
округ і інше.

— Чому саме зайвину праці докладно вказано лише
для машинної продукції, а недостачу з такими подробиця-
ми скрізь? — запитав я.

— Це річ проста, — відповів Менні: — таблицями треба викинути на поділ праці, а для цього необхідно, щоб кожен міг бачити, де робочої сили не вистачає і в якій саме мірі. Тоді, в разі однакової або ж приблизно рівної прихильності до двох спеціальностей, людина вибере собі ту з них, де недостає більша. Про зайвину ж праці докладні відомости досить знати тільки там, де ця зайвина є, щоб кожен робітник цієї гілки міг свідомо взяти на увагу і ступінь зайвини і ступінь своєї прихильності до зміни спеціальності.

Коли ми так оце розмовляли, я зненацька помітив, що де-котрі числа таблиці зникли, а на їхньому місці з'явилися нові. Я спитав, що це означає.

— Числа міняються що-години, — пояснив Менні: — за годину кілька тисяч чоловіка встигли заявити своє бажання перейти на другу роботу. Центральний статистичний механізм весь час стежить за цим і що-години електрика розносить його повідомлення по всьому Марсові.

— Але яким чином центральна статистика встановлює свої числа зайвини і недостачі?

— Інститут рахунків має скрізь свої агентури, котрі наглядають за рухом продуктів по коморах, за видатністю праці всіх підприємств і за зміною числа робітників по них. Цим шляхом докладно вияснюється, скільки й чого саме слід виробити на певний термін і скільки потрібно на це робочих годин. Після цього інститутуві лишається тільки підраховувати по всіх гілках праці різницю між тим, що є, і тим, що мусить бути, та про це скрізь оповіщати. Хвиля добровільців відновлює рівновагу.

— А споживання продуктів не обмежено нічим?

— Цілковито нічим: кожен бере те, що йому потрібно і стільки, скільки захоче.

— І від нього не вимагають чогось подібного до грошей, якихсь свідоцтв про кількість виконаної праці, чи зобов'язань її виконати, чи взагалі чогось на цей взірєць?

— Рішуче нічого такого. У вільній праці у нас ніколи не буває недостачі; праця — природня потреба соціально розвиненої людини і всяке замасковане або й одверте приневолування до праці цілком нам зайве.

— Але раз споживання у вас нічим не обмежене, то чи ж не можливі в ньому гострі хитання, котрі можуть перекинути до-гори всі статистичні розрахунки?

— Звичайно, ні. Окрема людина може й стане їсти ту чи іншу страву у двічі чи тричі більше, ніж усі, може схоче змінити десять одежин за десять день, але ж суспільство в три тисячі мільонів душ так чинити не може. Коли маємо діло з так великими числами, то збочення в той чи інший бік урівноважуються і середні величини міняються дуже поволі, в суворій безперервності.

— Отже, ваша статистика працює майже автоматично. — безпосередні підрахунки тай годі?

— Е, ні. Труднощі тут величезні. Інститут рахунків повинен пильно стежити і за новими винаходами і за зміною природніх умов промисловости, та добре на них уважати. Чи заводиться нова машина, — вона одразу ж вимагає перелиття праці, як у тій гілці, де ту машину вживають, так і в машинній продукції, інколи ж і в продукції матеріалів для обох цих гілок. Чи виходить руда, або ж знаходять нові мінеральні багатства, — знову потрібно регулювати працю в цілій низці спеціальностей — в гірничій справі, в продукції залізничних колій і т. д. Все це треба розрахувати з самого початку, коли хоч і не зовсім точно, то аби з практичним наближенням; це ж дуже складна річ, поки не одержано наслідків безпосереднього досвіду.

— Раз це така складна річ, — зауважив я, — то вам обов'язково треба мати певну зайвину праці в запасі.

— Безперечно, — на ньому ж найбільше наша система й стоїть. Років за двісті до нас, коли колективної праці лише ледви-ледви вистачало для задоволення всіх потреб суспільства, тоді потрібна була велика обережність у рахунках і поділ праці не міг навіть відбуватися цілком вільно: існував обов'язковий робочий день і в його межах доводилося не завжди і не в повній мірі уважати на прихильність товаривів до тої, чи іншої спеціальности. Але ж кожен винахід, створюючи для статистики тимчасові труднощі, полегшував розв'язати найпершої ваги завдання, — перейти до необмеженої свободи праці. Спочатку робочий день скорочувано, а згодом, коли в усіх гілках праці знайшлася зайвина, всяку обов'язковість було скасовано.

Зауважте собі мізерність усіх чисел недостачі праці по продукціях: тисячі, десятки, сотні тисяч робочих годин, не більше, і все це — на мільйони і десятки мільйонів годин праці, котрі вже витрачаються в тих продукціях.

— Але недостача праці все ж буває, — заперечив я. Та її, мабуть, покриває потім зайвина, так чи ні?

— Та й не одна зайвина. На ділі й сам підрахунок ведеться так, що до дійсно потрібного числа додається ще якусь кількість. В найбільшій для суспільства ваги гідках, — в продукції харчу, одежі, будівель, машин, — цей додаток досягає 5 процентів, в менш пекучих — 1—2 проценти. Таким чином, числа недостачі в цих таблицях висловлюють, загалом беручи, лише відносну, а не абсолютну недостачу. Коли б позначених тут десятків і сотень годин і не було поповнено, то суспільство ще б не відчуло собі з того жадної шкоди.

— А скільки часу працюють що-дня на цьому, напр., заводі?

— Здебільшого 2, 1½, 2½ години. — Відповів технік, — але буває і більше, і менше. От, напр., товариш, що завідує великим молотом, до такої міри захоплюється своєю роботою, що за всі 6 годин щоденної праці заводу не дозволяє себе заступити нікому.

Я перклав собі в голові ці числа з марсеянського рахунку на земний. Доба там трошки довша, ніж у нас і поділяється на 10 годин. Отже вийшло, що звичайна робота людини тягнеться 4, 5 і 6 годин; праця заводу — 15 годин, себ-то така, як у нас на Землі по найтяжче експлоатованих підприємствах.

— А хіба товаришеві біля молоту не шкодить так багато працювати? — спитався я.

— Покиль що не шкодить, — відповів Нетті. — Якись там пів року він іще може дозволяти собі таку розкіш. Зо свого боку я, звичайно, попередив його про небезпеки, котрими загрозусь йому його захоплення. Найперша з них — це можливість раптового пенхічного пориву, що з непереможною силою потягне його під молот. Торік такий випадок трапився тут таки з іншим механіком, таким самим шукачем гострих відчувань. Тільки щастя допомогло спинити завчасу молот і врятувати людину, що й не

думала про самовбивство. Жага гострих відчуваль ще не є ніяка хвороба, але ж вона легко прибирає шкідливих форм, ледви тільки нервна система хоч трохи похитнеться від перевтоми, душевної боротьби, чи якоїсь випадкової хвороби. Розуміється, я не спускаю з очей тих товаришів, що надживають своїх сил на якійсь однамнітній роботі.

— А чи ж не повинен би був цей товариш скоротити свою роботу, раз у машинній продукції є зайвина праці?

— Розуміється, ні! — засміявся Менні. — З якої речі саме він мусить відновлювати рівновагу за свій рахунок? Статистика нікого й ні до чого не приневолює. Кожен бере її собі під увагу, але не може керуватися нею одною. Коли б ви схотіли негайно поступити на цей завод, вам напевне, найшли б роботу, а в центральній статистиці число зайвини збільшилося б на 1—2 години, та й годі. Вплив статистики позначається на масових перекочуваннях праці, окрема ж особа — цілком вільна.

За розмовою ми встигли відпочити і всі, окрім Менні, пішли оглядати завод далі. Менні ж поїхав додому — його було покликано до лабораторії.

У-вечері я ухвалив лишитися у Нетті: він обіцяв на другий день повести мене в «Дім дітей», де в числі виховательок було й його мати.

III. Дім дітей

ДІМ дітей являв собою велику і до того ж найкращу частину міста з населенням на 15—20 тисяч душ. Цим населенням, дійсно, були майже одні діти, та їх вихователі. Такі інституції заведено по всіх більших містах планети, в багатьох же випадках вони створюють і самостійні міста; лише по невеличких селищах, от як «хемічне містечко» Менні, їх здебільшого не буває.

Великі двохповерхові будівлі зо звичайними блакитними дахами, розкидані серед садів зо струмочками, ставками, галявками для гулянок та гімнастики, грядками квіток та корисних трав, хатками для свійських звірят та птахів... Юрби великоокої дітвори — невідомого полу через однакову

для хлопців і дівчаток одержу... Правда і серед дорослих марсіянців важко по одержу одрізнити чоловіка від жінки: вона, загально беручи, однакова, різниться хіба стилем: у чоловіків вона краще змальовує форми тіла, у жінок — їх дужче маскує. Та по при все те, та не молода вже особа, що зустріла нас, коли ми виходили з човника, була, безперечно, жінкою, бо Нетті, обнимаючи її, назвав її «мамою». В дальшій розмові він, проте, часто позначав її, як і всякого іншого товариша, просто іменем — Нелла.

Марсіянка вже знала про мету нашого приїзду і одразу ж повела нас у свій «дім дітей» по всіх його відділах, починаючи з відділу найменших, котрим сама завідувала, до відділу старшого віку, який уже межує з юнацтвом. Маленькі «страховиська» приєднувалися до нас по дорозі, зацікавлено оглядаючи своїми великими очима людину з іншої пляхети, — вони добре знали хто я такий, — і коли ми обходили останні відділи, за нами йшла вже ціла юрба. хоч більшість дітвори ще з ранку розбіглась по садках.

Всього в цьому домі жило біля 300 дітей ріжного віку. Я запитав Неллу, чому саме в домах дітей всіх їх держать вкупі, а не поділяють по віках, що значно полегшило б поділ праці між вихователями і спростило б їм їхню роботу.

— Тому, що тоді не було б дійсного виховання, — відповіла мені Нелла. — Щоб виховатись для суспільства, дитина мусить і жити в суспільстві. Життєвий досвід і знання діти в найбільшій мірі засвоюють одне від одного. Ізолювати один вік од другого — значило б утворити для них односторонній і вузький життєвий осередок, де розвиток будучої людини йшов би поволі, мляво й одноманітно. І для безпосередньої активності ріжниця віків дає найбільшу волю. Старші діти — наші найкращі помішники в догляді за маленькими. Так, ми не лише свідомо з'єднуємо всі віки дітей, але й вихователів у кожному домі піклуємось вибирати ріжних віків і практичних спеціальностей.

— А проте в цьому домі я бачу поділ дітей на відділи по віках; а це ж ніби й не відповідає тому, що ви говорите.

— Ви помиляєтесь; по відділах діти сходяться лише для того, щоб спати, полуднувати й обідати, — тут, звичайно, потреби змішувати ріжні віки — нема. Для гулянок же і вчення вони повсякчас гуртуються так, як їм самим

до впадоби припадає. Навіть коли влаштовується якийсь читання для дітей одного відділу, — в аудиторію завжди напихається сила дітвори всіх інших відділів. Діти самі вибирають собі суспільство і люблять сходитись з дітьми інших, віків, особливо ж — з дорослими людьми.

— Нелло, — сказав тут, виступивши з юрби, один хлопчисько, — Еста забрала мого човника, котрого я сам зробив; візьми в неї човник і віддай мені.

— А де вона? — спитала Нелла.

— Вона побігла до ставка спустати його на воду, — пояснив хлопчисько.

— Ну, мені зараз ніколи туди йти; хай хтось із старших дітей піде з тобою і умовить Есту не ображати тебе. А краще всього йди туди сам і пособляй їй спустати човника. Нема нічого дивного, що човник їй сподобався, раз ти добре його зробив.

Хлопчик пішов, а Нелла звернулась до решти.

— А ви, дітвора, добре б зробили, коли б полишили нас самих. Не думаю, щоб чужоземцеві було приємно, що на нього вирячила оценьта сотня дітлахів. Уяви собі, Ельві, що на тебе одного уважно дивиться ціла юрба таких чужоземців. Що б тоді зробив?

— Я б утік, — зважливо заявив найближчий з юрби, котрого вона назвала, і в ту ж хвилину діти з веселим сміхом розбіглися. Ми вийшли в сад.

— Чи бачите силу минулого, — з посмішкою зауважила вихователька. — Здавалося б, комунізм у нас повний, одмовляти дітям майже ніколи і в жадній дрібниці не доводиться, — звідки ж тут взятися почуттю особистої власності? А дитина приходить і заявляє: «мій» човник, «я сам» робив. І так дуже часто, інколи справа доходить навіть до бійки. Нічого не поробиш, — загальний закон життя: розвиток організму коротко повторює розвиток виду, розвиток особи так само повторює розвиток суспільства. Самовизначення дитини середнього і старшого віку в більшості випадків і має такий невиразно індивідуалістичний характер. Наближення полової достиглості спочатку ще й загострює цю рису. Тільки вже в юнацькому віці суспільний осередок сучасного остаточно перемагає сподади минулого.

— А ви ж оповідаєте дітям про те минуле? — спитав я.

— Звичайно, оповідаємо; і вони дуже люблять розмови про старі часи. Спочатку це для них тільки гарні, трошечки страшні казки про інший далекий і чудний світ, котрий, однак, будить своїми картинками боротьби й насильства невиразні відгуки в атавістичній глибині дитячих інстинктів. Тільки згодом, перемагаючи живі залишки минулого у власній душі, дитина звикає краще засвоювати звязок часів і картини-казки стають для неї дійсністю історії, пертворюються в живі кільця живої безперервності.

Ми йшли аллеями великого саду. Часами натрапляли ми на гуртки, котрі або гралися, або копали рівчачки, або працювали з якимись ремісницькими струментами, або ставляли будочки, або ж нарешті, просто жваво балакали проміж себе. Всі вони зацікавлено озиралися на мене, але слідком за нами не йшов ніхто; всіх, мабуть, уже було попереджено. Більшість гуртків була мішаного віку; в багатьох було по одному, по два дорослих.

— В вашому домі, як бачу, вихователів доволі багато, — зауважив я.

— Так, особливо коли в числі їх рахувати й усіх дітей старшого віку, як і слід робити по справедливості. Але вихователів спеціалістів у нас всього три; решта дорослих, котрих ви тут бачите, то здебільшого матері й батьки, що на де-який час селяться у нас поблизу своїх дітей; бувають іще також молоді люде, охочі вчитися науки виховування.

— А як, чи всі батьки, хто схоче, можуть селитися тут, щоб жити з своїми дітьми?

— Розуміється. Де-котрі матері живуть тут по кілька років. Але більшість їх наїздить часами, — на тиждень, на два, на місяць. Батьки являються сюди ще рідче. В нашому домі є лише 60 окремих кімнат для родичів і для тих дітей, що шукають собі самотности і я не пригадаю випадка, коли б цих кімнат не вистачало.

— Отже, діти інколи відмовляються жити в спільних помешканнях?

— Так, діти старшого віку часто воліють жити окремо. Тут позначається почасти той невиразний індивідуалізм, про котрий я вам уже говорила. почасти ж, — особливо

в дітей, що люблять поглиблятися в наукову працю, — просто бажання усунути все, що перешкоджає роботі та розбиває увагу. Та й із числа дорослих у нас люблять жити цілком окремо здебільшого ті, хто більше інших працює над науковими дослідями, або ж витворює художні речі.

Тут поперед себе на невеличкій галявці побачили ми дитину, на мій погляд — шости або ж сьоми років, що з ціпочком у руках бігала за якимсь звірчам. Ми прискорили свою ходу; дитина не звернула на нас уваги. Коли ми саме підходили, вона наздогнала свою здобич, — це було щось подібне до великої жаби, — і міцно оперезала її своїм ціпочком. Звірча з перебитою лапою повагом полізло по траві.

— Нащо ти зробив це, Альдо? — скокійно спитала Нелла.

— Я ніяк не міг спіймати її, вона все тікала, — пояснив хлопчик.

— А ти знаєш, що ти зробив? Ти завдав жабці болю і перебив їй лапку. Дай сюди ціпок, я тобі поясню це.

Хлопчик подав ціпочок Неллі і вона хутким рухом міцно вдарила його по руці. Хлопчик ойкнув.

— Тобі боляче, Альдо?

— знов же так само

спокійно спиталася в його вихователька.

— Дуже боляче, зла Нелло! — відповів він.

— А жабку ти вдарив дужче. Я лише забила тобі руку, ти ж поламав їй лапку. Їй куди болячіше, ніж тобі, до того ж, — вона не може тепер бігати й плигати, вона не знайде собі їжі і з голоду помре, коли не загризуть її злі

... вона все тікала, — пояснив хлопчик
(стор. 72).

звірі, од котрих їй тепер не втекти. Як ти про все це думаєш, Альдо?

Хлопчик стояв мовчки, плачучи од болю та при-тримуючи забиту руку іншою. Але він замислився. Через хвилину він сказав:

— Треба поладнати їй лапку.

— Оце діло, — сказав Нетті. — Давай же я навчу тебе, як це зробити.

Не гаючи часу спіймали вони поранене звірчя, котре встигло одлізти лише на кілька кроків. Нетті витяг свій платок і подрав його на биндочки, а Альдо, за його вказівками, приніс йому кілька тоненьких трісочок. Потім обидва вони з уважністю справжніх дітей, що ладнають якусь поважну справу, почали накладати міцну пов'язку на пербиту лапку жаби.

Скоро після цього ми з Нетті намірились іти додому.

— Стійте, ось що, — пригадала Нелла. — Сьогодні ввечері ви могли б побачити у нас вашого давнього приятеля Енно. Він має читати дітям старшого віку лекцію про планету Венеру.

— А він, значить, тут живе? — запитав я.

— Ні, обсерваторія, де він працює, лежить за три години звідси. Але ж він дуже любить дітей і не забуває за мене, за свою стару виховательку. Тому він часто й наїздить сюди і що-разу розповідає дітям щось цікаве.

Звичайно, ввечері в назначену годину ми знову явилися в дім дітей, у велику аудиторію, куди зійшлися вже всі діти, окрім наймолодших, та кілька десятків до-рослих. Енно зустрів мене дуже радо.

— Я вибрав тему ніби спеціально для вас, — жартовливо забалакав він. — Вам дошкуляє запізнілість вашої плянети і дикунські звичаї вашого людства. А я розкажу вам про таку планету, де вищі представники життя, — ще покіль що дінозаври і летючі ящірки, а їхні звичаї — гірші, ніж у вашої буржуазії. Ваше кам'яне вугілля не горить там в огні капіталізму, а ще лишень росте величними гаями. Поїдемо колись туди вкупі полювати на іхтіозаврів? Це тамтешні Ротшільди й Рокфеллери, значно, правда, більше помірковані за ваших земних, проте значно менш культурні. Там царство первісного початкового скупчування,

забутого в «Капіталі» вашого Маркса... Ну, Нелла вже хмуриться на мої легкодумні балачки. Зараз почну.

І він майстерно почав оповідати про далеку плянету з її глибокими бурхливими океанами та височенними горами, з її пекучим сонцем та густими білими хмарами, з її страшними ураганами й грозами, з її огидними страховищами та величними велетенськими рослинами. Все це ілюстрував живими фотографіями на екрані, що займав цілу стіну залі. В темряві тільки й чути було голос Енню; глибока уважність панувала в залі. Коли він, розповідаючи пригоди перших мандрівників по тому світові, змалював як один з них ручною гранатою убив велетенську ящірку,

... ручною гранатою убив велетенську ящірку ... (стор. 74).

сталася чудна невеличка сцена, котру більшість публіки не помітила. Альдо, що весь час тримався біля Нелли, зненацька стиха заплакав.

— Що тобі скоїлося? — нахилившись до нього, спитала Нелла.

— Мені шкода страховища. Йому було дуже боляче і воно зовсім умерло, — тихо відповів хлопчик.

Нелла пригорнула дитину і почала їй щось нишком пояснити, але та ще довгий час не могла заспокоїтись.

А Енно тим часом оповідав про безліч природніх багатств прекрасної планети, про її велетенські водоспади на сотні мільйонів кіньських сил, про шляхетні метали, знайдені просто на поверхні її гір, про багатющі скупчення радію на глибині кількох сотень метрів, про запаси енергії на сотні тисяч літ. Я ще не так добре знав мову, щоб відчувати красу викладу, але вже одні картини захоплювали мою увагу так само повно, як і увагу дітей. Коли Енно закінчив і залю знову було освітлено, мені стало навіть аж трохи жарно, — як буває з дитиною, коли їй закінчують гарну казку.

Після лекції почалися запити й заперечення з боку слухачів. Запити були різноманітні, як і самі слухачі; вони стосувалися до подробиць у картинах природи і до способів боротьби з нею. Було й таке запитання: через скільки часу на Венері мусили би виникнути з її власної природи люде і як мусило б виглядати їхнє тіло?

Заперечення, здебільшого наївні, а інколи й дуже дотепні, змагалися головним чином проти того висновку Енно, що за сучасної доби Венера — планета для людей дуже незручна і що навідаку чи пощастить скоро використувати в хоч би трохи значній мірі її великі багатства. Молоді оптимісти енергійно повставали проти цієї заяви, хоч вона й висловлювала погляд більшості дослідувачів. Енно доводив, що пекуче сонце й вохке повітря з безліччю бактерій — утворюють для людей небезпеку багатьох хвороб, чого й зазнали на собі всі подорожні на Венеру, — що урагани й грози утруднюють роботу і загрожують життю людей, що... і багато ще де-чого. Діти вважали, що дивно відступати перед такими перешкодами, коли можна опанувати таку прекрасну планету. Для боротьби проти бактерій і хвороб треба якомога швидче вирядити туди тисячу лікарів, для боротьби проти ураганів і гроз — сотні тисяч будівельців, котрі поставлять скрізь де треба високі стіни й громоодводи. «Хай дев'ять десятих загине», палко говорив один хлопчик років дванадцяти, — «тут є за що умерати, аби лишень здобути перемогу!» І запал його очей недвозначно свідчив, що й він сам, звичайно, не покинув би справи навіть перед упевненням, що він опиниться в числі тих дев'яти десятих.

Енно лагідно й спокійно руйнував карткові будівлі своїх опонентів, але видно було, що в глибині душі він співчуває їм, і що в його палкій юпацькій фантазії приходяться такі ж зважливі пляни, більш обмірковані розуміється, але, напевне, не менш саможертвенні. Сам він іще не був на Венері, але яскраво було видно, що її краса і її небезпеки потужно тягнуть його до себе.

По закінченню розмов Енно поїхав зо мною до Нетті. Він вирішив ще на день лишитися в цьому місті і запропонував мені піти вкупі зо мною до музею мистецтва. Нетті не міг взяти участь в одвіданні музею, бо його викликали в інше місце на велику нараду лікарів.

IV. Музей мистецтва

От уже піяк не гадав, щоб у вас були окремі музеї художніх творів, — зауважив я Енно, йдучи з ним до музею. — Я гадав, що скульптурні й картинні галереї, — то особливість як раз капіталізму з його чванькуватим розкошуванням на людях та змаганням накопичувати багатства. В соціалістичному ж суспільстві, міркував собі я, мистецтво плине скрізь поруч із життям, оздоблюючи його.

— Ви й не помилялись, — відповів Енно. — Більша частина творів мистецтва у нас завжди йде для громадських будівель, де ми обмірковуємо наші спільні справи, де ми учимось і досліджуємо, де відпочиваємо... Значно менше прикрашуємо ми свої фабрики й заводи: естетика потужних машин і їхнього залповного руху до вподоби нам уже й сама одна; дуже мало є таких творів мистецтва, що цілковито гармонували б їй, не ослаблюючи і не розвіваючи вражінь од неї. Найменше ж прикрашуємо ми свої житла, де, здебільшого, перебуваємо дуже мало. Що ж до наших музеїв мистецтва, то це науково-естетичні інституції, це школи, де люде вчать ся тому, як розвиваються мистецтва, чи, властивіше, як розвивається людство в своїй художній діяльності.

Музей містився на невеличкому острівці озера, котрий узеньким мостом сполучувався з берегом. Сама будівля,

що довгим чотирикутником оточувала сад з високими водограями і безліччю синіх, білих, чорних та зелених квіток. була смаковито прикрашена зокола і повна світу в середині.

Тут дійсно не було такого безглузлого накопичування статуй і картин, як це буває по великих музеях Землі. Переді мною в кількох сотнях творів пропливла нитка розвитку пластичних мистецтв, від дикунських спроб передісторичної доби до ідеальної технічної досконалости витворів останнього віку. І з початку до кінця скрізь видно було вплив тої живої внутрішньої цілоти, котру люде зовуть «генієм». Очевидно, це були найкращі витвори всіх доб.

Щоб толком розуміти красу другого світу, треба глибоко знати його життя, а щоб дати й іншим відчутти цю красу, — треба бути самому з певно органічно сполученим... Ось чому безсилий я докладно списати все, що я там бачив; я можу дати лише де-які натяки, лише повихоплювані з цілого окремі вказівки на те, що мене там найдужче вразило.

Грунтовним мотивом марсіянської, як і нашої скульптури — є прекрасне людське тіло. Фізично марсіянці різняться від людей не дуже; коли не звертати уваги на їхні великі очі, а через те, почасти, і на певну інакшість черепа, то їхні особливости вільно могли б стати поруч з особливостями окремих земних рас. Я не вмію докладно пояснити їх, — я не так гарно знаю анатомію; але моє око швидко звикло до них, засвоївши їх не як бридоту, а як оригінальність.

Я помітив, що тіла чоловіків і жінок схожі між собою в більшій мірі, ніж у більшості племен Землі: порівнююче широкі плечі жінок, не так міцно розвинена мускулатура чоловіків та їхній ширший таз ослаблюють різницю. Це, між іншим, стосується до останньої доби, — доби вільного людського розвитку; ще в статуях часів капіталізму полові різниці виявляються яскравіше. Очевидно, хатне рабство жінки і гарячка боротьба за життя у чоловіка впливають на їхнє тіло не однаково.

А ні на хвилину не міг я позбутися то яскравої, то невиразної свідомости, що переді мною — образи чужого

світу; вона надавала всім моїм вражінням якогось чудного обарвлення, наче б це були налів привиддя. І навіть розкішне жіноче тіло цих статуй і картин викликало в мені незрозуміле почуття, наче б зовсім не подібне до відомого мені любовно-естетичного потягу; воно швидче нагадувало мені ті невиразні передчуття, котрі бонтежили мене колись давно, на межі дитячих літ і юнацтва.

Статуї раних доб були однотонні, як і в нас; найновіші — природніх барв. Це мене не здивувало. Я завжди думав, що ухилятися од дійсности зовсім не є обов'язковим елементом мистецтва, що це навіть шкодить художності, зменшуючи, як це бува з одноманітною скульптури, багатство засвоєння, і що в таких випадках воно не пособляє, а перешкоджає художній ідеалізації, котра концентрує життя.

В статуях і картинах старих доб, як і в творах нашої античної скульптури, переважали образи величного спокою, образи нескаламученої гармонії, вільної од якого будь напруження. Середні, переходові доби, говорять щось інше: тут — поривання, пристрасти, бурхливе змагання. інколи ослаблене до ступеня блукання мрії — еротичної чи релігійної, інколи ж розвинуте до остаточної межі напруження певрівноважених сил душі й тіла. За соціалістичної доби характер творчости знову інший: тепер це — гармонійний рух, спокійно-упевнений прояв сили; чин, вільний од хоробливости зусилля; змагання без турботи; жива активність, пройнята свідомістю своєї прекрасної єдности і непереможної розумности.

Коли ідеальна жіноча краса старовинного мистецтва висловлювала безмежну можливість кохання, а ідеальна краса середніх віків і часів Відродження — певгасиму жагу кохання, чи містичну чи почуттєву, то тут, в ідеальній красі іншого світу, що йде поперед нас, — втілювалося саме кохання, в його спокійній і гордій самосвідомості, сама любов — яскрава, світла, всепереможна...

Характерною рисою найновіших художніх витворів, як між іншим, і найдавніших, була надзвичайна простота і єдність мотива. Змальовуються дуже складні людські істоти з багатим і владнаним життєвим змістом і для того беруться такі моменти їхнього життя, коли все воно скупчується в одному якомусь почутті, змаганні...

Улюблені теми останніх марсіянських художників — це екстаз творчої думки, екстаз кохання, екстаз утіхи з природи, спокій добровільної смерти; все це сюжети, що глибоко окреслюють суть великого племені, котре і жити тямить повно й напружено і умирати — свідомо та з почуттям гідності.

Відділ малярства й скульптури творив одну половину музею, другу ж цілковито присвячено було архітектурі. Під архітектурою марсіянці розуміють не лише естетику будинків і великих інженерних будівель, але й естетику меблів, знаряддя, машин, взагалі — естетику всього матеріально-корисного. Яку велику роль відіграє в їхньому житті це мистецтво, про це можна було судити, зауваживши особливу повноту і дбайливість, з котрою було складено цю колекцію. Од первісних печерних жителів з їхнім примітивно прикрашеним начинням, до розкішних громадських будинків з шкла й алюмінію з їхнім виконаним найкращими художниками умебльованням, до велетенських заводів з їхніми грізно прекрасними машинами, до могутніх кацалів з їхніми гранітними берегами й мережчатими мостами, — тут було представлено всі типові форми в картинах, плянах, моделях і, особливо, — стереограмах для великих стереоскопів, в котрих найменша дрібниця повставала з повною ілюзією тотожності. Окремий відділ творила естетика садів, ланів і парків; і хоч яка незвична була мені природа планети, проте й я досить часто схоплював красу тих сполучень барв і форм, котрі утворював з елементів цієї природи колективний геній племені з великими очима.

У витворах попередніх доб дуже часто, як і в нас, красу здобувано було за рахунок зручності, мистецтво творило насильство над безпосереднім призначенням річей. Нічого подібного око моє не помічало у витворах останньої доби. — ні в її меблях, ні в знаряддях, ні в будівлях. Я запитав у Енно, чи дозволяє їхня сучасна архітектура ухилитися від практичної досконалости предметів ради їхньої краси.

— Ніколи, — відповів Енно. — Це була б фальшива краса, — викрути, а не мистецтво.

За передсоціалістичних часів марсіянці ставляли своїм великим людям пам'ятники; тепер же вони ставляють ці пам'ятники лише великим подіям, от як перша спроба

дістатися до Землі, що завершилася загином дослідників, як знищення смертельної прилипчивої хвороби, як відкриття розкладу й синтезу всіх хемічних елементів. Низку пам'ятників представлено було в стереограмах того відділу, де містилися надгробки й храми (у марсіянців були колись і релігії). Одним з останніх пам'ятників великим людям був пам'ятник тому інженерові, про котрого оповідав мені Менні. Художник зумів дуже добре показати силу душі людини, що переможно керувала армією праці в боротьбі з природою і погордливо одхилила боягузницький суд моралі над своїми вчинками. Коли я несамохіль задумано спинився перед панорамою пам'ятника, Енно стиха проказав вірша, що малював суть душевної трагедії героя.

— Чий це вірш? — спитав я.

— Мій, — відповів Енно. — Я написав його для Менні.

Я не міг повпо оцінити внутрішню красу вірша на чужій ще для мене мові, але ж я добре бачив, що думка його не плутана, ритм дуже ладний, рима голосна й багата. Це дало новий напрямок моїм думкам.

— Значить, ваша поезія ще й досі кохається на ритмі й рими?

— Звичайно, — трохи здивовано відповів Енно. — Хиба вам видається, що це не гарно?

— Ні, зовсім не те, — пояснив я. — Бачите, у нас панує думка, що цю форму породив смак гнобительських кляс нашого суспільства, — як вислів їхньої вередливості і прихильності до умовностей, що сплутують волю художньої мови. А звідси роблять висновок, що поезія майбутнього, поезія доби соціалізму мусить скасувати й забути ці тісні для творчості форми.

— Це зовсім не так, — гаряче заперечив Енно. — Правильно-ритмічне подобається нам зовсім не через нашу прихильність до умовного, а тому, що воно глибоко гармонує з ритмізмом ходи процесів нашого життя й свідомості. А рима, що завершує низку різнومانітності однаковим кінцевим акордом, хіба ж вона не глибоко пасує до життєвого звязку людей, котрий їхню внутрішню різнومانітність вінчає єдністю втіхи в коханню, єдністю розумної мети в праці, єдністю настрою в мистецтві? Художньої форми без ритма взагалі бути не може. Де нема ритма

звуків, там мусить бути ще навіть строгший ритм образів, ритм ідей... А що рима, справді, походження феодального, то це ж можна сказати і про багато інших корисних і гарних річей.

— Але ж рима й справді тіснить і утруднює висловлювання поетичної ідеї?

— Ну, то й що ж з того? Адже ж це утиснення пливе з тої мети, котру художник ставляє перед собою вільно. Але воно не лише утруднює, а й удосконалює висловлювання поетичної ідеї і того ради тільки й існує. Що складніше мета, то важча до неї путь, отже, — більше різних утиснень на цій путі. Коли ви схочете збудувати гарну будівлю. скільки вимог техніки й гармонії будуть визначати, а тому, отже, і «утиснювати» вашу роботу! Ви вільні вибрати собі мету, — тут і край вашій людській волі. Але раз ви бажаєте мети, ви тим уже бажаєте і засобів, котрими ви можете до неї дістатись.

Ми вийшли в сад відпочити од безлічи вражінь. Був уже вечір, тихий і лагідний весняний вечір. Квітки почали вже згортати своє листя й квіт на піч: це загальна особливість усіх рослин Марса, породжена його холодними ночами. Я відновив почату розмову.

— Скажіть, якого сорту белетристика у вас тепер переважає?

— Драма, особливо ж — трагедія, а крім того — поезія картин природи, — відповів Енно.

— В чому ж полягає зміст вашої трагедії? Де матеріал для неї у вашому щасливому, мирному житті?

— Щасливому? мирному? Звідки ви це взяли? У нас панує мир межи людей, це правда, але нема миру з природою, та й не може його бути. А це ж такий ворог, що з самої його поразки родиться нова погроза. За останній період нашої історії ми в кілька десятків раз збільшили експлоатацію нашої планети, наша чисельність росте, та ще швидче ростуть наші потреби. Небезпека виснаження сил і засобів природи вже не один раз повставала перед нами або в тій, або в іншій гілці праці. До останнього часу нам щастило перемагати її, не звертаючись до огидного нам зменшення життя в нас самих і в нащадках, а от тепер стан боротьби здобуває особливо грізного характеру.

— Я ніяк не думав, щоб вашій могутності в техніці й науці загрожували такі небезпеки. Ви кажете, що це вже вам траплялося в вашій історії?

— Ще сімдесят років тому, коли вийшло кам'яне вугілля, а перейти на водяну й електричну енергію ми ще доладу не встигли, — нам, щоб виконати велетенську перебудову машин, довелося винищити безліч дорогого нам лісу нашої планети, що на десятки років зіпсувало їй красу й клімат. Після того, коли ми вже упоралися з цією кризою, років з двадцять тому знову виявилось, що виснажуються залізані руди. Почалося прискорене студіювання твердих стопів алюмінію і безліч своїх технічних сил ми навернули на електричне здобування алюмінію з ґрунту. А тепер статистики вираховали, що через тридцять років нам загрожуватиме нестача їжі, як що до того часу не буде винайдено синтеза білків з елементів.

• — А інші планети? — заперечив я. — Хіба ж ви не зможете брати поповнення вам потрібного звідти?

— Звідки? Венера, як бачите, ще в руки не дається. Земля? У неї є своє людство, та і взагалі кажучи, ще й досі не ясно, в якій мірі пощастило б нам використати її сили. На їзду туди потрібно що разу витратити чималу кількість енергії, запаси ж потрібної для цього радієвої матерії, — за слів Менні, що недавно оповідав мені про свої останні в цій справі досліді, — на нашій планеті дуже невеличкі. Ні, труднощі скрізь чималі, і що тісніє наше людство стулює свої лави для боротьби проти природи, то щільніше едваються й первістки для помсти за своє уярмлення.

— Але ж завжди можливо, напр., зменшити розмноження, щоб полагодити справу.

— Зменшити розмноження? Так це ж і єсть перемога первістків. Це значить — одмовитись од безмежного росту життя, спинити його на одному з найближчих ступенів. Ми перемагаєм, поки нападаємо. Коли ж ми одмовимось од зросту нашої армії, то це значитиме, що первістки обложили нас з усіх боків. Тоді почне слабнути віра в нашу колективну силу, в наше велике спільне життя. А вкупі з цією вірою гинутиме і глузд життя кожного з нас, бо ж у кожному з нас, дрібненьких кліточок великого організму, — живе

цілість і кожда людина живе тою цілостю. Ні! зменшити розмноження — це останнє, на що б ми могли зважитися; коли ж це трапиться, то воно стане початком проти нашої волі кінця.

— Ну, добре, я розумію, що трагедія цілого завжди висне над вами, принаймні як погрозна можливість. Але ж поки перемога липається за людством, окрему особу добре вкриває від цієї трагедії колектив; навіть коли наближається безпосередня небезпека, то велетенські зусилля й терпіння від напруженої боротьби так рівно діляться між безліччю осіб, що не можуть занадто глибоко порушити їхнє спокійне щастя. Для такого ж щастя у вас, здається, є все, що лишень потрібно.

— Спокійне щастя! Та хиба ж може людина не почувати потужно й глибоко всіх заворушень життя цілого, в котрому її початок і кінець? І хиба ж не виникає глибоких суперечностей життя з самої одної обмежености окремої істоти, порівнюючи її до цілого, з самого безсилля її цілковито злитися з тим цілим, цілковито растопити в ньому свою свідомість, як і обхопити його тою своєю свідомістю? Ви не розумієте цих суперечностей? Це тому, що в вашому світі їх заступають інші, ближчі й болючіші. Боротьба кляс, груп, осіб затемнює вам ідею цілого, а з нею і те щастя та страждання, що вона за собою тягне. Я бачив ваш світ; я не міг би витерпіти й десятої долі того безумства, серед котрого живуть ваші брати. Але саме тому я й не зважився б рідати, хто з нас ближчий до спокійного щастя: що ладніше й гармонійніше життя, то болючіші неминучі в ньому дисонанси.

— Але скажіть, Енно, хиба, напр., ви не щаслива людина? Молодість, наука, поезія та, мабуть, і кохання... Чого такого тяжкого могли ви зазнати, щоб так гаряче говорити про трагедію життя?

← Знаменитий приклад, — засміявся Енно і якось чудно пролунав його сміх. — А чи знаєте ви, що веселий Енно вже раз ухвалив був умерти? І коли б Менні всього на день опізнився був прислати йому сім слів: «Чи не хочете ви їхати на Землю», котрі збили йому всі його рахунки, то ви б свого веселого супутника не мали. Зараз

би я вам не зумів пояснити всього цього. Але ви самі побачите згодом, що як що й є у нас щастя, то лиш не те мирне й спокійне, про котре ви що-йно балакали.

Я не зважився розпитувати далі. Ми встали й вернулися до музею. Але я вже більше не міг систематично розглядати колекції. Увагу мою було розвіяно, думки розпливались. Я спинився в одділі скульптури перед одною з останніх статуй, що представляла прекрасного хлопчика. Риси його обличчя нагадували Нетті; потужно вразило мене те мистецтво, з яким художник зумів у недорозвинене тіло, в незакінчені риси й тривожні з допитливим поглядом очі дитини — втілити народження геніяльності. Я довго й нерухомо стояв перед статуєю і все на світі зникло з моєї свідомости. Тут голос Енно змусив мене очуняти.

— Це ви, — сказав він, вказуючи на хлопчика. — Це ваш світ. Це буде чудовий світ. Він ще дитина, але погляньте, які невиразні мрії, які тривожні образи хвилюють його свідомість... Він ще дримає, але він прокинеться, я відчуваю це, я глибоко вірю в це!

До радісного почуття, що викликали в мені ці слова, домішувався у мене якийсь чудний жаль:

«Чому не Нетті сказав це!»

V. У лікарні

Я ВЕРНУВСЯ додому дуже втомлений, а після двох безсонних ночей і цілого дня повної нездатности до праці вирішив знову поїхати до Нетті, бо не хотілось звертатися до невідомого мені лікаря нашого хемічного містечка. Нетті з ранку працював у лікарні; там я й знайшов його за оглядом хорих.

Ледви Нетті забачив мене у вітальні, він одразу ж наблизився до мене, уважно придивився до мого обличчя, взяв за руку й одвів до віддаленої невеличкої кімнатки, де під лагідним блакитним світлом плавали в повітрі якісь приємні, невідомі мені пахощі і панувала повна тиша. Там він спокійно всадив мене до глибокого крісла і сказав:

— Ні про що не думайте, ні про що не турбуйтеся. На сьогодні я все це беру собі. Відпочніть, а потім я подивлюся.

Він пішов, а я ні про що не думав, ні про що не турбувався, бо він узяв на себе всі мої думки й турботи. Мене опанувало почуття приємного вдовольнення і через кілька хвилин я заснув. Коли ж я очунав, Нетті знов стояв переді мною і з посмішкою дивився на мене.

— Краще? — спитався він.

— Я цілком одужав, а ви геніяльний лікар, — відповів я. — Ідїть до своїх хорих і не турбуйтеся за мене.

— Сьогодні я вже своє одробив. Коли хочете, я покажу вам нашу лікарню.

Мене це дуже зацікавило і ми рушили в обход по всій просторній і гарній будівлі.

Серед хорих переважали хірургічні й нервні. Хірургічні були, здебільшого, жертвами нещасних випадків з машинами.

— Невже ж у вас на заводах і фабриках не вистачає забезпечень? — спитав я.

— Абсолютних забезпечень од нещасних випадків майже нема. Цих же хорих зібрано з району з населенням звиш двох мільонів люду; на такий район кілька десятків пошкоджених — число не велике. Здебільшого це все новачки, що ще не обговталися з тими машинами, біля яких працюють; у нас же всі так люблять переходити з одної продукції в іншу. Найчастіше жертвами своєї неухвалювості стають спеціалісти вчені й художники; вони часто задумуються, глибоко захоплені якимсь несподіваним спостереженням.

— А нервні? Ці, мабуть, хорують найперше від перевтоми?

— Так, їх чимало. Але ж не менше й таких, що занедужали од хвильовань і криз полового життя, а також інших зворушень, напр., смерть близьких людей.

— А є тут душевно-хорі з затемненою чи сплутаною свідомістю?

— Ні, тут таких нема; для них у нас є окремі лікарні. Там потрібні особливі прилади для тих випадків, коли хорий може завдати шкоди собі, чи кому іншому.

— В таких випадках і у вас вживають насильства над хорими?

— В тій мірі, як це дійсно потрібно, — звичайно.

— Оце вже вдруге зустрічаюсь я з насильством у вашому світі. Перший раз це було в домі дітей. Скажіть, вам, значить, не пощастило цілковито усунути ці елементи з вашого життя; ви мусите терпіти їх свідомо?

— Так, як терпимо хоробу й смерть, або ж, напр., гіркі ліки. Яка ж розумна істота відмовиться від насильства, ну, скажемо, для самооборони?

— Знаєте, для мене це значно зменшує безодню між нашими світами.

— Але ж перша різниця між ними полягає зовсім не на тім, що у вас насильства й приневолення багато, а у нас мало. Вона полягає на тім, що у вас і те й інше прибирається в шати закону, в норми права й моралі, котрі панують над людьми і повсякчас тяжать над ними. У нас же насильство існує або як прояв хороби, або як розумний вчинок розумної істоти. І в обох цих випадках ні з нього, ні для нього не утворюється ніяких громадських законів і норм, ніяких особових чи неособових приписів.

— Але ж маєте ви вказівки, в згоді з якими ви обмежуєте волю ваших душевно-хорих чи ваших дітей?

— Так, цілком наукові правила догляду за хорими, як також педагогії. Але, розуміється, і в цих технічних правилах зовсім не узгляднено всіх випадків потреби насильства, як і способів його вжитку чи міри його, — все це залежить од усієї суми дійсних умов.

— Коли так, то тут можливе справжнє свавілля з боку вихователів чи тих, хто доглядає хорих.

— Що є, по вашому, — «свавілля»? Коли це непотрібне, зайве насильство, то воно можливе лишень з боку хорої людини, котру саму повинно лікувати. Розумна й свідомою людиною ніколи не здатна до цього.

Ми проминули кімнати хорих, операційні, кімнати ліків, помешкання доглядачів за хорими, зійшли на другий поверх і дісталися до великої, прекрасної залі, через прозорі стіни котрої видно було озеро, гай і, оддалеки.

— гори. Кімнату прикрашували статуї й картини високої художності, стояли розкішні художні меблі.

— Це кімната для тих, хто умирає, — сказав Нетті.

— Ви їх усіх сюди приносите? — запитав я.

— Частину приносимо, частина ж і сама приходить, — відповів Нетті.

— Невже ж у вас такі ще й ходити можуть? — здивувався я.

— Хто фізично здоровий, звичайно, — може.

Й збагнув, що розмова йшла про самовбивць.

— Ви даєте самовбивцям цю кімнату для їхньої справи?

— Так, і всі засоби для спокійної і безболісної смерті.

— І не чините їм жадних перешкод?

— Коли свідомість пацієнта гарна і воля тверда, то які ж можуть бути перешкоди? Звичайно, лікар спочатку пропонує хорому порадитися з ним. Де-хто пристає на це, де-хто — ні...

— І часто ж у вас трапляються ті самогубства?

— Так, особливо серед стареньких. Коли чуття життя слабне і ступлюється, тоді багато з них воліють не ждати природнього кінця.

— А доводиться вам мати діло і з самогубством людей молодих, повних сил і здоров'я?

— Так, бува й це, але не часто. В цій лікарні за моєї пам'яті таких випадків трапилося двоє: третю спробу пощастило спинити.

— Хтс ж були ці нещасні люди, і що їх призвело до такого горя?

— Першим був мій учитель, знаменитий лікар, що вклав у науку безліч новини. Він мав надмірно розвинену здатність відчувати страждання других людей. Це скерувало його розум і енергію в бік медицини, та це ж його й порішило. Він не витримав. Свій гнітючий настрій він приховував так добре, що катастрофа сталася для всіх цілком несподівано. Це трапилося після одної важкої епідемії, що виникла за роботами для висушування одної морської затоки, де загинуло й загинуло кілька сотень мільонів риби. Епідемія мучила, як ваша холера, а була гірша за неї, бо видужував лишень один на десять хорих. А через присутність невеличкої надії, що хорий може оду-

жати, лікарі не могли задовольняти прохаль своїх хорих про швидку й легку смерть: не можна ж було визнавати цілком свідомою людину, опановану гострою гарячковою хворобою. Мій учитель героїчно працював за час епідемії і його дослідні пособили доволі хутко упоратися з нею. Але, коли все рече поладнали, він покинув життя.

— Скільки тоді було йому років?

— На вашу лічбу — біля п'ятидесяти. У нас це зовсім молодий вік.

— А другий випадок?

— Це була жінка, у котрої померли чоловік і дитина одночасно.

— А третій, нарешті?

— Про третій вам міг би розповісти лише сам той товариш.

— Це правда, — погодився я. — Але поясніть мені це: чому ви, марсіянці, так довго не старієте? Чи це властивість вашої раси, чи наслідок кращих умов життя, чи може ще там чогось?

— Раса тут ні до чого: літ за 200 перед тим наше довголіття було в два рази коротше. Кращі умови життя? Справді, в великій мірі це вплинуло. Але ж не тільки саме це. Найпершу ролю тут відіграє наша метода поновлення життя.

— Що то таке?

— Річ, по суті, дуже проста, хоч вам вона, мабуть, видається чудною. А тим часом, ваша наука вже здобула всі підстави її опанувати. Ви знаєте, що природа, щоб підвищити життєздатність кліток чи організмів, повсякчасно поповнює одну істоту другою. Для цієї мети однокліточні істоти, коли в одноманітнім оточенні їхня життєва сила зменшиться, зливаються по двоє в одну і тільки тим способом вертається їм певна міра здатності до розмножування, — «безсмертність» їхньої протоплазми. Того ж самого глузду є й полове злучування вищих рослин і тварей: там так само еднаються життєві елементи двох різних істот, щоб утворився новий, досконаліший зародок третьої. Нарешті, ви знаєте вже і вжиток кров'яних сировців, котрими передаєте від одної істоти до іншої елементи життєздатності, сказати б, частково, — коли треба, на-

приклад, підживити опір організму тій, або іншій хворобі. Ми ж ідемо далі і вживаємо міши крові між двома людськими істотами, з яких кожна може передавати іншій безліч умов підвищення життя. Це — простісіньке одночасне переливання крові одної людини другій подвійним сполученням відповідними приладами їхніх кровоногих органів. Коли додержати всіх вказівок обережності, то це річ цілком безпечна. Кров одної людини живе в організмі іншої і вносить глибоке поповнення в усю її тканину.

— Таким чином можна вертати молодість старим, вливаючи в їхні жили юнацьку кров?

— Почасти, так; але, розуміється, не в повній мірі, бо кров — це ще не все в організмі і вона в свою чергу ним перероблюється. Тому, отже, молода людина не старіє від крові старої; молодий організм швидко перемагає все, що в тій крові є недужого й пристаркуватого, а в той же час він засвоює з неї багато де-чого такого, чого в ньому нема; отже, енергія і гнучкість життєвих функцій зростають і в ньому.

— Як що це така проста річ, то чому ж наша земна медицина ще й досі не користує з цієї методи? Адже вона знає перелиття крові вже кілька сотень літ, коли не помиляюся.

— Не знаю, може бути, що вам перешкоджають якісь особливі органічні умови, котрі позбавляють у вас цю методу її значіння. А може бути, що це просто наслідок вашої психології індивідуалізму, котра так гостро відмежовує у вас одну людину від одної, що думка про життєве злиття їх — вашим ученим майже не по силах. Крім того, у вас поширено безліч хвороб, що затроюють кров, про котрі й самі хорі часто не знають, інколи ж з ними ховаються. Те ж переливання крові, що тепер, — дуже рідко, — практикує у вас медицина, має якийсь філантропійний характер: у кого крові багато, той дає її іншому, хто в цю хвилю дуже її потребує, в разі, напр., великої втрати її через рану. Звичайно, у нас подеколи буває й це, але, як система, живе щось інше, — те, що відповідає всьому нашому ладові: товариська міна життя, не лише в ідейному, а й у фізіологічнім існуванню...

VI. Праця й привиди

ВРАЖІННЯ перших днів, що бурхливою хвилею заповнили мені свідомість, дали мені зрозуміти величезні розміри тої роботи, що переді мною змальовувалася. Треба було найперше збагнути цей світ, незрівняно багатий і своєрідний у своїй життєвій суцільності. Потім треба було вступити в нього, і вступити не як цікавому музейному екзemplярові, а як людині проміж люде, як робітникові до робітників. Тільки тоді міг би упоратись я зі своїм дорученням, тільки тоді міг би я послужити початком дійсного обопільного звязку двох світів, між котрими я, соціаліст, був на межі, як безмежно-малий момент сучасного — між минулим і майбутнім.

Коли я од'їздив з лікарні, Нетті сказав мені: «Не дуже кваптесь!» — Мені видалося, що він помилявся. Як раз саме треба було квапитись, треба було зворухнути всі свої сили й енергію, бо ж відповідальність була безмежно велика! Яку велетенську користь нашому старому замученому людству, яке неймовірне прискорення його розвитку, його розквіту мусив принести з собою живий енергійний вплив вищої культури, могутньої й гармонійної! І кожна хвиля зволікання в моїй роботі могла припізнювати його початок... Ні, вичікувати, відпочивати — не було часу.

І я вперто почав працювати. Я вчився науки й техніки нового світу, напружено доглядався до його громадського життя, досліджував літературу. Так, тут треба було покласти силу праці.

Їхні наукові методи просто мене морочили: я механічно засвоював їх, переконувався на досвіді, що вжиток їх легкий, простий і не веде до помилок, — а тим часом я не розумів їх, не розумів, чому вони доводять до мети, де їхній звязок з життєвими подіями, де їхня суть. Я був наче ті старі математики XVII століття, нерухома думка котрих не могла засвоїти живої динаміки безмежно-малих величин.

Громадські зібрання марсіянців вражали мене своїм напружено діловим характером. Чи їх присвячувано було питанням науки, чи питанням організації робіт, чи навіть питанням мистецтва. — доклади й промови були неймовірно

стислі й короткі, аргументація певна й докладна, ніхто ніколи не повторювався і не повторював інших. Постанови зборів, здебільшого одноголосні, переводились у життя так хутко, як у казці. Чи збори вчених певної спеціальності постановляли організувати певну наукову інституцію, чи збори статистиків праці, — що треба закласти нове підприємство, чи, нарешті, збори мешканців міста, — що треба прикрасити його певною будівлею, — негайно ж являлись нові числа потрібної праці, публіковані центральним бюро, наїздили повітрям сотні й тисячі нових робітників, а через кілька днів чи тижнів справу вже було викінчено і робітники пішли не знати куди. Все це було для мене якоюсь своєрідною магією, чудною магією, спокійною й холодною, без заклять і містичних прикрас, але ще більш загадковою в своїй надлюдській могутності.

Література нового світу, навіть художня, теж не була для мене ні відпочинком, ні заспокоєнням. Образи її були ніби й прості й зрозумілі, але якоюсь внутрішнє чужі для мене. Мені хотілося дужче в них заглибитися, наблизитися до них і повніше збагнути їх, але мої зусилля тягли до цілком несподіваного результату: образи ставали наче привидами і вкривалися туманом.

Коли я йшов до театру, то й тут почуття безпорадності не кидало мене. Сюжети були прості, гра розкішна, життя ж лишалося десь по за сценою. Промовляли герої так стримано й лагідно, поводитися так спокійно й обережно і почуття свої підкреслювали так мало, ніби не хотіли накидати слухачеві жадних настроїв, ніби вони були суцільні філософи, та й ще ж, як мені здавалося, чимало ідеалізовані. Лишень історичні п'єси з давнього минулого давали мені хоч трохи відомі враження, а гра акторів там була так само енергійна і висловлювання особистих почувань так само щире, як я звик бачити це по наших театрах.

Була й ще одна дрібниця, котра всупереч усьому сказаному вище, тягла мене до театру нашого містечка з особливою силою. В цьому театрі зовсім не було акторів. П'єси, котрі я там бачив, передавалися оптичними й акустичними апаратами з далеких великих міст, або ж, — здебільшого, — були відновленням гри, що відбулась колись давно, так давно, що самі актори вже й померли.

Знаючи способи моментальної фотографії природними барвами, марсіянці вживали їх для фотографії життя в русі, як робиться це для наших кінематографів. Але вони не лише сполучували кінематограф з фонографом, — це починають робити і у нас на землі, хоч досі й дуже невдало, — вони використовували й ідею стереоскопа і плоскі картини кінематографа перетворювали в рельєфні. На екрані давалося одночасно два малюнки: дві половини стереограми, а перед кожним кріслом залі було поставлено відповідного стереоскопічного бінокля, котрий зліплював пару плоских малюнків в один трьохмірний. Чудно було гарно й чітко бачити живих людей, їхні рухі й дію, чути їхні думки й почуття, — і тямити в той ж час, що там нічого такого нема, що там є лишень матове скло, а за ним фонограф і електричний ліхтар з годинниковим механізмом. Це викликало майже містичне зачудовання та будило невизначні сумніви і відносно решти дійсности.

Все це, однак, не пособляло мені в моїм завданню — збагнути чужий світ. Мені, звичайно, потрібна була поміч з боку. Але до Менні за вказівками й поясненнями я звертався все рідче. Мені ніяково було виказувати всі свої утруднення в цілім їхнім обсязі. До того ж у цей як раз час Менні цілковито заглибився в якийсь неймовірно важливий дослід у справі здобування «мінус-матерії». Він працював без відпочинку, часто не спав цілі ночі, а його захоплення працюю було живим прикладом, що несамохіть спонукував і мене йти далі в своїх зусиллях.

Інші ж приятелі на де-який час зникли з мого обрію. Нетті поїхав за кілька тисяч кілометрів керувати закладанням нової велетенської лікарні на другім боці планети. Енно, як помічник Стерні на його обсерваторії, працював над вимірами й рахунками, потрібними для нових експедицій на Землю й Венеру, а також на Місяць і Меркурій з метою їх краще одфотографувати та приставити вразки їхніх мінералів. З іншими марсіянцями я близько не сходився, лише обмежувався необхідним розпитуванням у розмовах по справі: важко й чудно було сприятельовуватись з чужими мені й вищими за мене істотами.

Згодом мені почало видаватися, що праця моя, загалом беручи, посувається добре. Все менш ставав мені потрібним

відпочинок, та навіть і сон. Наука моя якось механічно, вільно й без усиль, почала вкладатись у голову, а почуття було таке, ніби голова цілковито порожня і в неї можна вмотити ще дуже й дуже багато де-чого нового. Правда, коли я пробував, як здавна звик, чітко формулювати собі свіжо вивчене, то тут мені, здебільшого, не щастило; та я вважав, що це не біда, що мені не вистачає лишень висловів та якихсь подробиць і дрібниць; загальну ідею я опанував, а це річ найперша.

Жадного живого задоволення моя праця мені вже не давала; початковий безпосередній інтерес десь загинув. — Що ж, це річ проста, — думав собі я: після всього, що я тільки побачив і про що довідався, мене вже важко ще чим-будь здивувати; і не в тім справа, щоб усе було мені приємним, а в тім, щоб опанувати все потрібне.

Одна лишень була прикрість: все тяжче було скупчувати увагу на одній якійсь речі. Думки повсякчасно линули то в той, то в інший бік; яскраві спогади, часто досить несподівані й давні, спливали над свідомість і змушували забуватися про оточення, однамаючи так дорогі хвилини. Я помічав це, очунював, і з новою енергією хапався за працю, але ж — минав короткий час і знов летючі образи минулого чи фантазії опановували мій мозок, і знову доводилося відпекуватися їх гострим зусиллям.

Все частіше бентежило мене чудне й неспокійне почуття, ніби є щось дуже важне й прискіпне, чого я не виконав. про що повсякчас забуваюся і про що старанно силкуюся згадати. Слідом за цим почуттям злітав цілий рій відомих мені обличь і мншулих подій та непереможною хвилею ніс мене все далі назад через юнацтво й підліткування до самого найраншого дитинства, гублячись потім у якихсь непевних і невиразних почуваннях. Після цього моя неуважливність ставала особливо сильною й упертою.

Скоряючись внутрішньому опорові, котрий не давав мені довго скупчуватись на чомусь одному, я почав все частіше й пвидче перебігати від речі до речі, а для цього нарочито назбирав до своєї кімнати купу книжок, розкритих завчасу на потрібному місці, таблиць, карт, стереограм, фонограм, і т. под. Цим способом сподівався я усунути втрату часу, але неуважливність знову непомітно підкрала-

лася до мене і я ловив себе на тім, що довго вже дивлюся в одну точку, нічого не розуміючи і нічого не роблячи.

Зате ж, коли я вкладався до ліжка і крізь шклянну стелю дивився на темне небо ночі, — тоді думка сама починала працювати, надивовижу жваво й енергійно. Цілі сторінки чисел і формул повставали перед моїм внутрішнім зором так чітко, що я міг перечитувати їх рядок за рядком. Але ж ці образи хутко зникали, оступаючись перед іншими; і тоді свідомість моя ставала якоюсь панорамою дивовижно яскравих і чітких картин, що не мали жадного стосунку з моєю працею й турботами: земні краєвиди, театральні сцени, картини дитячих казок — спокійно, наче в дзеркалі, одбивалися в моїй душі і, змінюючись, никли, не викликаючи жадного хвилювання, лише легеньке почуття зацікавлення, не позбавлене ледве помітної приємності. Ці картини спочатку пливли в глибу моєї свідомости, не домішуючись до оточення; згодом же вони одсовували його геть і на мене злітав повний живих і складних видінь сон, що дуже легко переривався і не давав мені найпершого, чого я прагнув — почуття відпочинку.

В ушах у мене почало густо вже доволі давно; тепер же це гудіння ставало все впертіше й голоесніше: інколи воно перешкоджало мені слухати фонограми, ночами ж просто не давало спати. Часами з цього брели людські голоси, відомі мені і невідомі; часто мені здавалося, що на мене гукають моїм іменем; що я чую розмову, слів котрої через те гудіння не можу толком розпізнати. Я став розуміти, що я, мабуть, чи не занедужав, тим паче, що моя неуважливість остаточно опанувала мене і я не міг навіть читати більше, ніж кілька рядків за раз.

— Це, звичайно, простісінька перемота, — думав собі я. — Мені треба більше відпочивати; може бути, що я надто багато працював. Треба тільки, щоб Менці не помітив, що зо мною робиться, бо ж це — чисте банкруцтво та ще й на самім початкові справи.

І коли Менці навідувався до мене, — це інколи бувало, — я прикидувався, ніби старанно працюю. Він же зауважав мені, що я надуживаю своїх сил і ризкую неревтомитися.

— Особливо сьогодні у вас дуже кепський вигляд, — казав він. — Подивіться в дзеркало, як у вас горять очі

і як ви зблідли. Вам треба відпочити, ви згодом на тім вирасте.

Мені й самому хотілося б того, але якось не шастило. Що правда, — я майже нічого не робив, але ж усяке навіть найменше зусилля мене виснажувало; бурхлива ж хвиля живих образів зі спогадів і фантазії вирувала і в-день і в-ночі. Оточення якось блідло й оступалося перед ними, набуваючи нереального вигляду.

Нарешті мусив я був скоритися. Я бачив, що млявість і апатія все дужче опановують мою волю, що у мене все меншає сил боротися зо своїм становиськом. Одного ранку, коли я що-йно встав з ліжка у мене все раптом потемніло в очах. Але це хутко минулося і я пішов до вікна, позирнути на дерева парку. І от, зненацька, я відчув, що хтось на мене дивиться. Я повернувся і побачив — Ганну Миколайівну. Обличчя її було бліде й засмучене, дивилася вона з гірким докором. Мені стало прикро і я, зовсім не думаючи про те, як вона могла тут опинитися, ступив до неї і хотів щось сказати. Але вона зникла, ніби станула в повітрі.

З цієї хвили почалася оргія привидів. Багато де-чого я вже не пригадую і, здається, свідомість часто сплутувалась у мене, як у сні. Приходили й виходили, або ж просто являлись і зникали різного сорту люде, з ким я зустрічався в життю, — навіть цілком мені невідомі. Але між ними не було марсіянців, все це були люде Землі, здебільшого ті, кого я давно вже не бачив — старі шкільні товариші, молодий брат, що вмер іще дитиною. Одного ж разу побачив я через вікно на лавочці відомого мені шпига, котрий глузливо поглядав на мене своїми хижацькими непосидячими очима. Привиди не розмовляли зо мною, в-ночі ж, коли було тихо, галюцінації слуха зростали, стаючи суцільними, але безглуздо безмістовними розмовами проміж неведомих мені, здебільшого, осіб: то пасажир торгувався з візником, то прикащик умовляв покупця взяти у нього крам, то галасувала університетська аудиторія, а суб умовляв її заспокоїтись, бо зараз, мовляв, прийде пал професор. Галюцінації зору були, принаймні, цікаві, та й заважали мені менше й рідче.

Після привиду Ганни Миколаївни я, розуміється, сказав усе Менні. Він одразу ж уклав мене до ліжка, покликав найближчого лікаря і протелефонував Нетті за шість тисяч кілометрів. Лікар сказав, що він не зважається до чогось приступати, бо не так добре знає організацію людини Землі, але, як би там не було, а найпотрібніша для мене річ — то спокій і відпочинок; забезпечивши це, не страшно й почекати, поки приїде Нетті.

Нетті явився на третій день, передавши свою справу іншому. Побачивши, що зо мною сталося, він з журливим докором поглянув на Менні.

VII. Нетті

ХОЧ лікував мене сам Нетті, а хвороба моя тяглася кілька тижнів. Я перебував у ліжку, спокійний і апатичний, байдужий і до дійсності, і до привидів; навіть повсякчасна присутність Нетті тишила мене дуже мало, ледви даючи себе помітити.

Мені чудно згадувати про своє тодішнє відношення до галюцинацій: хоч десятки раз мені доводилося переконуватись, що вони не суть реальність, проте кожного разу, коли вони являлись, я якось забував це: навіть, коли моя свідомість не затемнювалась і не сплутувалась, — я визнавав їх за дійсні особи й речі. Розуміння ж їхньої нереальності приходило лишень після того, як вони вже зникали, або ж саме за хвилю перед тим.

Перші свої зусилля Нетті скерував на те, щоб примусити мене спати й відпочивати. Жадних ліків для того він, однак, уживати не зважувався, розуміючи, що всі вони можуть стати отрутою для земного організму. Кілька днів йому не щастило приспати мене своїми звичайними способами; галюцинаторні образи втручалися в процес впливу і руйнували його роботу. Та нарешті йому пощастило, і коли я прокинувся після двох-трьох годин сну, він заявив:

— Тепер ви, безперечно, одужаєте, хоч хвороба ще довго йтиме своєю холою.

І вона й справді йшла тією ходою. Галюцинації траплялися рідше, але ж не стали менш живими й яскравими. Вони навіть ускладнились — інколи гості-привиди починали зо мною розмову.

Але з тих розмов лишень одна мала толк і значіння для мене. Це трапилося в кінці хвороби.

Прокинувшись ранком, я побачив біля себе, як звичайно, Нетті; за його ж кріслом стояв мій давній товариш по революції, немолода вже людина, глузливий і гостроязикий агітатор — Ібрагім. Він ніби на щось вичікував. Коли Нетті вийшов до сусідньої кімнати зготовити ванну, Ібрагім брутально й гостро кинув мені:

— Дурню! Чого зіваєш? Хиба не бачиш, хто твій лікар?

Мене якось мало здивував натяк, що приховувався в цих словах, а їхній цинічний тон не обурило мене — я його знав за цілком природній для Ібрагіма. Але я пригадав залізне ручкання маленької руки Нетті і Ібрагімові не повірив.

— Не віриш, так тобі ж гірше, — погордливо посміхнувся він і в ту ж хвилину зник.

В кімнату вступив Нетті. Побачивши його я відчув якусь чудну ніяковість. Він уважно подивився на мене.

— Добре, — сказав він. — Ви одужуєте хутко.

Весь день після цього він був якось особливо мовчазний і задуманий. На другий день, переконавшись, що я почуваю себе добре, а галюцинації не повторюються, він поїхав по своїх справах, поставивши замість себе іншого лікаря. Після цього він кілька днів являвся лише вечорами, щоб приспати мене на піч. Лише тоді я толком зрозумів, як для мене потрібна й приємна його присутність. Поруч з хвилями здоров'я, що ніби плвли в мій організм зо всієї природи навкруги, стали все частіш навідувати мене міркування про натяк Ібрагіма. Я вагався і всяким чином переконував себе, що це безглуздя, породжене хворобою: ради чого Нетті і інші друзі почали б мене відносно цього дурити? Проте ж невразний сумнів усе лишався і він був мені дуже приємний.

Інколи я розпитував Нетті, над якими справами він оце зараз працює. Він пояснював мені, що шні йде низка зборів, присвячених справі влаштування нових експедицій на інші

планети, і він там потрібний як експерт. Менні керу-
цями зборами, але ні він, ні Нетті швидко їхати
лагодилися і це мене дуже тішило.

— А ви самі часом не думаєте вертатись додому? —
спитав мене Нетті і в його тоні помітив я занепокоєння.

— Та я ж ще нічого не встиг зробити, — відповів я.
Обличчя Нетті заясніло.

— Ви помиляєтесь, ви зробили багато... навіть і цією
відповіддю, — заперечив він.

Тут я відчув якийсь натяк на щось таке, чого я ще не
знав, але що стосувалося до мене.

— А чи не може й я піти на одну з цих нарад? —
спитав я.

— Ні за що! — рішуче заявив Нетті. — Крім повного
відпочинку, котрий вам потрібен, вам треба ще цілі місяці
уникати всього, що має безпосередній зв'язок з початком
вашої хвороби.

Я не сперечався. Мені було так приємно відпочивати,
що мій обов'язок перед людством поплив кудись далеко.
Мене тільки все дужче турбували чудні думки про Нетті.

Одного вечора стояв я біля вікна, дивився на потемнілу
внизу тьмяну червону «зелень» парку і вона видавалася
мені прекрасною і не було в ній нічого чужого мому серцю.
Тут хтось постукав у двері і я зразу відчув, що це —
Нетті. Він зайшов своєю швидкою, легкою ходою і, по-
сміхаючись, простяг мені руку — старе земне привітання,
котре йому подобалось. Я радісно стиснув йому руку
з такою енергією, що його дужим пучкам стало прикро.

— Ну, я бачу, що моїй ролі лікаря — край, — сміючись
сказав він. — А проте, я мушу вас ще раз добре розпитати,
щоб це твердо встановити.

Він допитував мене, а я безглуздо відповідав йому,
не знаючи чого зніяковівши, і читав прихований сміх в глибині
його великих, великих очей. Нарешті я не витерпів:

— Поясніть мені, чому це мене так тягне до вас? Чому
я так неймовірно радий вас бачити?

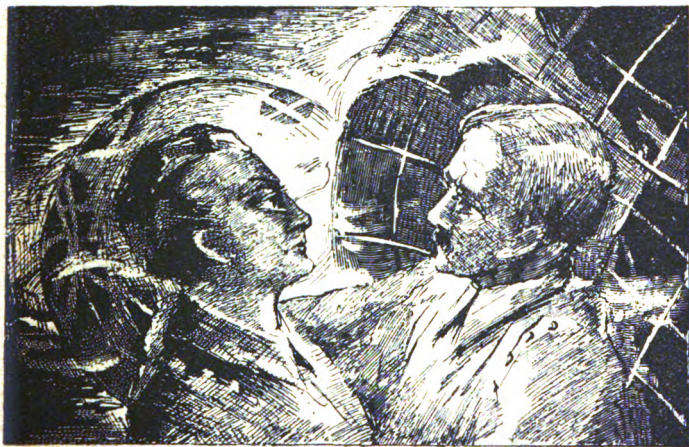
— Швидче всього тому, гадаю, що я лікував вас і ви
невідомо переносите на мене радість одужання. А може
бути й... ще одно... саме те, що я... жінка...

Блискавка майнула у мене перед очима, все потемніло навкруги, серце ніби спинилося. Через секунду я, як божевільний, стискував Нетті в своїх обіймах, цілував їй руки, лице і її великі й глибокі очі, зеленкувато сині, як небо її планети...

Великодушню й просто дозволяла мені Нетті мої бурхливі пориви... Коли я очунав од свого радісного божевілья і знову цілував її руки з самовільними сльозами вдячності на очах, — то було, звичайно, слабосилля від подужаної хороби, — Нетті сказала мені зо своєю любовою посмішкою:

— Так, мені зараз здавалося, що весь ваш юнацький світ почуваю я в своїх обіймах. Його деспотизм, його егоїзм, його божевільна жага щастя — все це було в ваших ласках. Ваша любов — рідня вбивству... Але... я люблю вас, Ленні...

Це було щастя.

... весь ваш юнацький світ почуваю я в своїх обіймах
(стор. 99).

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

I. Щастя

ЦІ місяці... Коли я за них згадую, все тіло мені починає тріпотати, туман застелює очі і все навкруги видається дрібницею — не знайти слів, щоб змалювати минуле щастя.

Новий світ став мені близьким і, здавалося, цілком зрозумілим. Минулі поразки не лякали мене, юнацтво й віра вернулись до мене і, думав собі я, ніколи вже мене не покинуть. У мене був гарний і могутній спільник, квітати не було чого, майбутність була моєю.

До минулого думка моя верталася рідко, здебільшого до того, що стосувалося до Нетті і до нашого кохання.

— Навіщо ви ховалися від мене з тим своїм полом? — запитав я її після того вечора незабаром.

— Спочатку це трапилося само собою, випадково. Але потім я підтримувала вашу помилку цілком свідомо і навіть навмисне усунула зі своєї одєжки все, що могло б сприяти згодом. Я боялася труднощєй і складности вашого завдання і я не хотіла вам його ще дужче ускладняти, особливо ж, коли помітила ваш несвідомий до мене порив. Я й сама не зовсім добре розуміла себе... до вашої хвороби.

— Значить, це вона вирішила справу... Як же я вдячний моїм любим галюцинаціям!

— Так, звістка за вашу хворобу була мені з ясного неба громом. Коли б мені не пощастило вас урятувати, я може й умерла б...

Після кількох секунд мовчанки вона додала:

— А знаєте, серед ваших друзів є ще одна жінка, про котру ви цього й не подумали б. Вона теж дуже вас любить... не так, звичайно, як я...

— Енно! — одразу ж догадався я.

— Атож. І вона теж дурила вас нарочито з моєї поради.

— Ах, скільки обману й лукавства у вашім світі! — вигукнув я з жартовливим патосом. — Хай лишень хоч Менні не стане жінкою; коли б мені трапилось покохати його, це був би жах.

— Так, це страшна річ, — задумано ствердила Нетті і я не зрозумів її чудної поважності.

Дні минали за днями і я радісно опановував пре красний новий світ.

II. Розлука

А ВСЕ ж надійшов той день, якого не можу я згадати без прокльону, — день, коли межі мною і Нетті повстала чорна тінь ненависної і неминучої розлуки.

Зо спокійним і ясним, як завжди, виразом обличчя Нетті сказала мені, що вона незабаром мусить виражатися вкупі з велетенською експедицією, організованою під керівництвом Менні. Побачивши, як приголомшила мене ця звістка, вона додала:

— Це не на довгий час; в разі успіху, а його я певна, частина експедиції вернеться дуже швидко, — вкупі з нею і я.

Потім вона почала пояснити мені, в чім справа. На Марсі запаси радіо-матерії, потрібної для міжпланетного руху та розкладу й синтезу всіх елементів, — вичерпувались: вона тільки витрачалася, поновити ж її не було молодша за Марс, яскраві прикмети свідчили за присутність під самою поверхнею велетенських скупчень радієвих пород, що ще не встигли розікластися самостійно. На одному острові, що лежить серед найбільшого океана Венери і звється у марсіянців «Островом Гарячих Бурь», скупчилося тої радієвої породи найбільше; там і ухвалено

було розпочати її негайне розроблення. Але ж перше все для того треба було б побудувати височенні міцні стіни, щоб забезпечити працівників од впливу вохкого гарячого вітру, що лютує там гірше, ніж бурі наших піщаних пустель. Тому й повстала потреба вирядити експедицію з десятика етеронефів, що везли півтори-дві тисячі люду, з кого лишень двадцята частина мала провадити хемічні роботи, решта ж — будівничі. До участі в експедиції було притягнуто найкращі наукові сили, в тім числі й найбільш досвідчених лікарів: небезпеки загрожували здоровлю і з боку клімату, і з боку вбивчого проміння й еманаций радійної породи. Нетті казала, що вона не могла ухилитися од участі в експедиції; але уважалося, що коли робота посується добре, то вже через три місяці один етеронеф вирядиться назад зо звітками й запасом здобутої матерії. Цим етеронефом мала вернутися й Нетті, значить, через 10—11 місяців після від'їзду.

Я не міг зрозуміти, чому саме мусить їхати Нетті. Вона доводила мені, що підприємство надто поважне, щоб од нього можна було відмовитись, — що воно має велике значіння і для моєї справи, бо його успіх вперше дасть можливість часто й широко зноситися з Землею, — що найменша помилка в організації медичної допомоги з самого початку може призвести до загибну всієї справи. Все це було так, — я вже знав, що Нетті всі марсіянці визнають за найкращого лікаря для всіх тих випадків, які не вмошуються в рамки старого медичного досвіду, — а все ж мені здавалося, що це ще не все. Я відчував, що тут є щось недоказане.

В одно лишень, я вірив цілковито — в саму Нетті та в її любов. Коли вона каже, що їхати треба, значить і справді треба; коли вона не каже чому саме, значить не слід її й допитувати. Я бачив страх і муку в її прекрасних очах, коли вона не помічала, що я дивлюсь на неї.

— Енно буде для тебе гарним і вірним приятелем, — говорила вона з сумною посмішкою. — Тай про Неллу ти не забувай, вона любить тебе за мене, у неї багато досвіду й розуму, її порада в тяжкі хвилини дуже цінна. Про мене ж думай лише одно, — що я повернуся, яко мога скорше.

— Я вірю в тебе, Нетті, — відповів я, — а тому вірю і в себе, — в людину, котру ти покохала.

— Ти маєш рацію, Ленні. І я певна, що слід всякого нагніту долі, з усякої катастрофи ти вийдеш вірним собі, дужчим і кращим, ніж перше.

Майбутнє кидало тінь на наші прощальні ласки і вони лучилися зо слізьми Нетті.

III. Фабрика одержі

ЗДОПОМОГОЮ Нетті за ті короткі місяці я встиг значно посунути до здійснення найпершу точку свого пляну — стати корисним робітником марсеіянського суспільства. Я свідомо одхилив усі пропозиції читати лекції про Землю та її людей: було б безглуздям зроби ти це своєю спеціальністю, бо це значило б навмисне спинювати свою свідомість на образах свого минулого, котрого я й так не міг спекатись, — замість засвоювати майбутнє, котре я повинний був завоювати. Ото ж я надумав безпосереднє стати на роботу і вибрав для того — після уважного порівнювання й обмірковування — фабрику одержі.

Звичайно, я вибрав для себе роботу найлегшу. Але мені й тут довелося чимало попрацювати, щоб себе до неї як слід підготувати. Довелося засвоїти вироблені наукою принципи впорядкування фабрик взагалі, обговтатись спеціально з тою фабрикою, де мені належалося працювати, з її архітектурою і організацією праці, вивчити собі хоч побіжно призначення всіх уживаних тут машин, тої ж машини, біля котрої я мусив сам працювати — в усіх, звичайно, подробицях. За цією роботою виявилась потреба спочатку добре вивчити де-які розділи загальної й прикладної механіки, технології і навіть математичного аналізу. Найбільші труднощі тут виникали не зо змісту виучуваного, а з його форми. Марсеіянці писали свої підручки не для людини нижчої культури. Я пригадував, як мучився я колись дитиною над французьким підручником математики, що дістався мені до рук випадково. У мене завжди було поважне змагання, як і порядні здібности до цього пред-

мету: тяжкі для більшості учнів ідеї «межі» і «виводної» я засвоїв був якось непомітно, ніби здавна мав з ними справи. Але в мене не було тої дисципліни логіки і наукового думання практики, на котрі сподівався в своєму читачі-учні французький професор, суворий і чіткий у висловах, але ж дуже скупий на пояснення. Він повсякчас обминав ті логічні мосточки, що самі собою розумілися для людини вищої культури, але не для молодого азіята. І не один раз цілими годинами сидів я над якимсь переходом, що виникав слідом за словами: «звідки, уважаючи на попередні рівняння, виводимо...» — Так було мені й тепер, — тільки ще тяжче, — коли читав я наукові книжки марсіянців; ілюзія легкості й зрозумілості, що була в мене на початку моєї хвороби, зникла тепер без сліду. Але терпляча допомога Нетті повсякчас була зо мною, розчищаючи мені важкий шлях.

Після од'їзду Нетті я незабаром зважився і вступив на фабрику. Це було величезне і дуже складне підприємство, що зовсім не відповідало нашим звичайним про подібну фабрику думкам. Тут прядли, ткали, викроювали, шили й фарбували одягу, а матеріалом для роботи був не льон, не бавовна і взагалі не волокно рослини, як і не вовна та шовк, а щось цілком інше.

В старі часи марсіянці виготовляли тканину для одягу майже так само, як це робиться нині у нас: викохували потрібні рослини, стригли вовну з відповідного скоту, розводили особливу породу павуків, з павутиння котрих мали щось подібне до шовку, і т. д. Зміну техніки викликала потреба за всяку ціну збільшити продукцію хліба. Волокняні рослини мусили оступитись перед волокняними мінералами, от як гірський льон. Після цього хеміки скупчили свої зусилля над дослідом павутиння і над синтезом нових матеріалів з такими ж властивостями. Коли винайти синтез їм пощастило, то в усій цій продукції за короткий час відбулася повна революція і тепер старого типу ткання можна знайти лишень по історичних музеях.

Наша фабрика була справжньою дитиною цієї революції. Кілька раз на місяць з найближчих хемічних заводів залізничними коліями приставлювано до неї «матеріал» на пряжу — густу прозору матерію в великих цистернах.

Особливими апаратами, що захищали матеріал од повітря, його перепроваджувало було з цистерн у великий і високо почеплений металічний резервуар, рівне дно котрого мало сотні тисяч найтонших мікроскопічних дірочок. Великий тиск продушував через ці дірочки тонесеньке павутиння, котре твердло вже через кілька сантиметрів, міцніючи. Десятки тисяч механічних веретен підхоплювали це павутиння, скручуючи його десятками в нитки різної грубизни і тягли їх далі, передаючи готове «прядиво» в другий, ткальський відділ. Там тканиці плели ці нитки в різне ткання, від найбільш тендітного — як серпанок і батіст, до найтовшого, як сукно й повсть; ткання невпинно тяглось широкими биндами ще далі — до майстерні викроювання. Тут його підхоплювали нові машини, уважно складали в кілька шарів і тисячами витинали з них завчасу розмірені з плянів ріжноманітні шматки для окремих частин одєжі.

У «швальні» всі ці шматки без жадних голок, ниток чи машинок до шиття злучувалися в готову одєжу. Для того рівно стулені шматки мазано було особливою хемічною рідиною, котра ростоплювала їх, а через хвилину й випаровувалась, полишаючи шматки міцно з'єднаними, — краще, ніж би це можна було зробити яким-будь шиттям. Тим же способом скрізь наліплювано було й гудзики, і з майстерні виходили готові частини одєжі — кілька тисяч зразків, різних формою й розміром.

На кожен зріст виготовлювалося кілька сотень зразків, з котрих усякий міг собі вибрати одєжу на себе, що ще й полегшувалося звичкою марсіянців, аби одєжа була цілком вільною. Коли ж відповідної знайти ніяк не щастило, через, напр., не зовсім нормальний склад тіла, то негайно знимано було спеціальну мірку, встановлювано машину на нові пляни і «шито» спеціально на певну особу. Все це забірало не більше години часу.

Що ж до коліру одєжі, то більшість марсіянців задовольнюється природнім темним і м'яким тоном самого краму. Коли ж би хто забажав іншого коліру, то його одєжу негайно шлють у фарбовальню, де їй через кілька хвилин електро-хемічними способами надають бажаної барви, ідеально рівної і ідеально міцної.

З цієї ж тканини, лише значно грубшої і теплішої, і майже тими ж способами виготовлюється й одягу на зиму. Наша фабрика цього не робила, інші ж, більші фабрики, виробляли одразу все, що лишень потрібно, аби одягтися людині од голови до п'ят.

Я працював по всіх відділах фабрики по черезно і спочатку дуже захоплювався своєю роботою. Найцікавіше було працювати у відділі викроювання, де мені доводилося докладати до діла нові для мене способи математичного аналізу. Завдання полягало в тім, щоб з певного шматка краму викроїти всі частини костюма з найменшою втратою матеріялу. Завдання, звичайно, дуже прозаїчне, але ж і дуже поважне, бо найменша помилка, коли її повторювати мільон раз, мусить дати величезну втрату. І вирішувати це завдання щастило мені «не гірше» інших.

Я всіма силами змагався, щоб працювати «не гірше» інших, і мав, взагалі кажучи, порядний успіх. Але ж я не міг не помічати, що це коштує мені зусиль значно більших, аніж репті робітників. Після звичайних 4—6 (земного рахунку) годин праці, я дуже притомлювався і мусив негайно ж відпочивати; в той же самий час інші йшли собі по музеях, бібліотеках, лабораторіях, або ж на інші фабрики придивлятися, що й як там робиться, а то ще й навіть працювати там...

Я сподівався, що явиться до роботи звичка і зрівняє мене з усіма робітниками. Але ж вона не приходила. Я все більше мусив переконуватись, що мені не стає *культури уважливості*. Фізичних рухів треба було дуже небагато і тут я мав і хуткість, і спритність навіть більшу, ніж хто-будь. Але ж потрібна була така невпинна й напружена уважливість у догляданню і за машиною, і за матеріялом, що мому мозкові було дуже тяжко: доводилося визнати, що лишень за низку поколінь ця здібність могла розвинутись до тої міри, яка тут була звичайною й середньою.

Коли під кінець роботи я вже притомлювався, уважливість починала мене зраджувати і я робив якусь помилку або ж запізнювався на хвилинку з виконанням якогось акту роботи, — тоді негайно й не помиляючись рука котрогось сусіди полагоджувала справу.

Мене не лише дивувала, а подеколи просто й обурювала їхня чудна здатність, ані на крихітку не спускаючи очей зі свого діла, помічати все, що твориться навкруги. Їхнє піклування викликало в мені не так вдячність, як досаду й раздратовання: у мене розворушувалося таке почуття, ніби вони повсякчас слідкують за моїми вчинками... Це тривожне почуття ще збільшувало мою неухважливість і псувало мені роботу.

Тепер, коли по упливі чималого часу я уважно й уже безсторонне пригадую все оце, я бачу, що я ставився тоді до марсіянців не так, як слід було. Цілком так само запопадливо, — може тільки не так часто, — мої товариші на фабриці пособляли ї одне одному. Я зовсім не був предметом якогось виключного догляду і контролю, як мені те тоді видавалося. Я сам, — людина індивідуалістичного світу, — несвідомо й несамохить відокремлював себе од решти і хоробливо приймав до серця людську добрість і товариські послуги, за котрі — як то думалося мені, людині товарного світу — мені нічим було заплатити.

IV. Енно

МИНУЛАСЯ й довга осінь. Малосніжна й холодна зима запанувала в наших краях — середніх широтах північної частини планети. Маленьке сонце зовсім не гріло, та й світило теж слабше. Природа позбулася яскравих барв, зблідла і посуворішала. Холод залазив у серце, на душі зростали сумніви і моральна самотність забродила з іншого світу ставала все прикришою.

Занудьгувавши, вирядився я до Енно, з котрею вже давно не бачився. Вона зустріла мене як близького й рідного — ніби яскравий промінь недавнього минулого перетнув холод зими і присмерки турбот. Потім я помітив, що й сама вона була якась бліда і ніби стомлена, чи чимсь намучена: прихований сум визирав зза її поведінки й розмови. Нам було про що побалакати проміж себе і кілька годин минулося для мене так непомітно й гарно, як ще не траплялося мені з самого від'їзду Нетті.

Коли я встав, щоб рушати до дому, нам обом стало сумно.

— Як що ваша робота не в'яже вас до цього міста, то їдьмо зо мною, — сказав я.

Енно одразу ж згодилась (вона як раз не працювала на обсерваторії, бо мусила перевіряти величезний запас обрахунків) і ми поїхали до хемічного містечка, де я жив сам один на все помешкання Менні. Ранком я що дня подорожував на свою фабрику, що була за сотню кілометрів, чи за пів години'льоту од мене, довгі ж зимові вечори ми з Енно пробували вкупі — за науковою працею, за розмовами, а то й гуляючи по околицях містечка.

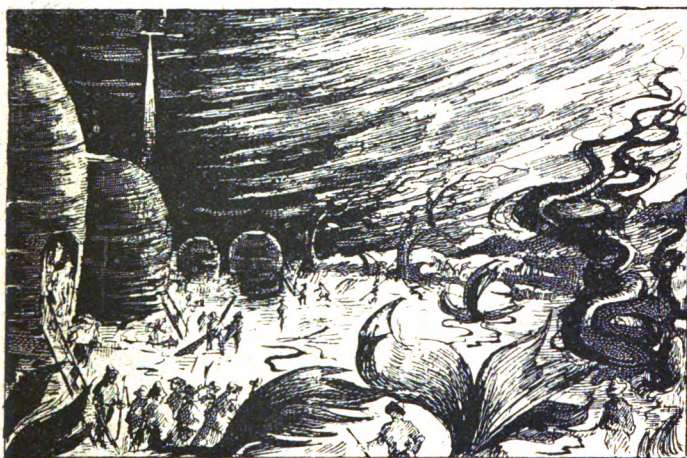
Енно розповіла мені історію свого життя. Вона кохала Менні і була колінь йому дружиною. Їй дуже хотілося мати собі од нього дитину, але минали роки, а дитини все не було. Тоді вона звернулась за порадою до Нетті. Та уважно вияснила що було слід і прийшла до рішучого висновку, що дітей ніколи й не буде. Менні надто пізно став з хлопця чоловіком і надто рано розпочав напружене життя вченого й мисленника. І активність його мозку своїм надмірним розвитком надламала й приглушила життєвість елементів розмножування з самого початку; поособити тут не можна було нічим.

Присуд Нетті тяжко вразив Енно, у котрої любов до геніяльної людини і глибокий інстинкт матері сполучилися в одно жагуче бажання, а на здійснення його надія раптом зникла.

Але це ще було не все: дослід довів Нетті ще й, до іншого. Виявилось, що для велетенської розумової праці Менні і для необмеженого розвитку його геніяльних здібностей йому треба було яко мога більше фізичної здержливості, яко мога менше втіх кохання. Енно послухалась поради Нетті і хутко запевнилась, що та мала повну рацію. Менні ожив, став працювати енергійніше, ніж коли-будь. Нові пляни надзвичайно хутко народжувалися в його голові і здійснювалися особливо успішно; він же ніби й не почував утрати. Тоді Енно, для котрої її кохання було дорожче за життя, але геній коханої людини — дорожче того кохання, зробила з усього того належні висновки.

Вона полишила Менні. Це спочатку його засмутило, але потім він хутко з фактом помирився. Про дійсну причину розриву він, може бути, і не довідався, бо Енно й Нетті затаїли її; але, звичайно, не можна було ручитися, що проникливий розум Менні не збагнув прихованої сутні події. Для Енно ж життя так спустіло, приглушене почуття творило таку муку, що через де-який час молода жінка вирішила позбутися життя.

Щоб перебити самогубство, Нетті, за допомогою до котрої пішла Енно, ріжними зачіпками затягла справу на один день, а сама сповістила Менні. Той як раз у цей час

... під подихом пекучого вітру найдорожчі для нас обох істоти ... провадили свою титанично сміливу роботу (стор. 110).

організовував подорож на Землю і негайно ж запросив Енно взяти участь у цій важкій і небезпечній експедиції. Ухилитися було ніяк і Енно на запросини пристала. Безліч нових вражінь допомогла їй упоратися з душевним болем і на час повороту до Марса вона встигла вже в такій мірі опанувати

себе, що могла взяти на себе вигляд веселого хлопчика поета, котрого я знав на етеронефі.

В нову експедицію Енно не поїхала, боячись знову надто звикнути до присутності Менні. Але тривога за його долю не залишала її в її самотності: вона надто добре знала небезпечність подорожі. Довгими зимовими вечорами наші думки й розмови повсякчас верталися все до тої ж однієї точки Всесвіту: туди, де під промінням великого сонця, під подихом пекучого вітру найдорожчі для нас обох істоти з гарячковою енергією провадили свою титанично сміливу роботу. Нас глибоко зближувала ця єдність думки й настрою. Енно стала мені більше, ніж сестрою.

Якось само собою, без пориву й боротьби, наше зближення довело нас і до любовного зв'язку. Незмінно лагідна й добра, Енно не ухилялася від нього, хоч і не прагнула його сама. Вона лишень вирішила не мати од мене дітей... Бур одлиск лагідного смутку в її ласках, — ласках ніжної дружби, що все дозволяє...

А зима, як і перше, віяла над нами своїми холодними блідими крильма, — довга марсіянська зима без одлиг, бурь і хуртовин, спокійна й нерухома, як смерть. І у нас обидвох не було бажання летіти на південь, де в цей час гріло сонце і повна життя природа розгортала свої пишні шати. Енно не хотіла цієї природи, що надто мало пасувала до її настрою, я ж уникав нових людей і нового оточення, бо звикання до нього вимагало нової, зайвої праці й утоми, а я й так надто повільно посувався до своєї мети. Чудною й нереальною була наша дружба-любов серед царства зими, клопоту й вичікування...

V. У Неллі

ЕННО ще замолоду була найближчою подругою Нетті і багато мені про неї оповідала. В одній з наших розмов моє ухо вразила така комбінація імен Нетті й Стерні, що видалася мені трохи дивною. Коли я руба поставив питання, Енно спочатку замислилась і ніби навіть зніяко віла, а потім відповіла:

— Нетті була дружиною Стерні. Коли вона вам цього не казала, то й мені, мабуть, не слід було казати. Я, значить, допустилася помилки, так ви не розпитуйте мене про це далі.

Мене якось чудно вразило те, що я почув... Здавався б, нічого тут такого нового не було... Я ніколи не думав, що я у Нетті перший. Було б безглуздя вимагати, щоб жінка, повна життя й здоров'я, гарна з тіла й з душі, дитина вільної і високо культурної раси, — мусила проживати без кохання до нашої зустрічі. Чому ж тоді мусив я завдячувати свою приголомшеність? Я не міг міркувати про це, а почував лишень одне — що мені треба знати все, знати докладно й толком. Але ж допитуватись у Енно, очевидно, не було змоги. Я згадав про Неллу.

Од'їзючи, Нетті казала: «Не забувай про Неллу, йди до неї під тяжку хвилину!» — І я не раз уже ладнався її одвідати, але мене спиняли часті робота, часті якийсь невиразний страх перед сотнею цікавих дитячих оченяток, що її оточували. Але тепер усяка нерішучість зникла і я того ж таки дня прибув до Дому Дітей у Великому Місті Машин.

Нелла одразу ж кинула свою роботу, здавши її на іншу виховательку, і повела мене до своєї кімнати, де діти не могли нам перешкоджати.

Я не зважився одразу говорити їй про мету своїх одвідин, бо ж і мені самому ця мета видавалася і не дуже розумною та й не так уже чомною. Було цілковито природньою річчю почати розмову про найближчу нам обом людину, а потім лишалося тільки зачекати на зручну хвилину для мого питання. Нелла з захопленням почала мені оповідати про Нетті, про її дитинство й підліткування.

Перші роки свого життя Нетті перебула біля матері, як це здебільшого й буває у марсіянців. Потім, коли треба було віддати Нетті до Дому Дітей, щоб не позбавляти її виховання впливу дитячого суспільства, Нелла вже не могла з нею розлучитися і спочатку тимчасово оселилась у Доді, а далі й назавжди лишилася там за виховательку. Це не розходилося і з її фахом: вона працювала найбільше над психологією.

Нетті була жвавою, енергійною, поривчастою дитиною, повною жаги знання й діяльності. Особливо цікавив і притягав до себе її увагу таємничий астрономічний світ за межами планети. Земля, котрої ще тоді не щастило дістатися, та її невідомі люде були улюбленою мрією Нетті, улюбленим сюжетом її розмов з іншими дітьми й вихователями.

Коли було опубліковано справоздання з першої вдатної експедиції Менні на Землю, дівчинка ледви не збожеволіла з радості й зачарування. Доклад Менні вона вивчила слово в слово і потім замучила Неллу й вихователів вимогами в'яснити їй кожний незрозумілий термін цього докладу. Вона закохалася в Менні по-за-очі і написала йому палкого листа, де, між іншим, благала його приставити їй з Землі дитину, котру там не було б кому виховувати: вона обіцяла виховати її як найкраще. Вона завішала всю свою кімнатку земними красвидами і портретами земних людей і почала студіювати словники земних мов, ледви вони вийшли з друку. Вона сердилась за насильство, котрого Менні і його товариші вжили над першою зустрінутою ними землею людиною — вони взяли її в полон, щоб вона допомогла їм обізнатися з земними мовами — і в той же час гаряче жалкувала, що, од'їзжаючи додому, вони пустили її на волю, а не привезли з собою на Марс. Вона твердо вирішила поїхати колись на Землю і у відповідь на жарт матері, що вона одружитьься там з землею людиною, подумавши, заявила: «Дуже може бути!»

Всього цього Нетті сама мені не оповідала ніколи: в своїх розмовах вона взагалі уникала минулого. І звичайно, ніхто, навіть сама вона не могла б розказати цього краще за Неллу. Як яскраво світилася материна любов у оповіданнях Нелли! Хвилинами я цілковито забував про свій настрій і, як живу, бачив перед собою чудову дівчинку з палкими великими очима і загадковим поривом до далекого, далекого світу... Але це швидко миналося: верталася свідомість сущого, згадувалася мета розмови і знову ставало холодно на душі.

Нарешті, коли розмова діткнулася пізніших років життя Нетті, я зважився можливо спокійним і безстороннім тоном запитати, як виникли відносини Нетті і Стерні. Нелла на хвилинку замислилась.

— Ага, ось воно що! — зауважила вона. — Значить ви прибули до мене за цим... Так чому ж ви мені не сказали цього просто?

Незвична суворість бренила в її голосі. Я мовчав.

— Звичайно, я можу розказати вам про це, — провадила вона далі. — Це не складна історія. Стерні був одним з учителів Нетті, — він читав молоді лекції з математики й астрономії. Коли він повернувся з першої подорожі на Землю — то, здається, була друга експедиція Менні — він виступив з цілою низкою докладів про цю планету та її мешканців. Тут Нетті була його постійною слухачкою. Особливо наблизили їх одне до одного та терплячість і уважливість, з якими він ставився до безконечних її запитань. Це зближення довело й до одруження. Тут було ніби полярне тяжіння двох несхожих і в великій мірі суперечних натур. Згодом ця ж несхожість, виявляючись більш яскраво й невпинно в усім їхнім спільним життю, привела їх до розходження й розриву. Це й усе.

— Скажіть, а коли стався цей розрив?

— Остаточо — після смерті Летти. Властиво кажучи, вже зближення Нетті й Летти було початком цього розриву. Нетті ставало все прикріше від холодного аналітичного розуму Стерні, що систематично й уперто руйнував усі пориви фантазії, розуму й почуття, котрими вона так щиро й широко жила. Отже, вона несамохіть почала шукати людину, що ставилася б до всього цього інакше. А старий Летта мав надивовижу щире серце і силу напів дитячого ентузіязму. Нетті знайшла в ньому такого товариша, якого їй і треба було; він не лише тямив терпляче ставитись до поривів її фантазії, а й сам часто захоплювався ними вкупі з нею. У нього вона відпочивала душею від суворої, крижаної критики Стерні. І він і вона, вони обидвоє любили Землю мрією й фантазією, вірили в можливість спілки двох світів, котра потягне за собою великий розквіт і велику поезію життя. І коли вона довідалась, що людина з таким скарбом почуття в душі ніколи не зазнавала жіночого кохання й ласки, вона не могла того стерпіти. Так виник її другий звязок.

— Одну хвилину, — перебив я. — Чи так я вас зрозумів? Ви кажете, що вона була дружиною Летті?

— А то ж, — відповіла Нелла.

— Але ж ви, здається, казали, що остаточний розрив зо Стерні стався після смерти Летти?

— Так. Вам цього не зрозуміти?

— Ні, я розумію вас. Я лишень не знав цього.

В цю хвилину нас перебили. З якоюсь дитиною трапилася первна пригода і Неллу негайно покликали до неї. На кілька хвилин я лишився сам. Голова мені трохи кружляла і я почував себе так чудно, що жадними словами не міг би цього переказати. Що, власне сталося? Та ж нічого особливого. Нетті була вільною людиною, та так і поводитися. Летта був їй чоловіком? Я завжди поважав його і був би до нього однаково гаряче прихильним, коли б він навіть і не жертвував своїм життям за мене. Нетті була дружиною двом своїм товаришам одночасно? Але ж я завжди гадав, що одношлюбство у нас пливе лишень з наших економічних умов, що обмежують і путають людину на кожному кроці; тут же цих умов не було, а були як раз інші, що не творили жадних утиснень для особистого почуття і особистих звязків. Звідки ж бралися тривожна приголомшеність і незрозумілий біль, од котрих мені хотілося чи кричати, чи сміятися? Чи може я не вмю *почувати* так, як *думаю*? Здається, так. А мої стосунки до Енно? Де ж моя логіка? І що таке сам я? От безглузде почуття!

Ба ні, ось іще що... Чому Нетті не казала мені всього цього? І скілько є ще таємниць і обманів навкруги мене? А скількох їх ще дождати в майбутньому? Ні, знову неправда! Обману тут не було. Була таємниця. Та ж хіба в такому випадкові таємниця не обман?

Ці думки виром гасали в моїй голові, коли двері причинилися і до кімнати повернулась Нелла. Вона, певне, побачила на мому обличчю, як мені було тяжко, бо в її тоні, коли вона звернулася до мене, вже не було тої сухости й суворости.

— Розуміється, — сказала вона, — тяжко призивати до цілком чужих життєвих відносин і до звичаїв іншого світу, не мавши з ним кривного звязку. Ви перемогли вже багато перешкод, — упораєтесь і з цією. Нетті в вас вірить

і я думаю, що вона має рацію. А хіба ваша віра в неї захиталась?

— Навіщо вона все це ховала од мене? Де тут її віра? Я не можу зрозуміти її.

— Чому вона так поводитись — я цього не знаю. Але я знаю, що для цього вона мусила мати мотиви поважні й гарні, а не дріб'язкові. Можливо, що вам пояснить їх цей лист. Вона лишила його мені для вас на випадок як раз саме такої розмови, що оце ми з вами мали.

Листа було написано на моїй рідній мові, котрої так добре вивчилась моя Нетті. Ось що я там прочитав:

«Мій Ленні! Я ніколи не говорила з тобою про мої старі особисті звязки. Але не тому це було, що я хотіла ховатись од тебе з чим-будь з мого життя. Я глибоко довіряю твоїй світлій голові і твому шляхетному серцю; я певна, що які б не були чужі й незвичні для тебе де-які з наших життєвих відносин, ти насамкінець завжди зумієш добре зрозуміти і щиро їх оцінити.

«Та мені страшно було одного... Після хвороби ти швидко набував сил для роботи, але та душевна рівновага, від котрої кожної хвилини і поруч усякого вражіння залежить панування над собою в словах і вчинках, — вернулась до тебе ще не зовсім. Коли б під впливом моменту і первісткових сил минулого, що завжди приховані в глибу людської душі, ти хоч на хвилину виявив би до мене, як до жінки, те негарне відношення, що виросло у вас із насильства й рабства, і тепер панує по всьому вашому старому світі, — ти б ніколи не подарував би собі цього. Так. любий мій, я знаю, ти суворий, часто навіть неблаганно жорстокий до самого себе, — ти надбав цієї вдачі з вашої суворой школи, вічної боротьби земного світу; і одна хвилина негарного, хворобливого пориву назавжди лишилась би темною плямою на наших коханні.

«Мій Ленні! Я хочу й можу тебе заспокоїти. Хай спить і ніколи не прокидається в душі твоїй зле почуття, котре з коханням до людини сполучує також турботу за живу власність. У мене не буде інших особистих звязків. Мені не тяжко запевнено обіцяти тобі це, бо перед моїм коханням до тебе, перед жагучим бажанням пособити тобі в твоїм величнім життєвім завданні — все інше стає лишень нік-

чемною дрібницею. Я люблю тебе не лише як дружина, я люблю тебе і як мати, котра веде свою дитину в нове й чуже їй життя, повне зусиль і небезпек. Ця любов дужча й глибша за всяку, яка лишень може бути у людини до людини. І тому, в моїй обіцянці нема жадної жертви.

«До побачення, моя дорога, любя дитино.

Твоя Нетті».

Коли я дочитав листа, Нелла допитливо звела на мене очі.

— Ви мали радію, — сказав я і поцілував її в руку.

VI. Шукання

О Д цього епізоду лишилося мені на душі почуття глибокого сорому. Ще болючіше, ніж перше, став я відчувати зверхність марсіянців наді мною і на фабриці, і в усіх інших з ними зносинах. Безперечно, я навіть перебільшував цю зверхність і свою пікчемність. В їхній доброзичливості до мене і в їхньому піклуванні про мене почав я добачати одлиск напів погордливої поблажливості, а в їхній обережній здержливості — приховану огиду до нижчої істоти. Що далі то гірше міг я розуміти справу відносно всього цього.

В усіх інших відносинах думка лишалася ясною і тепер вона особливо вперто силкувалася поповнити порожній місяць, сполучені з од'їздом Нетті. Дужче, ніж коли інше, був я тепер переконаний, що для участі Нетті в тій експедиції мусили бути ще невідомі мені мотиви, дужчі й поважніші за ті, що мені було нею дано. Новий доказ любови Нетті і тої великої ваги, котру вона надавала моїй ролі в справі зближення двох наших світів, знову доводили мені те, що без виключних причин вона не зважилася б на довший час покинути мене самого серед глибин, мілізн і підводного каміння океану чужого мені життя, краще за мене розуміючи своїм світлим розумом, які небезпеки мені тут загрожують. Було тут *щось*, чого я не знав, але відносно чого був певний, що воно має якесь поважне до мене відношення. І треба було вияснити це *щось* за яку-будь ціну.

Я вирішив достукатися правди шляхом систематичного досліджу. Пригадуючи де-котрі випадкові натяки, що несамохіть інколи злітали з уст Нетті, занепокоєний вираз, котрий я дуже завчасу помічав на її обличчю, коли побіч мене розпочиналася розмова про колоніальні експедиції, я дійшов до висновку, що Нетті зважилась на нашу розлуку не тоді, коли мені про це сказала, а вже давно, не пізніше перших днів нашого одруження. Отже, мотиви треба було шукати біля цього часу. Але де ж саме їх шукати?

Вони могли мати зв'язок або з особистими справами Нетті, або ж з походженням, характером і значінням самої експедиції. Перше після листу Нетті видавалося мені цілком неправдоподібним. Отже, треба було скерувати шукання в інший бік і почати з того, щоб як найкраще в'яснити собі історію народження цієї експедиції.

Само собою розуміється, експедицію що вирішено було «колоніальною групою»: так звалось згуртовання робітників, що брали активну участь в організації міжпланетних подорожей, вкупі з представниками від центральної статистики та від заводів, що роблять етеронефи і взагалі постачають усі необхідні засоби для цих подорожей. Я знав, що останній з'їзд цієї «колоніальної групи» відбувся як раз за час моєї хвороби. Мені й Нетті брали в з'їзді участь. Я тоді вже одужував, мені було сумно без Нетті і я теж хотів був одвідати цей з'їзд, але Нетті сказала, що для мого здоров'я це було б річчю небезпечною. То чи не сиділа та «небезпека» в чомусь такому, чого мені не слід було знати? Виходило отже, що треба було добути докладні протоколи з'їзду і прочитати все, що могло мати стосунок до мого питання.

Та тут стали мені на шляху перешкоди. В колоніальній бібліотеці дали мені лишень збірку резолюцій з'їзду. В резолюціях розкішно було змальовано, майже до дрібниць, всю організацію величезного підприємства на Венері, але не було там нічого такого, що мене тепер спеціально цікавило. А це моєї справи ніяк не вичерпувало. Резолюції, попри всю їхню докладність, виложено було без жадного обгрунтування, без жадних вказівок на обговорення перед їх ухваленням. Коли я сказав бібліотекареві, що мені потрібні самі протоколи, він мені поленив, що протоколів не опубліко-

вано, що докладних протоколів взагалі не було ведено, бо ж цього ніколи на зборах технічно-ділових не робиться.

На перший погляд це видавалося правдоподібним. Марсіянці, справді, здебільшого публікують лише *резольції* своїх технічних з'їздів, вважаючи, що всяка розумна й корисна висловлена будь-ким *гадка* або знайде собі місце в самій резолюції, або ж її далеко краще й ґрунтовніше вяснить сам автор, в окремій статті, брошурі чи книзі, коли надає їй порядну вагу. Марсіянці взагалі не люблять над міру розпложувати літературу і нічого подібного до наших кількатомових «праць комісій» у них знайти не можна: все скорочується до найменшого можливого розміру.

Та на цей раз я бібліотекареві не повірив. Надто великі й поважні справи розглядав з'їзд, щоб можна було поставитись до їх обговорення як до звичайних дебатів над якимсь звичайним технічним питанням.

Я, однак, присилував себе приховати своє недовір'я і, щоб зняти з себе всяке підозріння, — ніби покійно заглибився в розгляд того, що мені дали. Насправжки ж я тим часом обмірковував плян своїх дальших вчинків.

Було ясно, що з книжного відділу бібліотеки я не видобуду того, що мені було потрібне: протоколів або й справді не було, або ж застережений моїм питанням бібліотекар по-мистецькому їх од мене сховає. Лишалось одно — фонографічний відділ бібліотеки.

Там протоколи можна було б знайти навіть як би їх не було видруковано. Марсіянці вживають фонографа замість стенографії і в їхніх архивах переховується багато невиданих друком фонограм різних громадських зборів.

Я підгледів хвилину, коли бібліотекар був дуже заклопотаний і непомітно для нього шатнувся до фонографічного відділу. Там у діжурного товариша спитав я великого каталога фонограм. Віп мені його дав.

У каталозі я швидко знайшов номери фонограм цікавого мені з'їзду і, удаючи, ніби не хочу турбувати діжурного товариша доставанням їх, пішов шукати їх сам. Мені пощастило.

Всіх фонограм, як і засідань з'їзду, було п'ятнадцять. До кожної, як це звичайно у марсіянців робиться, було дано писаний оглав. Я швидко передивився їх.

Перших п'ять засідань було присвячено одним лишень докладам про організовані після останнього з'їзду подорожі та про нові вдосконалення в техніці етеронефів.

В оглаві шостої фонограми стояло:

«Пропозиція Центральної Статистики про перехід до масової колонізації. Земля, чи Венера? Промови й пропозиції Стерні, Нетті, Менні і інших. Тимчасове вирішення на користь Венери».

Я відчув, що це саме й є те, чого я шукав. Я вклав фонограму в апарат. Те, що я почув, назавжди глибоко впечаталося мені в душу. Ось, що там було.

Шосте засідання розпочав Менні, голова конгресу. Перше слово взяв представник Центральної Статистики. Цілою низкою докладних обчислень він довів, що при сучасному зростанню населення і поступові його потреб, як що марсіянці і на далі обмежуватимуться експлуатацією лишень своєї планети, то через тридцять років почнеться недостача в продуктах харчування. Побороти її могло б відкриття пунного технічного способу синтезувати білки з неорганічної матерії, але — ніяк не можна ручитися, що за тридцять років досягти цього пощастить. Тому, стає конечним, щоб колоніальна група від звичайних наукових екскурсій перейшла до організації справжнього масового переселення марсіянців на вільні місця. Для того є зараз дві приступних для марсіянців планети з великими природними багатствами. Треба негайно ж вирішити, котру з них зробити на початок центром колонізації, а потім розпочинати й вироблення пляну.

Менні запитує, чи бажає хто заперечити по суті пропозицію Центральної Статистики або ж її обгрунтовання. Охочих не виявляється.

Тоді Менні ставить на обмірковання питання про те, яку планету в першу чергу взяти для масової колонізації.

Слово бере Стерні.

VII. Стерні

— ПЕРШЕ питання представника Центральної Статистики, — почав Стерні своїм звичайним математично діловим тоном, — питання про вибір планети для колонізації, на мою думку нема чого й вирішувати, бо його давно вже вирішила сама дійсність. Вибирати нема з чого. З двох приступних нам планет взагалі годиться для масової колонізації лишень одна. Це — Земля. Про Венеру є у нас велика література, з котрою всі ви, звичайно, обізнані. З усіх зібраних нею відомостей висувати можна лишень одне: опанувати Венеру *тепер* ми не можемо. Її пекуче сонце виснажить і знесилить наших колоністів, її страшні грози й бурі зруйнують наші будівлі, розкидають по просторах наші аеропляни і поб'ють їх об велетенські гори. З її страховищами ми б іще могли упоратись, хоч би й ціною чималих жертв; її ж бактеріяльний світ ми знаємо дуже мало, а скільки нових хороб приховує він у собі для нас? Її вулканічні сили ще шумують: скільки несподіваних землетрусів, викидувань лави та океанічних повідей нам вони обіцяють! Розумні істоти не повинні братися за неможливе. Спроба колонізувати Венеру потягла б безліч жертв, — до того ж некорисних, — не жертв науки й спільного щастя, а жертв безумства й мрії. Мені здається, що вже сам доклад останньої експедиції на Венеру мусив позбавити кого-будь і яких-будь ілюзій у цій справі.

— Таким чном, коли справа взагалі йде про масове переселення, то можна говорити тільки про Землю. Тут перешкоди з боку природи мізерні, її багатства невичерпні, — вони в вісім раз більші за те, що дає нам наша планета. Саму справу колонізації уже добре підготовлено тамтешньою, хоч і не високою культурою. Все це, розуміється, добре знає і Центральна Статистика. Коли ж вона ставить нам питання про вибір, хоч ми й не вважаємо потрібним його обмірковувати, то це виключно з тої причини, що на Землі є одна для нас поважна перешкода. Це — її людство.

Люде Землі посідають її і нізачо її добровільно не вступлять, не вступлять хоч скільки-будь значної частини її поверхні. Це пливе з усього характеру їхньої культури. Її ґрунтом є власність, забезпечена організованим на-

сильством. Хоч навіть найбільш цивілізовані племена Землі на ділі експлуатують лишень мізерну частину приступних їм сил природи, проте змагання захоплювати нові території у них ніколи не слабне. Систематична грабіжка земель і майна зветься у них колоніяльною політикою і освітлюється як одно з найперших завдань їхнього державного життя. Чи можна собі уявити, як поставляться вони до природної і розумної пропозиції з нашого боку — уступити нам частину їхніх суходолів, за що ми б навчили їх і пособили б їм значно краще використовувати їхню частину?.. Для них колонізація — це лишень питання брутальної сили і насильства; чи ми хочемо, чи не хочемо, — вони *примусять* і нас вжити цієї системи відносно них самих.

Коли б справа стояла тільки так, щоб одного разу довести їм перевагу нашої сили — то це була б річ проста, що жертв потягла б не більше, ніж якась звичайна їхня безглузда й некорисна війна. Ті великі табуни натасканих для вбивства людей, що зветься у них арміями, прислужилися б як найкращий матеріал для такого неминучого насильства. Один з наших етеронефів міг би течією вбивчого проміння, що виникає в наслідок прискороженого розкладу радія, — за кілька хвилин знищити один чи два таких табуни, і з того швидче була б користь, аніж шкода для їхньої культури. Та на жаль справа стоїть не так просто і справжні труднощі тільки почалися б з цього моменту.

У віковичній боротьбі між племенами Землі у них виробилась психологічна особливість, що зветься патріотизмом. Це невиразне, але дуже й глибоке почуття приховує в собі і злісне недовірря до всіх чужих народів і рас, і стихійну звичку до своїх спільних життєвих умов, особливо ж до території, до котрої земні племена приростають як черепаха до своєї облуди, і якусь колективну зарозумілість, а часто, здається, і безпосередню жагу винищування, насильств і захоплувань. Патріотичне почуття надзвичайно зміцнюється й загострюється після військових поразок, особливо ж — коли переможці однімають у переможених частину території. Тоді патріотизм переможених набуває собі характеру живучої й лютої зненависти до переможців і помста останнім стає життєвим ідеалом

всього племени, — не лише гірших його елементів — «вищих» чи урядницьких клас, а й кращих — його трудящих мас.

І от, коли б ми взяли собі частину земної поверхні шляхом неминучого насильства, то безперечно, це призвело б до об'єднання всього земного людства в однім почутті земного патріотизму, в неблаганній расовій зненависті й злості проти наших колоністів; винищування заброд яким-будь способом, хоч би й зовсім зрадницьким, стало б в очах людей святою й шляхетною справою, справою невмирущої слави. Життя наших колоністів стало б зовсім нестерпучим. Ви знаєте, що руйнувати життя дуже легко, навіть для істот нижчої культури. Ми незрівняно дужчі за земних людей в разі одвертої боротьби, але при несподіваних нападах вони можуть убивати нас так само ж успішно, як це звичайно роблять проміж себе. Треба до того ж зауважити, що науку винищування вони розвинули в себе значно краще, ніж який інший бік їхньої своєрідної культури.

Жити вкупі з ними і посеред них було б, звичайно, річчю неможливою. Це плодило б повсякчасні змови й терор з їхнього боку і судило б нашим товаришам безліч жертв серед повсякчасної свідомості тієї неминучої небезпеки. Довелося б виселити їх зо всіх окупованих нами країн, — виселити одразу десятки, а може бути, й сотні мільйонів. А в їхньому суспільному ладі, що не визнає товариської всебічної допомоги, в їхніх соціальних відносинах, де послуги й поміч даються лише за гроші, в їхніх, нарешті, незграбних і застряглих способах продукції, що не дозволяють швидко підносити видатність праці і толком ділити її продукти, — в усіх цих умовах ці мільйони виселених нами людей в великих масах було б засуджено на муки голодної смерті. Та ж меншість, що з цієї біди врятувалась би, склала б кадри найлютіших фанатичних агітаторів проти нас серед всієї решти земного людства.

Боротьба тяглась би далі. Вся наша територія на Землі мусила б стати безперервно стороженим військовим табором. Страх дальших захоплень з нашого боку і велика расова зненависть скерували б усі сили земних племен на підготовлення й організацію проти нас війн. Коли вже

й тепер їхня зброя досконаліша за їхнє знаряддя праці, то тоді прогрес їхньої техніки винищування посує у них що куди швидче. В той же час вони будуть випукувати й ви-чікувати випадків застукати нас війною несподівано і, коли їм пощастить у цій справі, ми, безперечно, потерпим великі втрати, хоч би війна й завершилася нашою перемо-гою. Крім того не було б дивницею, коли б вони якимсь чином довідались за суть нашої найпершої зброї. Радійну матерію вони вже знають, методу ж прискороеного її розкла-ду вони можуть або розвідати якимись хитрощами у нас, або ж здобути цілком самостійно з праці власних учених. А ви ж знаєте, що з такою зброєю хто лише на кілька хви-лин попереджує противника своїм нападом, той неминуче його винищує. І зруйнувати в таких обставинах вище життя так само ж легко, як і найелементарніше.

Що б же це за життя було нашим товаришам серед цих небезпек і безперервного вичікування? Було б затрено не лише всі радощі життя, але й самий тип його було б зіпсуто й пригноблено. В нього поволи вкорінилися би недовіря, надмірне занепокоєння, егоїстична жага самооборони і міцно сполучена з нею жорстокість. Ця колонія перестала б бути *нашою* колонією, ставши лишень військовою респу-блікою серед переможених, незмінно ворожих племен. Все нові й нові напади не тільки породжували б почуття помсти й лютооти, що псують любий і павиклий нам образ людини, але й об'єктивно змушували б нас переходити від самооборони в нещадний наступ. І насамкінець, після довгих вагань і недоцільної та болючої рострати сил, спра-ва неминуче докотилася б до такої постановки питання, яку ми, свідомі і здатні передбачати події істоти, повинні ухва-лити з самого початку: *колонізація Землі вимагає повного знищення всього земного людства.*

(Серед сотень слухачів пролітає гомін жаху, серед котрого чути голосний вигук обурення Нетті. Коли тиша відновлюється, Стерні спокійно провадить далі).

Треба *зрозуміти* необхідність і твердо поглянути їй просто в очі, хоч і яка там вона сувора. Перед нами одне з двох: або спинити розвиток нашого життя, або ж зни-щити чуже нам життя на Землі. Жадного третього способу

нема (Голос Нетті: «Неправда!»). Я знаю, що має на оці Нетті, протестуючи проти моїх слів, і розгляну зараз ту третю можливість, про котру вона собі думає.

Це — спроба негайного соціалістичного перевиховання земного людства, плян, до котрого ми ще недавнечко, були прихильні і від котрого ми змушені тепер, на мою думку, неминуче відмовитись. Ми доволі вже добре знаємо земних людей, щоб зрозуміти повну нездійсненість цієї ідеї.

Рівень культури поступових народів Землі відповідає тому, котрий мали наші предки за доби Великих Канальських Робіт. Там панує ще капітал і животіє пролетаріат, ведучи боротьбу за соціалізм. На те уважаючи, можна було б думати, що недалеко вже момент перевороту, котрий усуне систему організова-

... колонізація Землі вимагає повного знищення всього земного людства (стор. 124).

ного насильства і утворить можливість вільного й швидкого розвитку людського життя. Але ж земний капіталізм має особливі прикмети, що дуже міняють уся справу.

З одного боку, земний світ неймовірно пошматовано політичними й національними межами, через віщо боротьба за соціалізм ведеться не як єдиний і суцільний процес в однім великим суспільстві, а як ціла низка самостійних і своєрідних процесів по окремих суспільствах, роз'єднаних державною організацією, мовою, а подеколи й расою. З другого ж боку, форми соціальної боротьби там значно брутальніші й механічніші, ніж як це було у нас, і незрівняно більшу роль грає у них безпосереднє матеріяльне насильство, втілене в постійні армії і збройні повстання.

Через усе це — питання про соціяльну революцію стає дуже невиразним: доводиться сподіватись не однієї, а безлічи соціяльних революцій — по різних країнах, в різні часи, не однакового, напевне, в багатьох відносинах характеру, а що найгірше — з сумнівним і не тревалим результатом. Спираючись на армію й високу військову техніку, панські класи можуть подеколи завдати пролетаріатові такої лютої поразки, що вона в низці великих держав на десятки років одкине далеко назад справу боротьби за соціалізм: приклади такого лиха в літописах Землі вже бували. А окремі поступові країни, де соціалізм переможе, будуть ніби островами серед ворожого ім капіталістичного, а почасти навіть і передкапіталістичного світу. Боячись за своє власне панування, вищі класи несоціялістичних країн скорують всі свої зусилля на те, аби зруйнувати ці острови, будуть повсячас організовувати на них військові напади і знайдуть серед людности соціялістичних націй чимало готових на всяке зрадицтво спільників з числа колишніх власників — великих і дрібних. Наслідки цих сутичок важко передбачати. Але навіть там, де соціалізм оборониться і вийде переможцем, його характер буде глибоко й на довгий час зіпсовано довгими роками стану облоги, необхідного терору й воєнщини з неминучим наслідком її — варварським патріотизмом. Це буде в великій мірі не наш соціалізм.

Завданням нашого втручання було б; як ми перше думали, — прискорити й пособити справі перемоги соція-

лізму. Яким чином можливо нам це зробити? По-перше, ми можемо передати людям Землі нашу техніку, нашу науку, наше вміння панувати над силами природи і тим так одразу підвищити їхню культуру, що зазізнені форми економічного й політичного життя стануть у надто гостре з нею противенство і загинуть через свою непридатність. По-друге, ми можемо безпосереднє підтримати соціалістичний пролетаріят у його революційній боротьбі і допомогти йому зламати опір інших клас. Інших способів нема. Але чи цих двох доведуть до толку? Ми тепер уже досить знаємо, щоб рішуче відповісти: ні!

До чого, справді, призведе відкриття людям Землі нового технічного знання й метод?

Першими захоплять їх на свою користь і збільшать ними свою силу *панські* класи всіх країн. Цього не уникають, бо ж до їхніх послуг усі матеріальні засоби праці вкупі з дев'яносто дев'ятьма відсотками всіх учених і інженерів, отже, — саме їм і належатиме вся *можливість* *вжитку* нової техніки. І вони використають її як раз у такій мірі, в якій це йтиме на їхню власну користь та зміцнюватиме їхню владу над масами. Всі ж нові й потужні засоби винищування й руйнування, котрі теж дістануться до їхніх рук, вони негайно ж скерують на придушення соціалістичного пролетаріату. Вони вдесятеро раз збільшать утиски і зорганізують широку провокацію, щоб швидче викликати його на одвертий бій і в цьому бої розчавити його свідомі й кращі сили, ідейно стягти йому голову, поки він устигне в свою чергу опанувати нові й кращі методи військового насильства. Таким чином втручання наше лишень підштовхне реакцію з гори, давши їй у той же час зброю нечуваної сили. А в решті решт — воно на цілі десятки років припізнить перемогу соціалізму.

А чого, тепер, досягли б ми спробою подати негайну допомогу соціалістичному пролетаріатові проти його ворогів?

Припустимо — це ж іще не напевне, — що він пристане на спілку з нами. Перші перемоги дістануться тоді легко. А далі що? — Неминучий розвиток серед усіх інших класів суспільства найлютішого скаженого патріотизму, скерованого проти нас і проти соціалістів Землі... Прес

летаріят ще й досі є меншстю майже в усіх, навіть най-
поступовіших країнах Землі; більшість складають залишки
кляси дрібних власників, що ще не встигли розіклатися,
маси найменш освічені, найтемпіші. Підбурити і роззлю-
чити їх прсти пролетаріату буде для великих власників
і їхніх найближчих підслужників, — урядовців і вчених, —
пустою справою, бо ці маси, по суті консервативні і навіть
почасти реакційні, всякий швидкий поступ відчувають
надзвичайно болізно. Оточений зо всіх боків розлюто-
ваними неблаганними ворогами, — а до них приста-
нуть і широкі лави припізнених розвитком пролетарів,
— поступовий пролетаріят опиниться в такому ж
нестерпучому становищу, в якому опинились би наші
колоністи серед переможених земних племен. Будуть
безконечні зрадницькі налади, погроми, різня — а го-
ловне, вся позиція пролетаріату серед суспільства буде
така, що найменш сприятиме йому керувати перетворенням
суспільства. І знов же, наше втручання не прискорить,
а припізнить соціальний переворот.

Таким чином, час для цього перевороту залишається
непевним, і не від нас залежить його прискорити. Кожного
разу, чекати на нього довелось б довше, ніж би це було
для нас можливим. Вже через 30 літ у нас явиться 15—20
мільонів зайвого населення, а потім що року воно зроста-
тиме ще на 20—25 мільонів. Треба *заздалегodi* перевести
значну колонізацію, бо інакше у нас не вистачить сил
і засобів, щоб одразу зробити це в потрібних розмірах.

Крім того є річчю більше ніж сумнівною, щоб нам по-
щастило толком дійти до згоди з соціалістичними суспіль-
ствами Землі, коли б навіть вони там несподівано хутко
позасновувались. Як я вже раз казав, це буде в значній
мірі *не наш соціалізм*.

Віки національного пошматовання, обобічного нерозу-
міння, брутальної й кривавої боротьби не можуть минутися
дурно, — вони на довгий час полишать глибокі сліди в пси-
хіці визволеного земного людства; і ми не знаємо, скільки
варварства й вузькості соціалісти Землі принесуть з со-
бою в своє нове суспільство.

Перед нашими очима спроба, котра дозволяє нам су-
дити, в якій мірі чужа нашої психологія Землі навіть у кра-

щих її представників. З своєї останньої експедиції привезли ми з собою одного земного соціаліста, людину видатної серед свого оточення душевної сили й фізичного здоров'я. І що ж? Все наше життя видалося йому таким чужим, таким суперечним усій його організації, що минуло зовсім небагато часу, а він уже й занедужав глибоким психічним розладом.

Таким є один з крапих, котрого вибрав з посеред багатьох сам Менні. Чого ж нам сподіватися від решти?

Отже, лишається та ж ділема: або спинити наше власне розмноження, а з ним і весь розвиток нашого життя, або ж колонізувати Землю, винищивши все її людство.

Я висловлююся за винищення всього її людства, бо ми не можемо навіть виключити з цієї долі і його соціалістичний авангард. Нема, по-перше, жадної технічної можливості відокремити цей авангард з усієї засудженої на винищення маси, непомітну частину котрої він з себе уявляє. І по-друге, коли б навіть нам пощастило зберегти соціалістів, — вони самі потім почали б проти нас люту, нещадну війну, жертвуючи в ній собою до останнього, бо ніколи не могли б забути вбивства сотень мільонів людей, подібних до них і сполучених з ними багатьма, часто навіть дуже тісними життєвими зв'язками. В сутичці двох світів не знайде собі місця жадний компроміс.

Ми мусимо вибрати. І я кажу: ми можемо вибрати лишень одне.

Вищим життям не можна жертвувати для нижчого. Серед земних людей не знайдеться й кількох мільонів таких, щоб вони свідомо змагалися за справді людський тип життя. Для цих *зародкових* людей ми не можемо відмовитись од можливості народження десятків, а може й сотень мільонів істот нашого світу — людей у незрівняно повнішому значінню цього слова. Та й жорстокості не буде в наших вчинках, бо ж ми суміємо перевести їхнє знищення зо значно меншим стражданням для них, ніж яке вони самі повсякчасно вчиняють одне одному.

Світове життя єдине. І не втратою буде для нього, а здобутком, коли на Землі замість її ще далекого й напівварварського соціалізму розгорнеться нині ж *наш* соціалізм

— життя незрівняно більш гармонійше в його зовнішньому безмежному розвитку.

(Після промови Стерні настає глибока тиша. Її перериває Мепні, запрошуючи висловитися тих, хто не поділяє думок промовника. Слово бере Нетті).

VIII. Нетті

„СВІТОВЕ життя єдине», так сказав Стерні. І що ж він нам порадив?

Знищити, вигубити до ноги цілий своєрідний тип цього життя, тип, котрого потім ми ніколи не зможемо вже ні відновити, ні замінити.

Сотні мільйонів років жила прекрасна планета, жила своїм особливим життям, не таким, як інші... І ось з її потужних стихій почала організовуватись свідомість. Сходячи в лютій і тяжкій боротьбі з низчих щаблів на вищі, вона, нарешті, прибрала близьких, рідних нам людських форм. Але ці форми не такі, як у нас. В них одбилась і скупчилась історія іншої природи, інакшої боротьби; під ними приховано іншу стихійність, в них замкнено інші противенства, інші можливості розвитку. Надійшла доба, коли вперше може відбутися сполука двох великих ліній життя. Скільки нової різноманітності, яка вища гармонія мусить виникнути з цієї сполуки! Нам же кажуть: світове життя єдине, а тому нам треба не сполучувати, а... руйнувати його.

Коли Стерні зазначав, до якої міри людство Землі, його історія, його звичаї, його психологія не подібні до наших, він спростовував свою ідею майже краще, ніж може це я зробити. Коли б вони цілковито були подібні до нас, крім хіба ступня розвитку, коли б вони були тим, чим були наші предки за доби нашого капіталізму, тоді зо Стерні можна було б і погодитись. Нижчим ступенем варто пожертвувати для вищого, слабосилими ради дужих. Але ж люде Землі не такі, вони не тільки лишень слабші й нижчі за нас культурою, — вони *інші* ніж ми, і тому, усвоюючи їх, ми лишень механічно заповнимо собою ту порожнечу, котру утворимо в царстві форм життя.

Не в варварстві, не в лютості земної культури полягає її справжня різниця з нашою. Варварство й лютість — це тільки біжучий вияв того загального марнотратства в процесі розвитку, котре так позначилося на всьому життю Землі. Там боротьба за життя енергійніша й напруженіша, природа невпинно творить нових форм значно більше, але ж значно більше їх і гине жертвами розвитку. Та це й не могло бути інакше, бо ж з криниці життя — Сонця — Земля в цілому забирає променистої енергії в вісім раз більше, ніж наша планета. Тому то там і розпоршується та розкидається так багато життя, тому то з різноманітності його форм виникає така сила протиривств, тому так боліоче складна й повна катастроф путь їх примирення. В царстві рослин і тварей мільйони видів люто боролись і швидко витиснювали одне одного, беручи участь своїм життям і своєю смертю в утворюванню нових, більш закінчених і гармонійних, більш синтетичних типів. Так було і в царстві людини.

Наша історія, коли її порівняти до історії земного людства, видається навдивовижу простою, вільною од блукань і правильною до схематичности. Спокійно й невпинно йшло скупчування елементів соціалізму, — зникали дрібні власники, підводився зо ступня на ступінь пролетаріят; все це відбувалося без хитань і сутичок, на всьому просторі планети, об'єдпаної в судільне політичне тіло. Редено було боротьбу, але люде все ж якось та розуміли одне одного. Пролетаріят не зазирає далеко вперед, але ж і буржуазія не була утопісткою в своїй реакційності; різні доби й суспільні формації не переплутувались до такої міри, як це єсть на Землі, де у високо капіталістичній країні можлива іноді феодальна реакція, а численне селянство, припізнене в своїй культурі на цілу історичну добу, здебільшого служить в руках вищих клас знаряддям пригнічення пролетаріяту. Рівним і гарним шляхом дійшли ми за кілька поколінь перед цим до нашого суспільного ладу, що визволяє й об'єднує всі сили соціального розвитку.

Не таким шляхом ідуть наші земні брати; судився їм шлях тернистий, кручений, переривчастий. Не багато з нас знає, а ніхто ж не здолає собі яскраво уявити, до якого безумства доведено було способи мучити людей у най-

культурніших народів Землі в ідейних і політичних організаціях панування вищих клас — в церкві і державі. А що ж в решті решт? Запізнівся розвиток? Ні, ми не маємо підстави твердити це, бо ж перші стадії капіталізму, до народження пролетарської соціалістичної свідомості, пропливли серед плутанини й лютої боротьби різних формацій не тихше, а хутчій ніж у нас, де це сталося повільно в спокійних переходах. Але ж сама ця суворість і нещадність боротьби породила в борцях таку міць героїзму й мучеництва, яких не знала більш упевнена і менш трагічна боротьба наших предків. І відносно цього земний тип життя людей не нижчий, а вищий за наш, хоч ми. страші культуру, і стоїмо на значно вищому щаблі.

Земне людство пошматоване, його окремі раси й нації глибоко приросли до своїх територій та пересяклися своїми історичними традиціями; вони говорять на різних мовах і глибоке нерозуміння одних одними панує над усіма їхніми життєвими стосунками... Все це правда, правда й те, що загальнолюдське об'єднання, що лишень з великими труднощами пробиває собі шлях через усі ці кордони, брати наші досягнуть значно пізніше, ніж ми. Але ж подивіться на причини і глибше цінують наслідки. Це роспорошення людства Землі виникло з просторности їхнього світу, багатства й різноманітності його природи. Воно призвело до народження безлічи різних точок погляду і одмінностей у розумінню Всесвіту. Хіба ж усе це ставить Землю й її людей нижче, а не вище нашого світу за аналогічних доб його історії?

Навіть механічна різноманітність мов, котримі вони говорять, багато де в чому пособляла розвиткові їхнього думання, визволяючи поняття слід грубої влади слів, що для них існують. Порівняйте філософію земних людей до філософії наших капіталістичних предків. Філософія Землі не лиш різноманітніша, а й тонша; вона не тільки пливе зо складнішого матеріялу, але в своїх кращих школах і аналізує його глибше, краще встановлюючи звязок фактів і понять. Звичайно, всяка філософія є висловом слабосилля й роспорошености знання, неповного наукового розвитку: це — спроба дати єдину картину Буття, заповнюючи порожні місця наукового досвіду здогадами, чому саме філо-

софію і буде усунено на Землі, як усунено її вже у нас монізмом науки. Але подивіться, скільки здогадів філософії, створеної їхніми чільними мислениками й борцями, в ґрунтовних рисах попереджує відкриття нашої науки, — а така ж майже вся суспільна філософія соціалістів. Отже ясно, що племена, котрі випередили наших предків у творчості філософській можуть потім випередити і нас самих у творчості науковій.

А Стерні хоче міряти це людство числом праведників — свідомих соціалістів, котрих воно нині в лоні своєму має, — хоче судити його по його сучасним противенствам, а не по тим силам, котрі породили і в свій час знищать ці противенства. Він хоче висунути навів цей бурхливий, але прекрасний океан життя!

Твердо й рішуче мусимо ми йому відповісти: *ніколи!*

Свою майбутню спілку з людством Землі ми мусимо підготувати. Ми не можемо значно прискорити його перехід до вільного ладу, але ту дрібницю, котра в нашій силі, ми мусимо зробити. І коли першого посланця Землі в нашому осередкові ми не зуміли встеретти від непотрібних страждань і хвороби, це докір нам, а не їм. На щастя він скоро одужає, але коли б навіть в решті решт це надто швидке зближення з чужим для нього життям і вбило його. — він устигне багато ще чого корисного зробити для майбутньої спілки двох світів.

Наші ж власні заморочки й небезпеки ми мусимо перемогти на інших шляхах. Треба скерувати нові наукові сили на хемію білкових матерій, треба підготовляти, як тільки можливо, колонізацію Венери. Як що ми не потрапимо вирішити ці завдання за той короткий час, що нам лишився, — мусимо на час зменшити розмноження. Який розумний акушер не пожертвує життям неродженої дитини, коли це має зберегти життя жінки? Отже й ми мусимо, раз це потрібно, пожертвувати часткою того нашого життя, котрого ще нема, для того — покіль що чужого життя, — котре вже є і розвивається. Спілка світів без міри винагородить цю жертву.

Єдність життя є найвища мета, а любов — вищий резум!

(Глибока тиша. Потім слово бере Менні).

IX. Мені

Я УВАЖНО додивлявся до настрою товаришів і бачу, що значна більшість їх стоїть на боці Нетті. З цього я дуже радий, бо ж майже однакова і моя на цю справу точка погляду. Додам лишень одне практичне спостереження, варте, на мою думку, чималої уваги. Доводиться зараз дуже турбуватися, чи вистачить нам уже технічних засобів зробити спробу масової колонізації інших планет.

Ми можемо побудувати десятки тисяч великих етеронефів, але може статися, що їх нічим буде посилати в дорогу. Тої радіїної матерії, котра одна може нам служити потрібним мотором, нам доведеться витратити в сотні разів більше, ніж досі. Тим часом усі відомі нам скупчення її виснажуються, нові ж знаходимо що далі, то рідче.

А не треба ж і забувати, що радіо-матерія повсякчас потрібна нам не лиш для того, щоб давати етеронефам їхню волеїнську хуткість. Ви знаєте, що всю нашу технічну хемію побудовано на цих речах. Їх ми витрачаємо і в продукції «мінус-матерії», без котрої ті ж етеронефи і безліч напих аеропляннів стають нічого не вартими важкими паками. Жертвувати цим необхідним вжитком активної матерії нам не доводиться.

Але ж гірше всього те, що єдина можлива заміна колонізації — синтез білків, може стати нездійсненою через ту ж саму недостачу радіїних річей. Доброго для техніки і зручного для фабричної продукції синтеза білків не можна знайти на шляху старих метод синтеза — метод повільного ускладнення. Кілька літ перед цим, як ви знаєте, нам пощастило цим способом здобути роблені білки, але так мало і з такою витратою енергії й часу, що вся ця праця може мати лишень теоретичне значіння. Масову продукцію білків з неорганічного матеріялу можна налагодити лишень шляхом тих раптових і гострих змін хемічних сполучень, які переводимо ми впливом петреваліх елементів на звичайну трівку матерію. Щоб добитися толку в цій справі, спеціально на дослідні по синтезу білків мусять перейти десятки тисяч робітників і поставити мільйони найрізноманітніших нових спроб. Для цього, а згодом, в разі успіху, для масової продукції білків знов

же потрібно буде витратити силу активної матерії, якої у нас і тепер уже обмаль.

Таким чином з якого б боку ні зайти, ми можемо добре впоратись з цікавим для нас питанням лише тоді, коли знайдемо нові криниці радіоелементів. Але ж де їх шукати? Звичайно, на інших планетах; і я добре переконаний, що першу спробу варто зробити саме на Венері.

Відносно Землі можна *передбачати*, що там є багаті скупчення активних елементів. Відносно Венери їхня присутність *твердо встановлена*. Земні скупчення нам не відомі, бо ті, що їх знайшли тамтешні вчені, — на жаль, нічого не варті. Скупчення ж на Венері ми вже знайшли з перших кроків наших експедицій. На Землі вони сидять — так само мабуть, як і у нас, — глибоко під поверхнею. На Венері ж вони так близько од поверхні, що їхню радіацію одразу ж було помічено фотографією. Коли шукати радія на Землі, то доведеться перерити її суходоли так, як ми це зробили на нашій планеті. На це треба витратити десятки літ, та ще й можна помилитися на сподіванках. На Венері ж лишається тільки добувати те що вже є знайдене, і це можна робити без жадних зволікань.

Отже, як би ми згодом ні вирішили питання про масову колонізацію, щоб забезпечити можливість самої колонізації — на моє глибоке переконання — треба негайно ж перевести невеличку, може бути тимчасову, колонізацію Венери з єдиною метою здобування активної матерії.

Звичайно, природні перешкоди зустрінуться тут величезні, але ж нам зовсім не доведеться тепер перемагати їх цілковито. Ми мусимо тільки опанувати лишень невеличкий шматочок цієї планети. Властиво, це вийде велика експедиція, котра мусить пробути там не місяці, як перші наші експедиції, а цілі роки, здобуваючи радію. Доведеться, звичайно, одночасно провадити енергійну боротьбу проти природніх умов, обороняючися од убивчого клімату, невідомих хороб і інших небезпек. Будуть тяжкі втрати; можливо що тільки мала частина експедиції повернеться назад. Але ж спробу зробити треба.

Є багато вказівок, що найкраще місце для початку — це Острів Гарячих Бурь. Я уважно дослідив його природу і склав докладний план організації всієї справи. Як що ви,

товариші, вважаєте можливим обмірковувати його зараз, я негайно ж його вам викладу.

(Ніхто не висловлюється проти і Менні починає викладати свій плян, пильно розглядаючи всі його технічні деталі. Після Менні виступають нові промовці, але всі вони говорять виключно сприводу його пляну, обмірковуючи подробиці. Де-хто висловлює недовірря успіхові експедиції, але всі згодні, що спробувати треба. Насамкінець з'їзд ухвалює резолюцію, запропоновану Менні).

Х. Вбивство

ТАК глибоко приголомшила мене ця фонограма, що я не міг навіть спробувати скупчити свої думки. Я тільки почував, як холодний біль залізними лабетами стискував мені серце та як ще перед моєю свідомістю з яскравістю галюцинації повставала величезна фігура Стерні з його невблаганно спокійним обличчям. Все інше плуталось і гинуло в важкому, темному хаосі.

Як автомат вийшов я з бібліотеки. Сів у свого човника. Холодний вітер од швидкого лету змусив мене щільно загорнутися в плед і це ніби наштовхнуло мене на нову думку, котра одразу ж ствердла в свідомості і стала безсумнівною: мені потрібно лишитися на самоті. Приїхавши додому, я негайно ж її здійснив, — механічно, ніби не я, а хтось інший.

Я написав керовничій фабричній колегії, що на де-який час покидаю роботу. Енно я сказав, що нам треба на час розлучитися. Вона трівожно допитливо поглянула на мене, зблідла, але не сказала жадного слова. Тільки після, за самої хвилини од'їзду, вона спитала, чи, не хочу я побачитись із Неллою. Я відповів: «Ні» — і поцілував Енно в останнє.

Після цього наміло на мене мертво одубіння. Холодний біль і клаптики думок. Від промов Нетті й Менні спогади лишилися бліді й ніякі, ніби все це було пусте й нецікаве. Тільки раз майнула думка: «ось чому, значить, поїхала Нетті: від експедиції залежить *усе*.» Гостро й чітко згадувались окремі вирази й цілі фрази Стерні: «треба *зрозуміти*

конечність... кілька мільонів людських зародків... знищення земного людства... заведужав тяжкою думкою хоробою...» Але не було ні зв'язку, ні висновків. Іноді ввижалося знищення людства як доконаний факт, але в виразній, абстрактній формі. Біль у серці зростає і роджувався думка, що це я завинив тому знищенню короткий час виринала свідомість, що нічого цього ще та ще ж, може, й не буде. Біль однак не минався, а знову повільно плела своє: «Всі загинуть... і Ганна колаївна... і робітник Івась... і Нетті... ні, Нетті лишається: вона марсіанка... а всі загинуть... і не буде жовтих кістки, бо не буде страждань... так, це обіцяв Стерні, а всі загинуть, бо я був хорий... значить — винувати. Кляпті важких думок коцюбли й дубіли і лишалися в пам'яті, холодні й перухомі. І час ніби спинювався з ними.

Це було верзіння, тяжке, безперервне, безпомічне. Видів навколо мене не було. Був один чорний простір в моїй душі, але ж він був — *усе*. І кінця йому бути не могло, бо спинився час.

Виникала думка про самовбивство і поволі снувало в голові, але не заповнювала свідомості. Самовбивство давалося і марним, і нудним: хіба ж могло воно спинити цей чорний біль, що був *усе*? Не було віри в самовбивство, бо не було віри в своє існування. Була нудьга, холодне нависне *все*, а моє «я» зникало в ньому як щось непомітне, мізерне, безмежно мале. «Мене» не було.

Хвилинами моє самопочуття ставало таким несподіюваним, що виникало непереможне бажання кидатись коло себе на все живе й мертво, бити, руйнувати, нищити все без сліду. Але я ще розумів, що це було б безглуздо, як дитячими вередями; я зіплював зуби й утримувався.

Думка про Стерні знову й знову верталася до свідомості і нерухомо там спинювалася. Вона була тоді центром всієї нудьги й болю. Потроху, дуже повільно, невпинно, біля цього центру став формуватися намір, згодом перетворився в чітку й неухильну постанову: «Тримайся, побачитись зо Стерні.» Навіщо, з яких мотивів бачитись я не міг би цього сказати. Була тільки міцна певність,

я це зроблю. Та було також болюче тяжко вийти зо своєї нерухомости, щоб постанову здійснити.

Але нарешті надійшов день, коли у мене вистачило енергії, щоб перемогти цей внутрішній опір. Я всів до човника і поїхав до обсерваторії Стерні. Дорогою я силкувався поміркувати, про що я буду з ним говорити, але холод у серці і холод вітру паралізували мені думку. За три години я доїхав.

Вступивши до великої зали обсерваторії, я сказав одному з товаришів, що там працювали: «Хочу бачити Стерні.» Товариш пішов до Стерні і, через хвилину повернувшись, сповістив, що Стерні зараз перевіряє струменти і звільниться через чверть години; мені ж тим часом зручніше зачекати на нього в кабінеті.

Мене завели до кабінету і я всів до кріселка проти столу до писання. В кабінеті повно було різних приладів і машин, котрі я почасті вже знав, а часті ні. Праворуч мене стояв якийсь невеличкий струмент на важкому металічному статурі з трьома ногами. На столі лежала розгорнута книжка про Землю та її мешканців. Я машинально почав її читати, але ж спинився на перших фразах і відчув знову почуття майже такого, як і перше, одубіння. Тільки в грудях, вкупі з навиклою вже нудьгою, стукалося якесь непевне тріпотливе хвилювання. Так пропливло не знаю скільки часу.

Аж ось у коридорі залунала важка хода і до кімнати вступив Стерні зо своїм звичайним спокійним і діловитим обличчям. Він сів по другий бік столу і допитливо позирнув на мене. Я мовчав. Він перечекав хвилину, а потім запитав руба:

— Чим можу вам бути в пригоді?

Я все мовчав і нерухомо дивився на нього, як на не живу річ. Він ледве помітно повів плечима і вичікуюче роставувався в кріслі.

— Чоловік Нетті... — нарешті вимовив я через силу, напів свідомо і, насправжки, до нього не звертаючись.

— Я був Нетті чоловіком. — спокійно спростував він. — Ми розлучилися вже давно.

— ... Знищення ... не буде ... жорстокістю ... —
вадив я далі так само поволі й напівсвідомо, висловлюючи
думку, що закаменіла мені в мозку.

— Ага, ось ви про що, — сказав він спокійно. — Але ж
про це тепер уже й мови нема. Тимчасове вирішення, як ви
знаєте, ухвалено зовсім іншого роду.

— Тимчасове вирішення ... — машинально проказав і я.

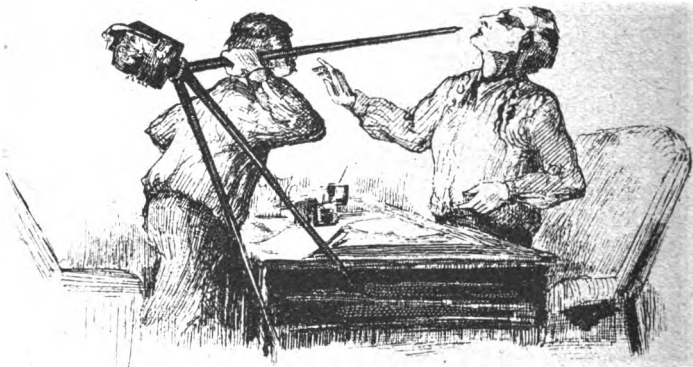
— Що ж до мого тодішнього пляну, — додав Стерні.
— то хоч я й не зовсім од нього відмовився, але мушу ска-
зати, що тепер міг би боронити його не так упевнено.

— Не зовсім ... — знову проказав я.

— Ваше здоровля і участь у нашій спільній роботі
почасти зруйнували мою аргументацію ...

— Знищення ... почасти, — перебив я і мабуть все
нудьга й мука надто яскраво випечатались у моїй іронії, бо
Стерні зблід і трівожно позирнув на мене. Наступила тиша.

Зненацька холодні лабети болю з нечуваною, неймовір-
ною силою стиснули мені серце. Я відсахнувся до спинки

Я вихопився з крісла, завдаючи страшного удару Стерні
(стор. 138).

крісла, щоб утриматись од безумного крику. Рука моя
цупко ухопила щось тверде й холодне. Я відчув важку
зброю в своїй руці і стихійно непереможний біль став мені
лютим одчаєм. Я вихопився з крісла, завдаючи страшного

удару Стерні. Одна з ніг статива поцілила йому у висок і він, не скрикнувши й не простогнавши, похилився набік, як інертна маса. Я одкинув свою зброю, вона задзвеніла й загурилася по машинах. Вже було по всьому.

Я вийшов до коридору і першому ж товаришеві, котрого зустрів, сказав:

— Я убив Стерні.

Той зблід, швидко зайшов до кабінету; та там він, певне, швидко переконався, що поміч уже непотрібна, і одразу ж вернувся до мене. Він одвів мене до своєї кімнати і, доручивши іншому товаришеві, що там був, покликати телефоном лікаря, а самому піти до Стерні, — лишився вкупі зо мною. Я сам спитав у нього:

— Енно тут?

— Ні, — відповів він, — вона поїхала на кілька день до Нелли.

Потім знову наступила мовчанка, доки не приїхав лікар. Він спробував розпитати мене про подію, — я сказав, що мені не хочеться балакати. Тоді він одвів мене до найближчої лікарні душевнохорих.

Там мені дали велике й зручне помешкання і довго мене не турбували. Це було все, чого я міг бажати.

Ситуація видавалася мені ясною. Я забив Стерні і тим загубив усе. Марсіянці на ділі бачать, чого їм ждати від спілки з земними людьми.

Вони бачать, що навіть той, кого вони вважали найбільш здатним ввійти в їхнє життя, не може їм дати нічого, крім насильства й смерті. Стерні вбито — ідея його оживає. Остання надія гине, земний світ засуджено. А я всьому винуватець.

Ці ідеї швидко виникли мені в голові після вбивства і непохитно, вкупі зо спогадом про нього, там запанували. Їхня холодна безсумнівність спочатку, навіть, до певної міри мене заспокоювала. Але потім нудьга й біль знову почали зростати, — здавалося, без краю.

Сюди ж приєдналася й глибока до себе огида. Я почув себе зрадцею усього людства. Мигтіла інколи невиразна надія, що марсіянці мене заб'ють; але зразу ж являлась думка, що я для них надто бридкий, що їхнє приаирство

стане тут їм на перешкоді. Вони, правда, приховували огиду до мене, але ж я, всупереч всім їхнім зусиллям, бачив її добре.

Скільки часу минуло так, я не знаю. Нарешті лікар прийшов до мене і сказав, що мені потрібно змінити оточення і що мене вирядить на Землю. Я думав, що за цими словами приховано мені смертну кару, але проти цього нічого не мав. Я тільки просив, щоб тіло моє викинули якомога далі од усіх планет, — воно могло опоганити їх.

Вражіння подорожі назад у моїх спогадах дуже невиразні. Знаних мені осіб біля мене не було; я ні з ким не балакав. Свідомість не було сплутано, але з оточення я не помічав майже нічого. Мені було однаково.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

I. У Вернера

ЯКИМ чином опинився я в лікарні мого старого товариша доктора Вернера, — не пригадую. Це була земська лікарня одної з північних губернь, відома мені ще раніше з листів Вернера: була вона за кілька верстов од губерпського міста, була дуже кепсько влаштована і завжди неймовірно переповнена. Був у неї надзвичайно спіритний економ і нечисленний, замучений працею медичний персонал. Доктор Вернер провадив уперту війну з дуже ліберальною земською управою за економа, за кілька зайвих бараків, котрі вона будувала дуже неохоче, за церкву, котру вона добудовувала хоч ти тут що, за плату працівникам і т. д. Замість одужувати, хорі спокійно божеволіли остаточно, як, також, мерли од сухот через недостачу свіжого повітря й доброї їжі. Сам Вернер, звичайно, давно втік би звідси, коли б не примушували його залишатись особливі обставини, сполучені з його революційним минулим.

Але мене вся ця благодать земської лікарні аж ні трохи не зачепила. Вернер був гарний товариш і не задумався, щоб пожертвувати для мене своїми вигодами. В своєму великому помешканню, одведеному йому як старшому лікареві, він дав мені дві кімнати, в третій поруч з ними поселив молодого фельдшера, а в четвертій — одного партійного товариша, котрому треба було переховуватись, зачисливши його як службу для догляду хорого. Звичайно, тут не було особливого комфорту, а догляд за мною, по при всю делікатність моїх товаришів, був значно

помітніший, ніж у марсіянців; але ж для мене все це було однаковісінько.

Доктор Вернер, як і марсіянські його колеги, мене майже не лікував — інколи лише давав сонного, піддався ж найперше про те, щоб було мені зручно й спокійно. Що-ранку й що-вечора він заходив до мене після ванни, котру зготовляли мені мої пестовливі товариші; але ж завжди він лише на хвилину і обмежувався запитанням, чи мені, часом, чого не потрібно. Я ж за довгі місяці хороби зовсім одник балакати і або відповідав йому лише одне «ні», або ж і зовсім не відповідав нічого. Але його уважність мене зворушувала, а в той же час я уважав, що ніяк не вартий такого відношення і мушу йому про це заявити. Нарешті мені пощастило скупчити сили до тої міри, щоб сказати йому, що я душогув і зрадця, і що через мене загине все людство. Він не заперечив мені, тільки посміхнувся і після того став навідуватись частій.

Поволі зміна оточення почала справляти свій добродічний вплив. Біль слабше тиснув мені серце, нудьга блідла, думки рухливішали, колорит їхній світлішав. Я почав виходити з кімнат, гуляти по саду і в сумезному гайку. Хтось із товаришів повсякчас був поблизу; це була не так приємна річ, але я розумів, що не можна ж, справді, душогуба пускати самого гуляти собі на волі; іноді я й починав з ними розмовляти, — на пусті теми, звичайно.

Була рання весна і відродження життя навкруги вже не загострювало моїх болючих слогадів; слухаючи щебетання пташок, я навіть до певної міри журливо заспокоювався на думці, що вони лишаться й житимуть, що на загин за-суджено одних лише людей. Раз якось біля гайки зустрів мене слабоумний хорий, що йшов із заступом працювати на поле. Він негайно ж мені представився, надзвичайно гордовито — у нього була манія величності — видаючи себе за урядника. Це, певне, була найвища влада, яку він знав за час життя на волі. Вперше за час моєї хороби я несамохіть засміявся. Я почував батьківщину навкруги себе і, як Аштей, підживляв себе — правда, дуже повільно, новими силами од рідної землі.

II. Було, чи не було

КОЛИ я став більше думати про оточення, мені схотілося довідатись, чи знає Вернер і два інших товариші, що зо мною було і що я зробив. Я спитався у Вернера, хто привіз мене до лікарні. Він відповів, що я приїхав з двома невідомими йому молодими людьми, котрі не могли оповісти йому про мою хворобу нічого цікавого. Вони сказали, що випадково зустріли мене в столиці цілковито хорого, що знали мене ще до революції, коли чули од мене про доктора Вернера, чому й вирішили звернутись саме до нього. Вони одїхали того ж таки дня. На Вернера вони справили вражіння людей певних, котрим не було підстави не вірити. Сам же він випустив мене з очей вже за кілька літ перед цим і ні від кого не міг дістати жадної звістки за мене.

Я хотів розповісти Вернерові історію мого вбивства, але це видавалось мені дуже тяжкою справою через заплутаність її і безліч таких подробиць, котрі кожній безсторонній людині могли б видатися занадто чудними. Я пояснив свою замороку Вернерові і від нього почув несподівану відповідь:

— Буде найкраще, коли ви не станете мені зараз оповідати нічого. Це не пособить вашому одужуванню. Сперечатися з вами я, звичайно не буду, але й історії вашій, однаково, не повірю. Ви занедужали на меланхолію, в котрій люде цілком щиро приписують собі вигадані злочинства, а їхня пам'ять, пристосовуючись до їхнього верзіння, втворює фальшиві спогади. Але ж і ви мені теж не повірите, доки не одужаєте, а тому — краще одікласти ваше оповідання на потім.

Коли б ця розмова відбулася за кілька місяців до того, я, безперечно, побачив би в словах Вернера, найбільше до себе недовіряя й призирство. Але тепер, коли моя душа шукала відпочинку й заспокоєння, я поставився до справи цілком інакше. Мені приємно було думати, що про моє злочинство товариші не знають і що про сам факт його ще можна законно сумніватися. Я став думати про це менше й рідче.

Одужування пішло хутчий; тільки врядигоди вертаючись інколи приступи старої нудьги, але ж уже не на довгий час. Вернер одверто був з мене задовольнений і навіть майже зняв з мене і медичний догляд. Одного, якось, раз пригадуючи його думку про моє «верзіння», я попросив його дати мені на перегляд якусь типову історію подібну до моєї хвороби, з числа тих, що він сам спостерігав тут у своїй лікарні. З великим ваганням і справжньою неохотою, він, однак, мене задовольнив. З великої купи історій хвороби вибрав на моїх очах вибрав одну і подав її мені.

Тут розповідалося про людину з далекого, закинутого села, котру злидні погнали на заробітки в столицю, на одну з найбільших там фабрик. Життя великого міста новим робітника, певне, дуже приголомшило і, як розказувала його жінка його, він довгий час ходив «наче не свій». Потім минулося і він жив і працював, як і інші. Коли вибухнув на фабриці страйк, він був вкупі з товаришами. Страйк був довгий і впертий: і йому, і його жінці та дитині довелося голодувати. Тут він зненацька «зажурився», став докоряти собі за те, що одружився й прижив дитину і що взагалі жив «не по-божому».

Потім він почав «забалакуватись» і його одвезли до лікарні, а звідти до земської лікарні тої губернії, де він народився й жив. Він запевнював, що зламав страйк і видав товаришів, як також «доброго інженера», котрий потай підтримував страйк і котрого за це уряд повісив. Випадково я був добре обізнаний з історією всього цього страйку — я тоді працював у столиці; на ділі жадного зрадництва там не трапилося, а «доброго інженера» не лише не було скарано на горло, а й навіть не арештовано. Хвороба завершилась для робітника добре: він одужав.

Ця історія вплинула на мої думки досить своєрідно. Стали виникати сумніви, чи справді вчинив я вбивство, чи може, як казав Вернер, це було «пристосовування моєї пам'яті до верзіння меланхолії»? Того часу всі мої спогади з життя серед марсіянців були надивовижу невразні й бліді і висіли в голові, як якісь пошматовані кланті; і хоч картина злочинства пригадувалась найяскравіше, але ж і вона якось плуталась і блідла перед безпосередніми й ясними вражіннями сучасного. Часами я одкидав ці лех-

кодухі й приємні сумнівні і гостро відчував, що все *було* і що нічим його не змінити. Та потім сумнівні й софізми вертались: вони дозволяли мені спекатись думки про минуле. Люде ж так охоче вірять, тому, що їм подобається... І хоч десь під сподом душі ще тревала свідомість, що це — брехня, я, проте, вперто їй віддавався, як віддаються всяким радісним мріям.

Тепер я думаю, що без цього самообдурювання одужав би я і не так швидко, і не так цілковито.

III. Життя краю

ВЕРНЕР старанно ухилив од мене всякі вражіння, котрі могли б «ушкодити» моє здоровля. Він не дозволяв мені заходити до себе в саму лікарню, і з усіх душевнохорих, що там були, я міг бачити лише тих безнадійно одурілих і дегенератів, котрі ходили на волі і працювали на полі, в гайку й саді; а тут мені не було нічого цікавого: я дуже не люблю всього безнадійного, всього непотрібного й засудженого. Мені кортіло подивитись на гострих хорих, саме на тих, що ще можуть одужати, особливо ж на мелянхоліків та веселих маніякальних. Вернер обіцяв, що сам мені їх покаже, коли я вже досить добре одужаю, — але ж усе зволікав та й зволікав. Так мені й не довелося їх побачити.

Ще старанніше силкувався Вернер ізолювати мене від усього політичного життя мого краю. Він, напевне, гадав, що хвороба моя вишкляла не з чого іншого, як з тяжких вражінь революції; йому й на думку не спадало, що я весь час був од краю одірваний і навіть не міг знати, що там робилося. Це повне незнання він поясняв собі простісінським забуттям, за котре я мусив дякувати своїй хворобі, і вважав, що воно дуже мені корисне. І він не лиш сам нічого мені про всі ці справи не оповідав, але й заборонив це робити і моїм доглядачам. А в цілому його помешкані не було ані жадної газети, ні жадної книжки з місячників за останні роки: все це він ховав у себе в кабінеті, у лікарні. Я мусив був жити на політично дикому острові.

Спочатку, коли мені хотілося тільки спокою й відпочинку, таке становище мені подобалось. Але далі, в міру прибуття нових сил, мені почало ставати все тісніше у цій ракушці; я почав чіплятися з запитаннями до своїх товаришів, а вони, слухаючись лікарського припису, відповідали мені одмовлялись. Було досадно й нудно. Я став шукати способу визволитися спід свого політичного карантину і спробував переконати Вернера, що я вже досить одужав, щоб уже мати змогу читати газети. Але ж спроба вийшла даремною: Вернер пояснив, що це ще річ завчасна і що він сам скаже, коли можна вже буде перемінити діету для мого розуму.

Треба було, отже, вжити хитрощів. Я повинен був знайти собі прихильника серед своїх товаришів. Фельдшера схилити на свій бік було б дуже тяжко: він був надто високої думки про свій професіональний обов'язок. Я скерував свою зусилля на іншого доглядача, товариша Володимира. Тут великого опору не трапилося.

Володимир колись був робітником. Малої освіти і майже хлопець віком, він був салдатом революції, але салдатом уже випробованим. Під час одного знаменитого погрому, де безліч товаришів загинула від куль і в огні пожежі, він пробив собі дорогу через юрбу погромщиків, застреливши їх кілька чоловіка і не зазнавши якимсь чином жадної рани. Потім він довго блукав нелегальним по різних містах і селах на невдячній і небезпечній ролі переносника зброї й літератури. Нарешті, земля стала вже надто пекти йому ноги і він змушений був на де-який час сховатися до Вернера. Про все це довідався я, звичайно, згодом. Але з самого початку я помітив, що юнака дуже гнітить недостача освіти і труднощі самостійної праці без попереднього здобуття потрібної наукової дисципліни. Я почав учить його: справа пішла добре і дуже скоро я назавжди завоював його серце. Далі вже була справа пуста. На медичні міркування Володимира взагалі зважав мало і у нас з ним відбулася невеличка змова, котра спаралізувала суворість Вернера. Оповідання Володимира, газети, журнали й політичні брошури, котрі він потай мені приносив, швидко розгорнули переді мною життя краю за час моєї відсутности.

Революція йшла нерівно і болюче затягалася. Робітничя класа, виступивши першою, спочатку, завдяки раптовості свого нападу, досягла великих перемог; але ж потім, не підтримана в рішучу хвилю селянськими масами, дістала лютої поразки від з'єднаних сил реакції. Поки робітники скупчували енергію для нового бою та вичікували селянського арієргарду революції, між старою поміщицькою владою і буржуазією почалися пертрактації, — спроби сторгуватися і погодитися для спільного задусування революції. Спроби ці було переводжувано в формі парламентської комедії; вони повсякчас закінчувалися провалом, через непримиренність кріпаковласників реакціонерів. Парламентіграшки скликувано було та брутально розгонювано один за одним. Втомлена бурею революції, залякана самостійністю й енергією перших виступів пролетаріату, — буржуазія все правішала. Селянство, в масі своїй цілком революційне, повільно засвоювало політичний досвід, освітлюючи шлях до вищих форм боротьби огнем безлічи пожеж. Стара влада поруч задавлювання селянства пробувала частину його купити продажем земельних участків, але ж вела всю справу в таких копійчаних розмірах і так безглуздо, що нічого з того не вийшло. Повстанські виступи окремих партизанів і груп що день то частішали. В країні панував нечуваний піде в світі подвійний терор — згори й знизу.

Видно було, що країна йшла до нових, рішучих боїв. Але ж такий довгий і повний хитань був цей шлях, що багато борців встигло втомитися і навіть впасти в одчай. З боку радикальної інтелігенції, що брала участь у боротьбі здебільшого своїм співчуттям, зрада сталася майже поголовна. Та за нею, звичайно, жаліти не було чого. Але навіть серед де-котрих моїх товаришів встигли загніздитись нудьга й безпорадність. І цей факт свідчив, як безмежно тяжке було революційне життя за минулий рік. Сам я, свіжа людина, що пригадувала початок боротьби, але не зазнала потім жадного гніту всіх поразок, — бачив дуже добре все безглуздя цього одспівування революції. Я бачив, як усе перемінилося за ці роки, скільки нових елементів приєдналося до боротьби, як безнадійно неможлива рівновага між реакцією й терором. Нова хвиля неминуче насувалася.

Доводилося, однак, ждати. Я розумів, як болюче тяжко працювати в таких умовах товаришам. Але сам я не хався йти до них, навіть незалежно від думки Вернера. Я гадав собі, що краще набратися сили, щоб було що витрачати, коли за нею явиться поважна потреба.

За час довгих гулянок у гайку ми з Володимиром обмірковували шанси й умови майбутньої боротьби. Мене глибоко зворушували його наївно героїчні плани й мрії. Він видавався мені шляхетною, гарною дитиною, котрій судилася така ж проста й безпретензійна смерть, якою було його молоде життя. Цінні жертви призначає собі революція і прекрасною кров'ю червонить вона свій пролетарський прапор...

Не один Володимир видавався мені дитиною. Багато чого наївного й дитячого, чого я перше ніби не помічав і не почував, бачив тепер я і в Вернері, старому робітникові революції, і в інших товаришах, котрі мені згадувались, — навіть у наших ватажках... Всі люде, котрих знав я на Землі, уявлялися мені напів дїтьми, підлітками, що невідомо приймають життя і в собі, і навкруги себе та напів свідомо віддаються внутрішній і зовнішній стихійності. В цьому почутті не було й краплинки поблажливості чи призи́рства, була лиш симпатія й братерський інтерес до людей-зародків, дітей молодого людства.

IV. Конверт

ГАРЯЧЕ літнє сонце ніби растопило лід, що сковував життя країни. Вона прокидалася і блискавки нової грози вже спалахували на обрії, а приглушене гуркотіння починало долітати з низів. І це сонце, і це прокидання пригрівали мені душу й підносили мої сили; я почував, що скоро буду такий здоровий, як ще ніколи за все своє життя.

В цьому невизра́зному, радому життю стані, мені не хотілося думати про минуле і приємно було відчувати, що я вже забутий усім світом, забутий всіма... Я лаштувався ожити для товаришів у такий час, коли нікому й на думку не спало б розпитувати мене про роки моєї відсутности,

коли всім буде надто ніколи і моє минуле потоне на довгий час у бурхливих хвилях нового допливу. Коли ж мені траплялося помічати факти, що викликали сумніви що до певності цих моїх надій, то в мене вишикала тривога й занепокоєння і невиразна ворожість до всіх, хто ще міг за мене згадувати.

Одного літнього ранку Вернер, вернувшись з лікарні після огляду хорих, не пішов до саду відпочивати, — як це робив звичайно, бо цей огляд його дуже втомлював, — а навідався до мене і став старанно розпитувати мене про моє самопочуття. Мені видалося, що він *затямлював* мої відповіді. Це була трошки не зовсім звичайна річ і я спочатку подумав, чи не догадався він, часом, про таємницю моєї з Володимиром маленької змови. Але ж із розмови я швидко помітив, що йому ніщо таке й на думку не спадає. Потім він знов же пішов не в сад, а до свого кабінету і лишень через пів-години побачив я через вікно, що він гуляє вже своєю улюбленою темною алеєю. Я не міг не думати про ці дрібниці, бо ж нічого поважнішого навкруги мене взагалі не було. Після ріжких здогадів я спинився на тому, що Вернер мав написати комусь, — на його спеціальне прохання, звичайно, — докладне справоздання про стан мого здоров'я. Почту йому завжди носили вранці, до його кабінету в лікарні, — цього разу він, певне, дістав там листа з запитанням про мене.

Од кого лист і навіщо? Довідатись про це, та ще й негайно, стало мені конечною потребою для заспокоєння. Питати у Вернера не доводилось, — він чомусь не вважав можливим сказати мені це, бо ж інакше сказав би й сам, без якихсь там розпитувань. Чи не зна чого Володимир? Ні: каже, що не зна нічого. Я став міркувати, яким би способом достукатися правди.

Володимир охоче став мені до помочи. Моя цікавість на його думку була цілком законною, притайкуватість же Вернера, — безпідставною. Не довго думаючи, він перевів справжній трус по кімнатах Вернера та в його медичному кабінеті, але ж нічого цікавого не знайшов.

— Він, певне, або посить цього листа з собою, або ж подрав його й викинув, — сказав Володимир.

— А куди він кидає подрані листи й папери? — спитав я.

— У кошик під столом у кабінеті, — відповів Володимир.

— Добре, тоді принесіть мені всі клаптики, котрі знайдете в тому кошикові.

Володимир пішов і хутко вернувся.

— Там нема жадних клаптиків, — заявив він. — Ось тільки що я знайшов там: конверт листа, з печатки судячи — сьогоднішнього.

Я взяв конверт і зиркнув на адресу. Земля попливла мені спід ніг і стіни почали падати на мене...

Рука Нетті!

V. Підсумки

СЕРЕД того хаоса спогадів і думок, що з'явся в моїй душі, коли я побачив, що Нетті була на Землі і не схотіла побачитись зо мною, для мене спочатку виразно повстав лише кінцевий висновок. Він виник ніби сам собою без жадного помітного логічного процесу і був цілком певний. Але я не міг обмежитись лише на тому, щоб просто як найшвидче його здійснити. Я хотів також до-ладу й чітко змотивувати його для себе й для інших. Особливо ж не міг я пристати на те, щоб мене не зрозуміла і Нетті, та полічила б за безпосередній порив почуття те, що було логічною konieczністю, що неминуче впливало з усієї моєї історії. Тому я повинен був перш за все до-ладу розповісти свою історію, — розповісти для товаришів, для себе, для Нетті... Ось що породило мій рукопис. Вернер, котрий прочитає його перший — на другий день після того, як ми з Володимиром зникнемо, — потурбується, щоб його було видано, з потрібними, розуміється, для конспірації змінами. Це мій єдиний йому заповіт. Дуже жалкую, що не доведеться стиснути йому руку на прощання...

В міру того, як я писав оці спогади, минуле прояснювалося переді мною, хаос оступався перед певним і моя роля та вся моя діяльність повставали перед свідомістю як

найяскравіше. В здоровому розумі й твердій пам'яті, можу я тепер підкреслити всі підсумки...

Ніяк не можна сперечатися, що доручена мені справа вийшла не по моїм силам. Де ж лежала причина мого банкруцтва? І як можна пояснити помилку гострозорого, глибокого психолога Менні, що так невдало вибрав саме мене для цієї справи?

Я пригадую свою про це з Менні розмову за тих щасливих для мене часів, коли кохання Нетті впливало мені безмежну віру в свої сили.

— Як сталося, — спитався я, — що ви, Менні, з безліччя різноманітного люду нашої країни, що зустрічали ви в своєму шуканні, ви саме мене визнали як найбільш здатного на роль представника Землі на Марсі?

— Вибирати не дуже то й було з кого, — відповів він. — Сфера вибору одразу ж мусила обмежитись представниками наукового революційного соціалізму: всі інші світогляди значно більш чужі нашому світові.

— Добре, але ж і серед цієї течії ви зустрічали людей безперечно дужчих і талановитіших за мене. Ви знали того, кого ми жартома зовемо Дідом Гори; ви знали товариша Поета...

— Так, я уважно доглядав до них. Але Дід Гори — це людина виключно боротьби й революції; наш світ йому зовсім не пасує. Він — залізо, а залізні люде не гнучкі; в їхній природі безліч консерватизму. Що ж до Поета, то в нього не вистачило б здоров'я. Він надто багато пережив, блукаючи по всіх верствах вашого світу, щоб йому можна було подужати перехід ще й до нашого світу. Крім того, обидва вони — і політичний ватажок, і художник слова, до котрого прислухаються мільйони, — надто потрібні тій боротьбі, що у вас іде зараз.

— На останнє я охоче пристаю. Але ж коли так, то я нагадаю вам про філософа Мірського. Його професійна звичка ставати на найрізноманітніші точки погляду, порівнювати їх і погоджувати, здається мені, чимало полекшила б йому труднощі справи.

— Це так, але ж він — людина посамперед абстрактної думки. Щоб пережити нове життя чуттям і волею, на це ледве чи вистачило б йому душевної свіжості. Він спра-

вив на мене вражіння навіть трохи притомленої людини. а це ж, як ви розумієте, перешкода найтяжча.

— Хай і так. Але серед пролетарів, що суть основою й найпершою силою нашої течії, — хіба серед них не могли ви знайти те, що вам було потрібне, найлегше?

— Так, шукати там було б краще за все. Але ж... здебільшого, їм бракує одної прикмети, котру я визнавав необхідною; широкої, різнобічної освіти, що стояла б на всій височині вашої культури. Це й одхилило лінію моїх шукань у інший бік.

Так говорив Менні. Його сподіванки не справдилися. Та чи ж значило це, що йому взагалі не було кого взяти, що різниці між обома культурами є глибоченним проваллям для окремої особи, проваллям, подолати котре може тільки ціле суспільство? Думати так було б може і втішно для мене особисто; але в мене лишається ще поважний сумнів. Я гадаю, що Менні слід би було ще переглянути своє останнє міркування, — що до товаришів робітників.

Бо ж на чому я, властиво, провалився?

На перший раз це сталося таким чином, що велетенська хвиля вражінь з чужого життя в його наймовірному багатстві затопила мою свідомість і поруйнувала лінії її берегів. З допомогою Нетті я пережив кризу й упорався з нею. Але чи не зросла, часом, над міру ця криза через ту підвищену чутливість та затонченість засвоювання, що властива людям спеціально розумової праці? Чи не могло б бути, що натура трохи прімітивніша, трохи менш складна, зате ж органічно більш витривала й міцна, упоралась би з тим переходом зо значно меншими муками? Чи не могло б бути, що ввійти в нове, вище життя мало освіченому пролетареві коштувало б менших зусиль, бо, хоч йому й довелося би більше вчитися вперше, так зате ж значно менше треба було б переучуватися, що є працею найтяжчою... Мені здається, що це була б річ можлива. І я думаю, що Менні тут помилився, надавши рівневі культурности більше ваги, ніж культурній силі розвитку.

В-друге душевні мої сили розбилися об сам *характер* тої культури, в котру я спробував вступити всією своєю істотою: мене проголомила її височина, глибина її соціального зв'язку, чистота й прозорість її міжлюдських відносин.

Промова Стерні, що так гостро висловляла недомірність двох типів життя, була тільки приводом, тільки останнім імпульсом, що скинула мене в ту чорну безодню, до котрої стихійно й невблаганно вела мене суперечність між моїм внутрішнім життям і всім соціальним оточенням — на фабриці, в родині, в приятельських стосунках. І знов же чи не сталася ця суперечність значно дужчою й гострішою саме для мене, революціонера-інтелігента, що весь час дев'ять десятих своєї праці виконував або безпосереднє на самоті, або ж в умовах однієї нерівності з товаришами співробітниками, як їхній учитель і керівник, в умовах *відокремлення* своєї особи споміж інших? Чи не виказалась би ця суперечність слабшою для людини, що дев'ять десятих свого трудового життя перебуває хоч і в примітивному нерозвиненому, та всь ж товариському осередкові з його, може бути, трохи недоладною, але ж справжньою рівністю співпрацівників? Мені знов здається, що це й справді так, і я гадаю, що Менні слід було б поновити свою спробу, на цей раз уже з іншого боку...

А потім, самому вже мені лишається те, що жило поміж двома банкруцтвами, що дало мені енергію і мужність для довгої боротьби, те, що й досі дозволяє мені без почуття униження підкреслювати її підсумки. Це — любов Нетті.

Безперечно, любов Нетті була непорозумінням, помилкою її шляхетного й палкого серця. Але ж ця помилка *вийшла можливою* — цього ніхто не одніме і ніщо не змінить. Тут для мене порука і за справжню близькість двох світів і за їх майбутнє злиття в один, нечувано прекрасний і гармонійний.

А сам я... та тут підсумку нема жадного. Нове життя мені закрите, а старого — я вже не хочу: я не належу до нього вже ні своєю думкою, ні чуттям. Нема чого й міркувати.

Час кінчати. Мій спільник чекає на мене в садку: ось і його сигнал. Завтра ми обидва будемо далеко звідси, на шляху туди, де життя шумує й ллється через край, де так легко стерти ненависпу для мене межу між минулим і майбутнім. Прощайте, Вернер, старий, любий товаришу!

Живи ж, нове, краще життя, і привіт тобі, його світлий привиде, жовте Нетті!

3 листа доктора Вернера літераторові Мірському

*(Лист без жадного числа — ма-
буть, через неувважливість Вернера).*

Канонада вже давно була вщухла, а поранених усе везли та й везли. Величезна більшість їх були не міліціонери і не салдати, а мирні мешканці; багато було жінок і навіть дітей: всі громадяне рівні перед шрапнелю. У мій шпиталь, найближчий до театру бою, везли здебільшого міліціонерів та салдат. Чимало ран від шрапнелі та гранатних скалок творили надмірно тяжке вражіння навіть на мене, старого лікаря, що колись кілька років працював за хірурга. Але над усім цим жахом вітало й панувало одне світле чуття, одне радісне слово: «перемога»!

Це наша перша перемога в нинішньому великому бої. Але всякому видно, що вона вирішує справу. Терези похилилися в наш бік. Перехід до нас цілих полків ворога з артилерією — свідчить добре. Страшний суд почався. Присуд його буде не милостивий, але справедливий. Давно вже час кінчати...

На улицах кров і сміття. Сонце від диму пожеж і канонади почервоніло зовсім. Але ж не зловісним видається воно нашим очам, а радісно-грізним. В душі брешуть бойовий спів, спів перемоги

Леоніда привезли до мого шпиталю біля півдня. Він дістав небезпечну рану в груди і кілька дрібних, дряпаних. Він ще серед ночі вирядився з п'ятьма «гренадирами» в ті часті міста, що були ще під владою ворога. Доручення йому полягало в тім, щоб кількома одчайдушними нападами посіяти там тривогу й деморалізацію. Він сам запропонував цей плян і сам же зажадав його виконати. Як людина, що за старих часів довго тут працювала, а тому й добре знала всі куточки міста, він міг упоратись з цією безнадійно геройською справою краще за кого іншого і старший начальник міліції після де-якого вагання при-

став на його пропозицію. Їм пощастило дістатися зо своїми гранатами до одної з батарей ворога і з сусіднього даху викликати вибух кількох пак з набоями. Серед паніки од

кинув першу гранату в офіцера, а другу в найближчу кучку драгун (стор. 156).

вибухів вони збігли вниз, попусували гармати і висадились в повітря решту набоїв. Тут Леонід дістав кілька перших ран від скалок з набоїв. Спішно після цього тікаючи, він віч-на-віч опинився перед відділом ворожих драгун. Леонід передав команду Володимирові, котрий був йому ад'ютантом, а сам з останніми двома гранатами шатнувся під найближчу браму, де й засів, поки товариші відходили, використовуючи різні випадкові захистки, та енергійно одстрілюючись. Він пустив мимо себе більшу частину ворожих драгун і кинув першу гранату в офіцера, а другу в найближчу купку драгун. Драгуни сипнули в-ростіч, а наші вернулись і взяли Леоніда, тяжко пораненого скалкою з другої своєї гранати. Вони успішно приставили його до наших ліній ще до світу, а потім передали на мої турботи.

Скалку гранати пощастило виїняти одразу ж, але вияснилось, що вона зачепила легені, отже становище пораненого було дуже небезпечне. Я поклав його якомога краще і зручніше, але ж однак, одного не міг йому дати: — повного спокою, котрий йому так потрібний. Перед світом бій відновився, його гуркотіння було дуже добре у нас чути і неспокійний інтерес до його ходи підвищував Леонідові його пропасницю. Коли почали надвозити нових поранених, він став хвилюватися ще дужче і змусив мене по змозі ізолювати його, поставивши навкрути нього параван щоб він хоч не бачив чужих ран.

Біля четвертої години дня бій ущух, наслідки його вже було видно. Я був на розгляді поранених і на поділі їх на групи. В цю хвилину подали мені картку тої особи, котра кілька тижнів перед тим довідувалась у мене листом про здоровля Леоніда, а потім являлася до мене сама і мусила заїхати до вас з моєю рекомендацією, щоб перечитати його рукопис. Тому, що ця дама, безперечно, — товариш і, очевидно, — лікар, я запросив її безпосередньо до себе в палату. Як і тоді, коли я бачив її вперше, вона була під темною вуалькою, котра майже завсім ховала риси її обличчя.

— Леонід у вас? — запитала вона не здоровкаючись зо мною.

— Так, — відповів я; — не турбуйтеся понад міру. Рана його хоч і небезпечна, але я гадаю, що виходити його можна.

Вона швидко й тямуче поставила мені низку питань, щоб в'яяснити становище хорого. Потім вона забажала його побачити.

— А чи ж не схвилює його це? — заперечив я.

— Безперечно, схвилює, — відповіла вона. — Але це завдасть йому менше шкоди, ніж користи. Ручуся вам за це.

Тон її був цілком рішучий і упевнений. Я побачив, що вона тямить, що каже, і не міг її одмовити. Ми пішли до палати, де лежав Леонід і я жестом вказав на параван. сам же лишився по сусідству, біля ліжка іншого тяжко пораненого, котрого я однаково мусив оглянути. Я хотів прослухати всю її розмову з Леонідом, щоб в разі потреби — вилутатись.

Заходячи за параван, вона трохи підсмикнула вуальку. Я бачив її сілюет через не дуже прозору тканину паравану і міг помітити, як вона нахилилася над хорим.

— Машкара..., — через силу вимовив Леонід.

— Твоя Нетті! — відповіла вона, і стільки ніжності й ласки почув я в тих двох словах, вимовлених тихим мелодійним голосом, що моє старе серце затріпотіло в грудях, опановане до болю радісним співчуттям.

Тут вона якось гостро ворухнула руками, ніби розстібалала коміра і, як мені видалось, зняла з себе капелюха з вуалькою, а потім ще ближче похилилась до Леоніда. Наступила хвилинка мовчанки.

— Я, мабуть, уміраю, — сказав він тихо, тоном запитання.

— Ні, Ленні, життя перед нами. Рана твоя не смертельна, навіть не небезпечна...

— А вбивство? — заперечив він тяжко трівожно.

— Це була хвороба, мій Ленні. Заспокойся, цей порив смертельного болю не стане ніколи між нами, як не стане й на шляху до нашої спільної великої мети. Ми дійдемо до неї, мій Ленні...

Тихий стогін вихопився йому з грудей, але це не був стогін болю. Я пішов, бо відносно свого пораненого вже

в'яснив усе, що було треба, а підслухувати да
розмову не личило, та й не було для чого. Через кілька
хвилин невідома, знову в капелюсі й вуальці, викликала
мене ще раз.

— Я візьму Леоніда до себе, — заявила вона. — Леонід
сам цього хоче та й умови догляду у мене кращі ніж тут.
Отже ви можете не турбуватись. Двоє товаришів внизу
чекають. Накажіть дати їм поші.

Сперечатися не доводилось: у нашому шпиталі умови
справді не так блискучі. Я спитав її адресу, — це було
дуже близько — і ухвалив собі завтра ж навідатись до
Леоніда. Прийшло двоє робітників, обережно поклали його
на ноші, і понесли

: : :
(Приписка на другий день).

І Леонід і Нетті без жадного сліду зникли. Оце зараз
зайшов я до їхнього помешкання: двері одчинено, кімнати
порожні. На столі у великій залі з одчиненим навстежей
великим вікном побачив я адресовану собі записку. В ній
тремтючою рукою було написано лишень кілька слів:

*«Привіт товаришам. До побачення.
Ваш Леонід.»*

Дивне діло: не відчуваю жадного занепокоєння.
А смертельно втомився за ці дні, бачив багато крові,
безліч страждань, котрим безсильний був пособити, надивився
на картини загину й руїни: а на душі все ж радісно
й ясно.

Все, що було гіршого, — вже за плечима. Боротьба
була довго й тяжка, але перемога перед нами... далі
боротьба буде легша...

К І Н Е Ц Ь

З М І С Т:

Лист д-ра Вернера	4
Рукопис Леоніда	5

Частина перша.

I. Розрив	5
II. Запросини	9
III. Ніч	14
IV. Пояснення	19
V. Одллиття	22
VI. Етеронеф	27
VII. Люде	32
VIII. Призвичаювання	38.
IX. Минуле	44
X. Прибуття	51

Частина друга.

I. У Менні	55
II. На заводі	60
III. Дім пітей	60
IV. Музей мистецтва	76
V. У лікарні	84
VI. Праця й привиди	90
VII. Нетті	96

Частина третя.

I. Щастя	100
II. Розлука	101
III. Фабрика одержі	103
IV. Енно	107
V. У Неллі	110
VI. Шукання	116
VII. Стерні	110
VIII. Нетті	129
IX. Менні	133
X. Вбивство	135

Частина четверта.

I. У Вернера	141
II. Було, чи не було?	143
III Життя краю	146
IV. Конверт	148
V. Підсумки	150
Уривки з листа д-ра Вернера	154

„Ж О С М О С“

Україно-Америк. Вид. Т-во

Вийшло з друку:

- 1. Ю. Стеклов.** Карл Маркс, його життя й діяльність. 1922, 16°, 112 стор.
- 2. Проф. О. Снявський.** Порадник української мови. 1923, 16°, 144 стор.
- 3. А. Богданов.** Червона зоря (Утопія). Друге, переглянute видання. Переклад Ост. Нитки, ілюстрації Ів. Бабія. 1923 16°, 160 стор.

Друкується:

- 4. Горев.** Матеріалізм—філософія пролетаріята.

Готується до друку:

- 5. К. Маркс.** До критики політичної економії.
- 6. Н. Бухарин.** Теорія історичного матеріалізму.
- 7. Грімзель.** Фізика для реальних шкіл.
- 8. П. Касяненко.** Фізтеора для шкіл нормальних.
SV-7200-19-SB
722-411
- 9. А. Богданов.** Інженір Менні.
- 10. Дж. Лондон.** Залізна п'ята.

IX.

III.

IV.

IX.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 069993209